

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

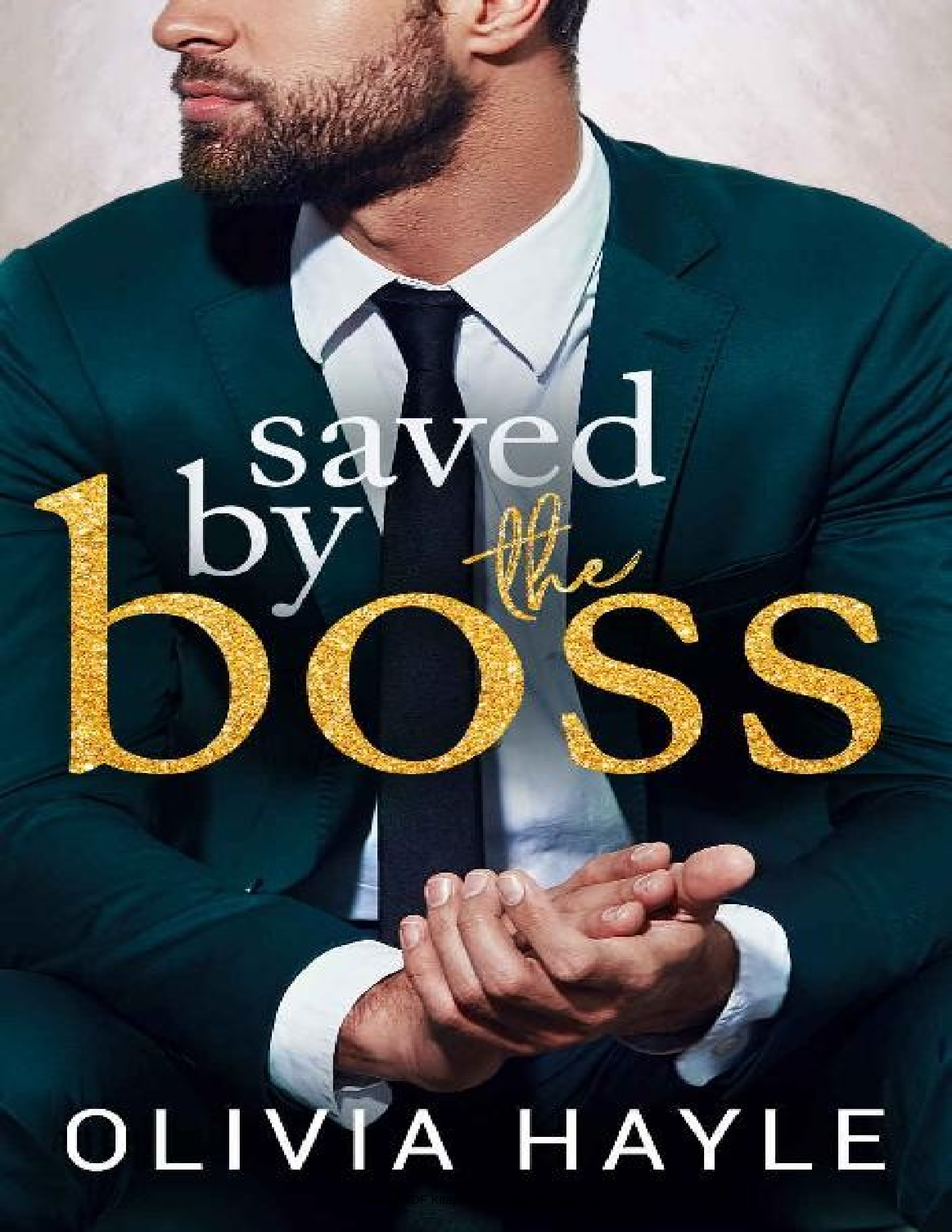
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

saved
by *the*
boss

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası

1. Yaz
2. Yaz
3. Yaz
4. Anthony _
5. Yaz
6. Anthony _
7. Yaz
8. Anthony _
9. Yaz
10. Anthony _
11. Anthony _
12. Yaz
13. Anthony _
14. Yaz
15. Anthony _
16. Yaz
17. Yaz
18. Yaz
19. Anthony _
20. Yaz
21. Anthony _
22. Yaz
23. Anthony _
24. Yaz
25. Anthony _
26. Yaz
27. Anthony _
28. Yaz
29. Yaz

Epilogu

Hikaye devam ediyor

Olivia'nın diğer kitapları

Olivia Hakkında

TELİF HAKKI© 2021 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Kapak Ana Grigoriu-Voicu tarafından hazırlanmıştır, books-design.com.

Düzenleyen: Stephanie Parent

www.oliviahayle.com

Kaydet
by the
boss

LIV i A AY

YAZ

"Her gün bir patron iflastan uzak tutar," diyor teyzem. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle masamın kenarına tünemiş. "Hep böyle demez miydik? Ve Anthony Winter hepsinden daha büyük bir patron!"

"Evet, ama yüksek ücretli bir müşteri olarak imza atmıyor. O bizim yeni sahibimiz."

"Hayır," düzeltiyor Vivienne. *"Ortak sahip."*

"Yüzde elli bir hisseyle."

"Yine de önemli bir ayrım." Ofisimin köşesindeki yaldızlı aynaya doğru yürüyor, Opat Match'teki iki aynadan biri. Küçük bir şirketiz ama New York'un seçkinlerine aşk götürüyoruz. Vivienne Davis tarafından 25 yıl önce kuruldu.

Vivienne Davis tarafından iki gün önce satıldı.

Ve bunu sattığı risk sermayedarlarının bizi parçalayacağından en ufak bir endişe duymuyor gibi görünüyor.

Farklı bir yol deniyorum. "Bu senin hayatının işi."

"Evet," diye kabul ediyor, aynada rujunu düzeltiyor. Omuz hizasında bukleler halinde şekillendirdiği bal buğdayı saçlarını yeniden düzenliyor. "Ama yıllardır iflasın eşiğindeyiz. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Bugünden sonra bir daha asla kullanmayalım."

"Bir sürü müşterimiz var."

"Yeterli değil, Summer. Endişeleniyorsun hayatım ve dikkatli olmazsan kırılganlıkların olacak."

İç çekiyorum. Ace ses üzerine altın başını yerden kaldırıyor ve ruh halime uyum sağlayarak kulaklarını oynatıyor. "Keşke bu konuda senin kadar mutlu olabilseydim."

değişecek. Bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum, sadece... şey, değişiklikler olacak." "Canım, endişelenmesi gereken benim, sen değilsin!"

"Biliyorum, ."

"İlk üç yıl içinde hiçbir çalışanı işten çıkarmalarına izin verilmiyor, bunu sözleşmeye koydurdum. Yarın ofise Bay Winter'la tanışacaksın. Ciddi, huysuz bir tiptir. Rakamlarımızı tersine çevirmeye kesinlikle kararlı." Küçük bir kahkaha atıyor. "Doğrusu, bana katlanmasının tek nedeninin kâr etme yeteneğimiz olduğunu düşünüyorum."

Onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum. Teyzem mükemmel bir karakter yargıdır. "Bir çöpçatanlık şirketi için fazla mı iyi?"

"Öyle olduğunu düşünüyor," diyor. "Bunu göreceğiz. Ama bu gemiyi düze çıkarma konusundaki kararlılığından şüphem yok. Biraz iş zekasına ihtiyacımız var Summer ve onların sermayesine ihtiyacımız var."

İç çektim. "Evet, haklısın. Yarın onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Güzel." Vintage el çantasını omzuna atıyor ve bana bir kazanan bir gülümseme. "Öğle yemeği için dışarı çıkmalıyım, yoksa Walters'ı daha fazla bekletme riskini göze alamam. Bu yaz yirminci evlilik yıldönümlerini kutlayacaklarını duydun mu?"

"Yaptım, evet. Bu harika."

"Zaferlerimden biri. Suzy de ofis dışında, bazı işlerini halletmesi gerekti. Biraz ara vereceksin, değil mi sevgilim?"

"Evet, öyle yapacağım. Ace ve ben öğle yemeği için parka gideceğiz."

"İyi bir köpek," diyor ve çıkarken Ace'in başını okşuyor. "Gelecek hafta Olive'de öğle yemeği yemeye ne dersin? Uzun zaman oldu."

"Bunu isterim," diyorum.

"O zaman bu bir randevu," diyor gülümseyerek. Topuklu ayakkabıların parke üzerindeki sesi ve ardından ön kapımızın kararlı bir şekilde kapanması.

Ofis sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Ace'e bakıyorum. Golden Retriever'ım bana bakıyor.

"Opat Match," dedim ona. "Bir mobilya parçası gibi satıldı. Bir risk sermayedarına."

Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi, sadece bir köpeğin yapabileceği gibi başını eğiyor. Ama bu cevabı bende bir bulmaca. Opat Vivienne'in gururu ve neşesi. Yıllardır onu çalıştırmak için ter, kan ve gözyaşı döktü.

İhtiyacımız olsa bile dışarıdan yatırımcı alma kararının kolay olmadığını biliyorum. Ama iyimserliği hiç eksilmiyor.

Resepsiyondaki kahve makinesine doğru giderken Ace beni takip ediyor. Suzy'nin masası terk edilmiş ve teyzemin ofisinin kapısı aralık bırakılmış. Üçümüz bir yılı aşkın süredir batmakta olan bu gemiyi kurtarmaya çalışıyoruz ama ücretsiz arkadaşlık uygulamalarıyla rekabet etmek... hiç de kolay olmadı.

Pencereden dışarı, güneşle ıslanmış New York caddesine bakıyorum ve taze demlenmiş espressomdan bir yudum alıyorum. Satmak bir devrin sonu gibi geliyor.

Ön kapımızın zili çaldı. Kaşlarımı çatarak Suzy'nin masasına yöneldim. Hiçbirimizin günün geri kalanı için planlanmış müşterisi yok.

Cevap düğmesine basıyorum. "Opate Match, size nasıl yardımcı olabilirim?" Ses erkeksi ve kırılmış. "Bir toplantı için buradayım."

Toplantı mı? Planladığımız kimse yok ama Suzy daha önce de hata yaptı. "Elbette," diyorum. "İçeri gel."

Kahve fincanını çelik bir Eros heykelinin arkasına saklıyorum ve kapıyı açmadan önce eteğimdeki bisküvi kırıntılarını temizliyorum.

İçeri giren adamı tanıyamadım. Ayrıca o kadar uzun ki bakışlarıyla buluşmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Koyu renk saçlı ve takım elbiseli, ama çöpçatanlık hizmetlerimiz için gelen erkeklerin çoğu da öyle. Mesleğiyle ilgili bir ipucu yok.

Tahminimce otuzlu yaşların başında.

Elimi uzatıyorum ve ona sıcak, profesyonel gülümsememi veriyorum. "Ben Summer Davis. Sizinle tanışmak bir zevk."

Kısa bir süre elimi sıkmadan önce bir saniye kadar uzun süre elime bakıyor. "Vivienne Davis ile bir toplantı için buradayım."

Dudaklarında sanki bu ihtimalin tadı dilinde ekşimiş gibi bir ifade var. O zaman en isteksiz müşterilerden biri.

"Evet, doğru" diyorum. "Toplantıyı bana devretti ama harika bir başlangıç yapacağımıza eminim. Sanırım buraya ilk kez geliyorsunuz?"

Kaşları çatılır. "Öyle."

"Mükemmel. Hadi seni . Ofisime gelebilirsiniz, hemen şurada... Bir fincan kahve ister misiniz?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ona oturmasını işaret ediyorum. Çatık kaşlarına rağmen iyi bir görünüşü var. Klasik yakışıklı değil, kabul ediyorum. Yüz hatlarında bunun için fazla kaba yontulmuş bir şeyler var. Ama uzun ve geniş.

omuzlu, eski dünya erkeksi bir görünüme sahip. Karanlık, çatık kaşlı görüntüsünü de unutmamak lazım ve bundan hoşlanan tonlarca kadın var.

Evet, sanırım. Bununla çalışabilirim.

Karşısına oturuyorum ve ellerimi meşe masanın üzerinde birleştiriyorum. "Her şeyden önce, bugün geldiğiniz için teşekkür etmek isterim. Ne de olsa bu ilk adım."

Bana diktiği bakışlar sinir bozucu. "Doğru."

"Böyle bir şeyi denemenin ne kadar zor olabileceğinin farkındayım, özellikle de daha önce herhangi bir çöpçatanlık hizmeti kullanmadıysanız. Ancak biz tamamen profesyoneliz ve size söz veriyorum ki hizmetimiz her zaman birinci sınıftır. Sizi asla iyi uyum sağlayacağına inanmadığımız biriyle eşleştirmeyeceğiz."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, elleri kolçakların etrafında kıvrılıyor. Gözlerinde bir şey parlıyor. Eğlence mi? Bu adamı okumak imkansız, ama dilini çözeceğim.

"Bildiğim iyi oldu," diyor.

"Tam bir müşteri gizliliğine sahip olduğumuzdan bahsetmiyorum bile."

"Doğru." Bakışları benden yanımdaki duvarda asılı çerçeveli resimlere kayıyor. Bunlar düğün fotoğrafları.

Bu adam gerçekten konuşkan bir Cathy.

"Hepsi başarılı," diyorum ona. Opaté aracılığıyla tanışan çiftler genellikle düğün fotoğraflarını, el yazısıyla yazılmış teşekkür notlarıyla birlikte bize gönderirler. Her birini saklamıştım. "Opaté Match'e yaklaşmanıza ne sebep oldu?"

Takım elbise ceketinin kollarına bakıyor, onları yeniden ayarlıyor. Gülümsüyor mu? Kırgın mı? Bana çalışacak bir şey vermiyor ve Vivienne ile ilk e-postalarına erişimim yok gibi. Hayır, kör uçuyorum, ama öyle değilmişim gibi davranmam gerekecek. Borsacı mı yoksa petrol kralı mı? Erkeklerle mi yoksa kadınlarla mı ilgileniyor?

Burada bir ipin üzerinde yürüyorum.

"Opaté Match'e yaklaşmama neden olan şey..." diye tekrarlıyor, derin sesi ofisini dolduruyor. "Doğrusu, sizin gibi ajanslara hiçbir zaman fazla saygı duymadım. Uzun zamandır biraz... şüpheli olduğumu söyleyebilirim."

Başımı sallıyorum. Bu alışılmadık bir durum değil. "Daha önce hiç müşteriniz olmamışsa bu anlaşılabilir bir durum."

"Çoğu arkadaşlık hizmeti ve web sitesi insanların cinsel partner bulması için hızlı yollar gibi görünüyor," diyor, gözlerinde bir parıltıyla doğrudan bana bakarak. Beni rencide ettiğini düşündüğü çok açık.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Beni sinirlendireceğini düşünüyorsa, aracılık ettiğim eşleşmeler hakkında hiçbir fikri yok. Üç kez boşanmış mı? Onlar için mükemmel birini bulacağım. Basından korktukları için insan içine çıkamıyorlar mı? Hodri meydan.

"Flört hizmetlerini bu amaçla kullananlar kesinlikle var," diye katılıyorum. "Ama O pate bu hizmetlerden biri değil."

"Oh?"

"Hayır. Müşterilerimizin uzun vadede memnun kalacakları kalıcı eşleşmeler yapmaktan gurur . Doğal olarak, insanların boş zamanlarında ne yaptıkları bizim elimizde değil, ancak bir müşterinin ne istediğini öğrendikten sonra, onları asla farklı bir bağlılık düzeyi arayan biriyle ayarlamayız."

Yavaşça başını sallıyor. "Peki ya duvardaki çiftler? Hepsi de en başından beri aynı düzeyde bağlılık mı istiyordu?"

"Çoğunlukla, evet."

"Hmm."

"İkna olmuş görünmüyorsun," diyorum ve en geniş gülümsememi ekliyorum. "Görücü usulü flörtün alışkın olmadığınız zaman alışılmadık, hatta korkutucu olabileceğini anlıyorum."

Parmaklarını kolçağın üzerinde gezdiriyor. "Bu şirkete inanıyorsun. Sunduğunuz şeyde."

"Elbette biliyorum," diyorum. "Öyle olmasaydı burada çalışmazdım." "Birçok insan sevmediği şeylerle çalışır."

"Ben değil."

Sessiz bir mırıldanma daha çıkarıyor ve benden odaya bakıyor. Parke zeminler ve beyaz duvarlar, cilalı masalar ve pahalı koltuklar, üst düzey dekorda çok yaygın olan zarif minimalizmle dolu. "O pate Match kendini elit bir çöpçatanlık şirketi olarak tanıtıyor. Zengin ve ünlüler için eşleştirme, sanırım sloganlarından biri."

"Müşterilerimiz çok zengin, evet." Başımı ona doğru eğiyorum. "Sizin gibi."

Şüpheye düştüğünüzde, bir müşteriyi pohpohlayın.

Yüzündeki ifade, gözlerini devirmemek için mücadele ettiğini düşündürüyor. "Doğru. Bunun değerini anlıyorum... ama bu beni şirketin gerçek aşkla ilgilendiğine ikna etmiyor."

Ofisimde ağlayan, çılgık atan, randevulaştığı kişiye devam etmek istemediği için küfreden müşterilerim oldu. Bu adam inatçı olabilir ama en zor vaka olmaktan çok uzak. Geçmişte yanmış mı?

"Nasıl yani?"

"Bu prestij randevusu" diyor. "Kupa eşleri ve zengin erkekler ya da müstakbel eşleriyle bir Ivy League üniversitesinde tanışma şansına sahip olmayan Yukarı Doğulular. Buraya aşk için gelmediler Bayan Davis. Görücü usulü evlilik için buradalar."

Ellerim önümdeki masanın üzerine düşüyor.

İnsanları yalnızca seks amacıyla ayarlayan bir hizmet olmakla suçlanmak başka bir şey. Aşkla ilgilenmediğimin söylenmesi başka bir şey.

"Müşterilerimiz, statüleri nedeniyle, flört etme konusunda çok özel zorluklara sahipler. Hepsi bir bara girip bir yabancıyla konuşamıyor" diyorum.

Başını öne eğiyor. "Bu zor olabilir, evet. Ama sözde seçkinlerden çok daha fazla insan için."

"Haklısınız. Randevulaşmakta zorluk çekmek bizi işe alan insanlara özgü bir şey değil," diyorum ve yine kocaman gülümsüyorum. Ne derse desin, onu kıracağım. Sadece biraz daha fazla çalışmam gerekecek. "Ama biz müşterilerimizi kabul etmeden önce her zaman ön test yaparız. Benim ya da Vivienne'in her müşteriyle kurduğumuz kişisel etkileşim, eşleştirme sürecinin çok daha sorunsuz geçmesini sağlıyor. Biriyle üç hafta flört edip daha sonra temel düzeyde uyumsuz olduğunuzu öğrenmenize gerek yok."

"Dağınık, insani bir süreci mantıklı bir şeye mi dönüştürdünüz?"

"Bazı açılardan evet. Ama biz kontrol etmiyoruz. Biz sadece kolaylaştırıcıyız. Asıl sihir, müşterilerimiz bu ofisten ayrıldıklarında, en az kendileri kadar hayat arkadaşı bulmaya hazır biriyle buluşmaya hazır olduklarında gerçekleşiyor."

O da bana bakıyor. "Anlıyorum."

"Bazı giriş sorularıyla başlamamın sakıncası var mı? Sadece sizi daha iyi tanımak ve müşteri profilinizi tamamlamak için."

"Devam et," diyor. Yüzünde hâlâ o yarı kaşlarını çatmış, yarı eğlenmiş ifade var. Sanki gerçekten burada olduğuna, bu sandalyede oturduğuna ve bunu yapmak üzere olduğuna inanamıyormuş gibi.

Bir not defteri alıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. İlk toplantıyı yüz yüze yapmak, bir müşteriyle bağlantı kurmak her zaman daha iyidir. Bilgisayar daha sonra gelir.

"," diyorum, "kaç yaşındasın?" "Otuz üç."

"Müthiş." ediyorum. "Şirket olarak bizimle ilgili çekingenliğinizi anlıyorum, ancak sizi temin ederim ki emin ellerdesiniz. Şeffaf olacağız."

tüm süreç hakkında."

"Bunu takdir ediyorum."

"Erkek mi yoksa kadın partner mi arıyorsunuz?"

Yüzünde bir gülümseme var. "Kadınlarla ilgileniyorum."

"Mükemmel."

"Her cevaptan sonra beni övecek misiniz?"

"Sadece sen istersen." Not defterini indiriyorum. "Aslında, övgü hakkında ne düşünüyorsun? Bir ilişkinin hayatı bir parçası mı, yoksa sadece sahip olmak için iyi bir şey mi?"

"Bunu bilmek," diyor her kelimesine şüphecilik sinmiş bir şekilde, "bir hayat arkadaşı bulmama yardımcı olacak mı?"

"Nasıl bir insan olduğun hakkında daha fazla şey öğrenmeme yardımcı olacak. Genel olarak ilişkileri nasıl gördüğünü. Bunun yerine size şunu sorayım: İdeal uzun vadeli ilişkiniz nedir?"

"Uzun süreli ilişkilere inandığımdan emin değilim."

Not defterini masama geri koydum. Bu gerçekten de yakılmış. Dev bir kırmızı uyarı etiketiyle damgalanmış olarak içeri girmeliydi. "Peki neden?"

"Gerçek aşk bir peri masalıdır," diyor. "Hayatta hiçbir şey kalıcı değildir, hele aşk hiç değildir."

Ofisimin kapısı art arda hızla çalınıyor. Açılmadan önce cevap verecek zamanım yok, diğer tarafta zarif teyzem var. İkimizi görür görmez yüzünde işe yarar bir gülümseme beliriyor.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim," diyor hızlı hızlı nefes alarak. "Sizinle ofisimde görüşmekten memnuniyet duyarım. Summer, Bay Winter ve bana birer fincan kahve getirebilir misin?"

Ondan önümdeki adama, bana adını hiç söylemeyen adama bakarken kalbim duracak gibi oluyor. Varsayımlarımı yaptığımda tek kelime etmeyen adama.

Koltuğundan kalkıyor ve tek bir hareketle takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Davis," diyor. "Çok aydınlatıcı oldu."

YAZ

Ace ertesi gün işe giderken yanımda, rehber köpek eğitiminden kalan birkaç şeyden biri olan topuğuna yakın bir şekilde yürüyor.

Charlotte's Coffee Corner'ın kapısındaki *satılık* tabelasının önünden geçerken ona "Şuna bak," diyorum. Burası yıllardır New York'taki uğrak yerlerimden biri, işe gidip gelirken kullandığım güzergâhın tanıdık bir parçası.

Oradan daha fazla kahve almalıydım. Eğer alsaydım, satmak zorunda . İşten çıkmak. Başka birinin taleplerine teslim olmak.

Anthony Winter ve Acture Capital artık Opat'e, müşterilere, personele ne isterlerse yapabilirler. Vivienne haftalarca kontratı inceledi ama yine de... Kontrata güvenmiyorum.

Ona güvenmiyorum. Dün yanlış varsayımlarımı düzeltmek için tek kelime etmemişti. Vivienne o gittikten sonra bana özür dileyen bir e-posta gönderdi, konu başlığı büyük harflerle yazılmıştı. GÜNÜ YANLIŞ ANLAMISIM!

Ofis binamızın lobisine girdiğimizde Ace'in kuyruğu sallanıyor ve ben de elimi onun ipeksi kulaklarının üzerinde gezdiriyorum. O çok güzel, benim sadık köpeğim, her zaman güvенеbileceğim biri. İyi ki teyzem de benimle aynı fikirde. Ofiste bir hayvanın olmasının ofise ruh kattığını söylemeyi seviyor ve bunun için minnettarım çünkü onu ailemle bırakmayı hayal bile edemiyorum.

"Diğerleriyle tanışmaya hazır mısın?"

Ace uyanık, çikolata gözleriyle bana bakıyor. *Evet, öyle* diyorlar.

"Bugün burada başka biri daha olacak. bile iyi davranmamız gereken biri. Isırmak yok." Bunu söylerken bile gülümsüyorum ve onun

Kuyruk daha sert sallanıyor. Çok korkutucu.

Oplate'e kapıyı açıyorum ve o da resepsiyonda Suzy'nin yanına gidiyor. Onu görünce sırtıyor ve dudak parlatıcısını bırakıyor. "Merhaba dostum," diyor ve selamlamak için ellerini kürküne gömüyor.

Vivienne'in ofisinin kapısı açık ve içeriden sesler yükseliyor. Yaklaşıyorum ve teyzem masasından başını kaldırıyor, altın rengi okuma gözlüğü burnunun kenarında tünemiş.

"Ah, Summer! İçeri gelin, içeri gelin. Ben de tam Bay Winter ve ortağı Ryan ile konuşuyordum..."

"Walker," genç bir adam tedarik ediyor.

"Walker, evet. Şirket hakkında bilgi almak ve nasıl çalıştığını öğrenmek için önümüzdeki haftalarda sık sık burada olacaklar."

Ah, sanırım. Herhangi bir değişiklik yapmadan önce keşif yapıyorlar, bu da bu süre zarfında en iyi şekilde davranmamız gerektiği anlamına geliyor.

Ve Bay Winter'la kötü bir başlangıç yaptım bile.

Vivi'nin sandalyelerinden birinde oturuyor, kollarını kolçaklara dolamış. Bana attığı bakışlar dünkü kadar karanlık ve esrarengiz. Konuşmamızı hatırladığına dair bir ipucu bile yok.

Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "O halde sizi evinizde hissettirmek için elimizden geleni yapacağız beyler," diyorum. "Müşteri toplantılarım olmadığında, iş ve uygulamalarımızla ilgili soruları yanıtlamak için kapım her zaman açık."

İki adamın da bakışları dizlerime düşüyor ve bir saniye sonra kapı aralığında beni iten golden retriever cinsi bir köpeğin sert ağırlığını hissediyorum.

"En sevdiğimiz çalışanımız," diyor Vivienne. "Bu Ace, yeğenimin köpeği."

Söz konusu köpek iki adamı gözlemekle meşgul. Ryan başını okşuyor ama Anthony onu görmezden geliyor, sadece köpekten bana bakıyor. Fırsatını bulduğumda özür dilemek zorundayım. Dünden kalan şeyleri düzeltmeye çalışacağım.

Ona söylediğim şeyler. Yeni *sahibimize* bir olup olmadığını ya da kadınları mı yoksa erkekleri mi tercih ettiğini sormak. Isı yanaklarıma yükseldi.

"Bayan Davis dün çok yardımcı oldu," diyor Bay Winter. "Gelecekte de öyle olmaya devam edeceğini biliyorum."

İkisine de en güneşli, en parlak gülümsememi veriyorum. "Neye ihtiyacınız varsa," diyorum ve bacağımı sıvazlıyorum. Ace yanıma dönüyor ve ofisime doğru ilerliyoruz.

İlk utanç verici karşılaşmadan sağ çıktım. İkincisinden kurtulup kurtulamayacağımı zaman gösterecek.

Kapım tek bir kez alındığında, giderek küçülen müşteri başvuruları yığınınımı düzenliyordum. Anthony Winter, elleri iki yanında, takım elbise ceketinin düğmeleri açık. Neredeyse kafasını kapı eşiğine sürtecek kadar uzun.

Bilgisayar ekranıma arkamı dönüyorum. "Bay Winter. İçeri buyurun." Masamın birkaç adım ötesinde durdu. Hiçbir şey söylemedi.

Boğazımı temizliyorum. "Dün için özür dilemek istiyorum. Sizi bir müşteriyle karıştırdığım için. Beklediğinizin bu olmadığının farkındayım ve... özür dilerim."

Masamın karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu. Uzun bacaklarını önüne uzattı. "Ben değilim," diyor.

"Sen değil misin?"

"Dediğim gibi, aydınlatıcıydı," diyor ve bakışlarının benimkilerden duvarlardaki resimlere kaymasına izin veriyor. Benim zaferlerim, benim başarılarım.

Ağzımı açıyorum. Tekrar kapatıyorum. Ve sonra: "Sorduğum için üzgünüm ama Oplate Match'i neden satın aldınız?"

Kaşını kaldırıyor. "Neden teyzenin şirketini satın aldım?" "Evet.

Düne bakılırsa... hizmetlerimize inanmıyorsun." "Hayır. Ama kâr elde etme yeteneğinize inanıyorum."

"Sanırım bu da bir şeydir."

Bakışları benimkilere dönüyor. "Bana iş yapınızdan biraz daha bahsedin, Bayan Davis. Bunu sizden duymak isterim."

Benden mi?

Ama boğazımı temizliyorum ve Oplate Match' açıklamasına dalıyorum, şüphesiz zaten farkında maddeleri ve yapıları detaylandırıyorum. Bildiği şeyler, yoksa bu işi satın almazdı.

Ama Anthony sadece dinliyor, ara sıra parmaklarını kol dayama yerinin kenarına vuruyor. "Şu anda Oplate Doğu Yakası ile sınırlı. Özellikle de New York'la. Her ne kadar sadece seyahat eden çok sayıda müşteriniz olsa da. Doğru mu?"

"Evet."

"Uluslararası genişleme konusunda ne düşünüyorsun?"

Kaşlarını kalktı. "Uluslararası mı?"

"Prestijli çöpçatanlık hizmetleri için bu kadar para ödeyen insanlar ayrıcalıklı olma fikrini seviyor. Benzer düşünen biriyle buluşmak için dünyanın dört bir yanını dolaşmak... bu da cazibeyi artırıyor olabilir."

"Evet, ama kalıcı ilişkiler için uygun olmayabilir."

Gözlerindeki bakış bana bunu bir sorun olarak görmediğini söylüyor.
"Ryan bir yazılımcı ve programcı."

"Oh."

"Bir prototip uygulama üzerinde çalışmaya başlayacak."

Ellerim kucağıma düşüyor. Görüyor, bir kaşı daha kalkıyor. Sanki iyi niyetine rağmen ilgisini çekmiş gibi. "Onaylamıyor musun?"

"İstedigimi

söyleyemem, hayır."

"Neden?"

"Bizim gücümüz kişisel hizmetimiz," diyorum. "Başka hiçbir yerde bulamayacağınız bir şey sağlıyoruz. Bize gelen insanları *tanıyoruz*, bu yüzden onları başarılı olma şansları olan insanlarla bir getirebiliyoruz. Eğer insanların kendi oluşturdukları profillere dayanarak buna kendilerinin karar vermesine izin verseydik, tüm o kaydırmalar... Başarı oranlarımız düşerdi."

"Bu sizin genişlemenizi sağlayacaktır."

"Ama ne ?" Başımı sallıyorum, ama bu hareketi bir gülümsemeyle yumuşatıyorum. "Eğer fikrimi soruyorsanız, işte bu. Opaté Match'i Opaté yapan kişisel dokunuşlardır."

Parmaklarını tekrar kolçağa vuruyor. "Tamam."

"Buna inanmadığınızı biliyorum. Yani hizmetlerimize ya da insanların buraya iyi niyetle geldiğine." Omuz silkiyorum. "Dünkü konuşmamıza bakılırsa, demek istediğim. Çok alaycısınız Bay Winter."

Bunun üzerine iki kaşı da kalktı. Gözlerinde bir eğlence belirtisi varsa bile o kadar hızlı kayboluyor ki fark edemiyorum. "Alaycı mısınız, Bayan Davis?"

"Müşterilerimizin çoğunun aşka inandığını biliyorum. Buraya umutla ve sinirle, yeni bir şeyler denemeye hazır olarak geliyorlar. Kendilerini sürece açanlar genellikle başarılı olma olasılığı en yüksek olanlardır."

"Doğru." Bu tek kelimenin içinde bir dünya şüphecilik var. Ofisimi dolduruyor, çoğalıyor ve genişliyor.

Kararlı bir köpek yarı kapalı kapıyı iterek açar. Ace tırıslla içeri girer ve Anthony'nin yanındaki kalçasına oturur, bakışları adamın yüzüne sabitlenmiştir.

Anthony benden köpeğe baktı. "Burada evcil hayvanlarınız var."

"Bu Ace. Aslında müşterilerin rahatlamasını sağlamakta harikadır. Birden fazla gergin insan burada oturup ellerini onun kürküne koyarak bana kendilerinden bahsettiler."

Anthony'nin bakışları benden köpeğime dönüyor, sanki bundan şüphe ediyormuş gibi. Ace ona bakmaya devam ediyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bir merhaba bekliyor."

"Merhaba," diyor Anthony. Ama sonra yumuşuyor, uzanıyor ve büyük elini Ace'in başının üstüne koyuyor. Parmakları altın rengi kürke batıyor ve Ace'in kuyruğunun yere vuruşundan çıkan ses yükseliyor. *Seni zeki hain*, sanırım. Rehber köpek eğitimi aldığı günlerden kalma becerilerinden biri olarak, birinin ne zaman bir köpeğin dikkatini dağıtmaya ya da rahatlatmaya ihtiyacı olduğunu anlamakta her zaman ustaydı.

Anthony'nin bakışlarında teslimiyet vardır. "O zaman gerçekten de umutsuz bir romantiksin."

"Pardon?"

"Umutsuz bir romantik," diye tekrarlıyor. "Bu işin temel değerlerine inanıyorsunuz. Aşka inanıyorsunuz." Son kelimeyi keskin kenarları varmış gibi söylüyor.

"Evet," diyorum öne doğru eğilerek. Yeni sahibimiz olabilir ama gerçekte neyle ilgili olduğumuzu öğrenmesi işimizin yararına değil mi? Bizi neyin başarılı kıldığını anlarsa?

"Keşke bu sürecin gerçekten ne kadar iyi işlediğini *görebilseydin*," diyorum, "sen de umutsuz bir romantik olurdun."

"Bundan şüpheliyim, Bayan. Davis."

Çılgınca bir fikir. Benim çılgın fikirlerimden biri. Ve belki de sınırlarımı aşıyorum ama... Bunu zaten dün yaptım.

"Peki," dedim. "Sana bir randevu ayarlayalım."

Gözleri, ağzımın kurumasına neden olan bir yoğunlukla gözlerime yerleşiyor. "Pardon?"

"Bu işin gerçekten nasıl yürüdüğünü görmek istiyorsan, sana göstermekten mutluluk duyarım. Üç randevu," diyorum doğaçlama yaparak. "Senin için ayarlamaları yapacağım. Üç randevuya da çıktıktan sonra hâlâ bir faydası olmadığını düşünüyorsan ve kadınlardan hiçbiri ikinci bir randevuya çıkmayı düşüneneğin insanlar değilse... Yenilgiyi kabul edeceğim."

"Yenilgi mi?" diye soruyor.

"Evet. Yanıldığımı kabul ediyorum ve Opat Match herkese göre değil." Bu bir kumar ve teklif ettiğim şeyin cüretkârlığıyla kalbim göğsümde çarpıyor. Vivienne bilseydi kafamı koparırdı. Ya da bu cürete gülerdi.

Onunla asla bilemezsin.

Anthony gözlerini kısar. "Peki ya randevulardan birinin diğerini gerektirecek kadar iyi olduğunu düşünürsem?"

"O zaman bu şirket hakkında yanıldığını kabul edeceksin. Aslında *sizin* şirketiniz hakkında. Her iki durumda da, işimizin nasıl yürüdüğü konusunda biraz deneyim kazanmış olacaksınız."

Çenesi geriliyor, kaşları koyu renk gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşıyor. O soğğun ta kendisi ve ben donmak üzereyim.

Ama sonra başını salladı. "Bir anlaşma yaptınız."

Gülümsemem tamamen gerçek. "Oh, bu harika. Bundan gerçekten keyif alacaksın, söz veriyorum."

"Ben olsam bu sözü verirken dikkatli olurdum."

Klavyeme birkaç kez dokundum ve bilgisayarım yeniden canlandı. "Bu, senin için hızlı bir müşteri profili oluşturacağım anlamına geliyor. Süslü bir şey değil, ama iyi bir eşleşme olacağını düşündüğüm kadınları sana ayarlayabilmem için yeterli."

Sandalyede kayıyor. "Ah.

Tamam." Göz ucuyla bakıyorum.

"Çabuk olacak."

"Acele etmeyin, Bayan Davis. Bu bahsi kaybetmek gibi bir niyetim olmadığı için, her şeyin eksiksiz yapılmasını önemsemiyorum."

Yeni bir müşteri profili açarken gülümsememi gizlemek zorundayım. Belki onu çözenin yolu budur. Dostça rekabet ve bahisler. Kendine rağmen ilgisini çekmekten başka bir şey yapamıyor.

"Hangi yaş aralığıyla ilgileniyorsunuz?"

Sanki burada oturup bu soruya cevap verdiğine inanamıyormuş gibi hafif bir iç çekiyor. "Daha önce hiç düşünmemiştim."

"Otuz üç yaşındasın," dedim. "Seni yirmi beş ile otuz beş arasına koysak nasıl olur, her iki ucuna da birkaç yıl eklese ya da çıkarsak?"

"Elbette."

"İdeal ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

Masanın diğer tarafında tam bir sessizlik var. Ona baktığımda yüzünde erkeksi bir bıkkınlık ve acı arasında bir ifade olduğunu görüyorum. Belli ki bu bahsi yeniden düşünüyor.

"Bunu atlayabiliriz," diyorum. "Devam edelim, devam edelim... Birlikte vakit geçirmekten hoşlanacağını düşündüğüm kadınları sana ayarlamam yeterli."

"Seçici değilim," diye yanıtlıyor. "Bir konuşmada kendi taraflarını tutabilmeleri gerekir. Biraz mizah."

Seçici olmadığını söyleyen ve bunu gerçekten kasteden tek bir kişiyle bile tanışmadım. Hiçbir talebi olmadığını iddia eden insanlar kaçınılmaz olarak en çok talepte bulunanlardır.

Ama bunu ona söyleyemem.

Ben de gülümsedim ve başvurusuna not düştüm. "Mizah senin için önemli o zaman. Size birkaç kolay soru sormama ne dersiniz? Bunlar müşterinin kişiliğı hakkında fikir edinmek için kullandığımız eğlenceli sorular."

Sanki onu zorluyormuşum gibi tekrar iç geçiriyor.

"Elbette." "En sevdiğin tatil nedir?"

"En sevdiğim tatil mi?"

"Evet."

"Michaelmas."

"Gerçekten mi?"

Dudakları seğıriyor. "Hayır," diyor. "Seninle alay etmemeliyim." "Eğer bu bahsi düzgün bir şekilde yapacaksak olmaz." "Noel o zaman. Noel için beni yaz."

"Noel "den çok daha fazlasını yazıyorum. *Alaycı, kuru bir mizah anlayışı. Gösterişten hoşlanmaz. Sabırlı bir ele ihtiyacı var.*

"Bu harika bir seçim," diyorum.

"Yine yanıtlarım için beni övdüğün kısım mı burası?"

Başımı onaylarcasına eğiyorum. "Doğru, bundan hoşlanmadın. Bundan kaçınacağım. Şimdi, işte başka bir soru... Gününüzün en iyi kısmı nedir?"

Ellerini kolçağı vuruyor, bakışları Ace'e dönüyor. Köpeğim hayatında hiç bu kadar rahat olmamış gibi Anthony'nin sandalyesinin yanına yayılmış.

"Sabah kahvem," diye yanıtlıyor.

Not alıyorum ve yorum yapmamam gerektiğini biliyorum ama... "Dün buraya geldiğinde kahve istememiştin."

"Makinenizin çok iyi olduğundan şüpheliyim."

Ona bakıyorum ama yüz hatlarında alaycı bir ifade var. Kışkırtıcı olduğunun farkında.

Tek omuz silkiyorum. "Evinizdeki süslü püslü olanla karşılaştırıldığında, muhtemelen öyle değildir, hayır."

Başını salladı. Tekrar yanıma baktı.

Boğazımı temizliyorum ve yönlendirmelerime geri dönüyorum. Bunlar bir müşteriyle yakınlık kurmanın eğlenceli ve kolay yollarıdır. İnsanlara kendilerini tarif etmelerini isteyerek kişilikleri hakkında asla elde edemeyeceğiniz şeyleri ortaya çıkarmak için.

İşin yüzde seksenini benim yapmam gerekse bile Anthony Winter ile yakınlık kuracağım.

"Hiç kemiğın kırıldı mı?"

Kaşları kalkıyor ama cevap veriyor. "Köprücük kemiğı. Sol bilek."

"Solak değil misin?"

"Hayır, doğru."

"Nasıl oldu bu?"

"Eskiden tırmanırdım." Başını tekrar duvardaki resimlere çeviriyor ve göz temasını kesiyor. "Her şey her zaman planlandığı gibi gitmiyor."

Bir kaza o zaman. Ondan bilgi almak kolay değil.

"Kulağa heyecan verici geliyor, tırmanmak," yorum yapıyorum, müşteri profilinde *maceraperest* yazıyor. "Şu kapalı spor salonlarından birini sadece bir kez denemiştım. Tanrım, çok zordu."

"Hmm," diyor.

"Gitmeyi planlamamıştım ama bir erkek arkadaşımınla birlikteydim ve o ısrar etti. Uzun sürmedi. Tırmanışa olan ilgim yani. O da uzun sürmedi."

Bir müşteriyle asla böyle saçmalamam. Ama işte buradayım, sessizliği dolduruyorum. Belki kendimi aptal yerine koyarsam daha rahat hisseder.

Anthony'nin bakışları tekrar bana kayıyor. "Kapalı tırmanma salonları eğlenceli değil. Seni açık havada bir yere götürmeliydi."

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Belki bir gün. Bir bakalım... oh, bu eğlenceli bir soru. Bana kendin hakkında iki gerçek ve bir yalan söyle."

"İki gerçek ve bir yalan mı?"

"Evet. Bakalım yalanı ayırtılabilecek miyim?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ofisimin yarı açık kapısına bakıyor. "Ocak ayında doğdum, sosyal güvenlik numaram otuz yedi ile bitiyor ve bu takım yeni."

Bu adam sinir bozucu.

Belli etmiyorum, ona gülümsüyorum. "Biri yalan mı?"

"Evet." Gözlerinde meydan okuma var. Belli ki, isteğimi alt ettiğini düşünüyor. Söylediği üç şey, birine hava durumunu sormak kadar kişisel.

"Ocak ayında doğmadın" sanırım.

"Yanlış. Benim sosyal güvenlik numaram otuz yedi ile bitmiyor."

Bir puan kazanmış gibi gülümsüyorum ve müşteri profiline dönüyorum. *Zor olmaktan hoşlanıyor, diye yazıyorum. Bir kadınla ciddi ciddi flört etmeye karar verirse yıkıcı olabilir. İstemediği bir şeyi yapacağından şüpheliyim.*

"Bu yanıttan benim hakkımda çok şey öğrendin" diyor. "Az önce ne yazdın?"

Sorusunu görmezden geliyorum. "Evlilik hakkında ne düşünüyorsun?"

Parmaklarını tekrar kolçağa vuruyor. Rahatsız olduğunu gösteren bir işaret mi? Yoksa sadece sıkıldığının mı?

"Bazıları için iyi, için kötü," diye yanıtlıyor.

"Peki sen nereye iniyorsun?"

"Benim için bir şey olduğundan şüpheliyim."

Bunu duyunca midem bulandı. Bu işe gerçekten alaycı bir zihniyetle giriyor, sadece çöpçatanlık hizmetine değil, genel olarak aşk ve ilişkiler fikrine de. Bu bahsi kaybedebilirim.

Ama zamanı gelene kadar bunu kabul etmeyi reddediyorum. Ve kim bilir, o zamana kadar müşterilerimizden birini bu küçük münazara maçını hatırlayamayacak kadar çekici bulmuş olabilir.

"Duymak istediğin bu değil miydi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Opate Match'in işe yaramasını sağlayan şey, insanları dünyaya yansıttıkları şeylere göre ayarlamamamız. Biz onları gerçekte kim olduklarına göre . Bu yüzden önümüzdeki yıllarda evlilik arayışında olan müşterilerimizden birine sizi önermeyeceğim."

"Güzel," diyor.

"Çocuklara ne dersin? Geleceğinde olmasını istediğin bir şey var mı?" Standart bir soru ama yeni patronuma bunu sormak istilacı hissettiriyor. Opate'in kaderini o büyük, sürekli kolçak sallayan ellerinden birinde tutan adama.

Ama onu iş modelimize saygı duymaya ikna edebilirsem... belki Opate'i koruyabilirim.

"Çocuk yok," diyor Anthony.

Utancı verici olsa da bunu not ediyorum. Rahatlatıcı bir güçle, omuzlarına binen bir çocuğu hayal etmek kolay. Eminim o zaman yumuşardı, bu aptal yönlendirmelerin asla başaramayacağı bir şekilde.

"Sorun değil," diyorum ona. "Sizinle aynı duyguları paylaşan pek çok müşterimiz var."

"Çok mu?" diye soruyor.

"Çok," diye . Bu tam anlamıyla bir yalan değil. Çocuk konusunda kararsız olan çok sayıda kadın müşterimiz var ve birkaçı da asla çocuk yapmama politikasına sahip.

"Köpekler mi kediler mi?"

Anthony işkence gören bir adamın resmi olan tavana bakar. "Kedileri mi yoksa köpekleri mi tercih ettiğimi bilmek sonsuz aşkı bulmama yardımcı olacak mı?"

"Ah, biz sonsuz aşk vaat etmiyoruz, Bay Winter. İyi ayarlanmış insanlarla sağlıklı ilişkiler vaat ediyoruz."

"Ne kadar romantik," diye mırıldanıyor. "Köpekler o zaman. Beni bir köpek insanı olarak yazın."

Ace ayaklarının üzerinde kayarak yumuşak bir köpek iç çekişi yapıyor. Sanki kabul ediyormuş gibi. Anthony'nin müşteri profiline bunu not ederken gülümsüyorum. İsteddiği kadar oflayıp puflasın, benim küçük evim yıkılmayacak. Söylediği her şeyle daha da sağlamlaşıyor, kişiliğinin hatları yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Ödeme yapan bir müşteri için yeterli olmazdı, ama onun için yeterli olmalı, çünkü buna daha fazla katlanacağından şüpheliyim.

"Son bir soru" diyorum. "Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Anthony'nin bakışları donuyor. "O değil."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Tamam, sorun değil. Bunun yerine sonuncusu için aptalca davranacağız... Otobiyografinizin başlığı ne olurdu?"

Anthony'nin çenesi düşünürken geriliyor. Gözlerini benden kaçırıyor. "Öngörü yirmi yirmidir," diyor.

Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey olabilir. Bana döndü, sanki kim olduğumu hatırlıyor gibiydi. Boğazını temizliyor. "Tüm ihtiyacınız olan bu mu, Bayan Davis?"

"Evet." Değil, hem de hiç değil. "Birkaç gün bir randevu için müsait olur musun? Ayrıntıları e-posta ile gönderirim. Uzun bir buluşma olmayacak, muhtemelen bir kafede bir ya da iki saat."

"Bu iyi," diyor ve ayağa kalkıyor. Ace başını kaldırıyor ve ikimiz de Anthony'nin ofisimin kapısında durmasını izliyoruz.

"Evet?" Dedim.

"Konuştuklarımız aramızda kalacak."

"Öyle," diyorum. "Bir müşteri olarak çöpçatanla konuştuğumuz her şey gizliliğe tabidir."

Yanıt olarak başını sallıyor ve kapıyı arkasından kapatarak ofisimden çıkıyor. Uzun süre ona bakıyorum, kafamda sadece tek bir soru var. Bu adamı kiminle tanıştıracam?

YAZ

Suzy masasına yaslanmış, hafta sonunu anlatırken kollarını hareket ettiriyor. Her zamanki gibi ağzına kadar heyecanla doluydu ve benimkiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

"Ivory bu sefer hiç dolu değildi," diyor. "Bu hafta sonu gelmek istemediğine emin misin? Orada bir sürü harika adam var."

"Eminim," diyorum. "Geçen sefer yeterliydi."

Başını sallıyor. "Erkeklerle tanışmak için harika bir yer. Chase ve ben orada tanıştık."

"DJ, değil mi?"

Parlıyor. "Aynen öyle!"

Doğrusu, Suzy benim takip edemeyeceğim kadar çok kişiyle çıkıyor. Buraya iki yıl önce taşındı ve kendini kıskanılacak bir hevesle hayalindeki New York hayatını yaratmaya adanmış. Sosyal medyası çatılardaki kokteyllerle dolu.

Başı kucağında olan Ace'e bakıyor. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Tabii ki olabilirsin."

"Chase'le daha fazla kalacağımdan emin değilim." Bu sürpriz olmadı. "Oh? Neden olmasın?"

"Başta bir müzisyenle çıkmanın harika olduğunu düşünmüştüm. Ama... şey, o otuz iki yaşında ve kendine ait bir evi yok. Gerçekten bana göre mi bilmiyorum."

Ona gülümsüyorum. Dış görünüşünün altında Suzy'nin iyi bir hisse senedi var. "Sanırım haklı olabilirsin."

"Ancak bu," diyor elini kaldırarak, "Ivory'de çok kaliteli adamlar olmadığı anlamına gelmiyor. Chase'den önce oradaki bankacıyla tanışmıştım, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum."

"Yüzden sen de gelmelisin. Çok uzun zamandır yalnızsın Summer."

Ona kendinden emin bir şekilde saçımı savuruyorum ve bunu bir drama gibi gösteriyorum. "Ne demek istiyorsun? Tek başıma başarılı oluyorum."

"Ama *eğlenceli* olmaz mıydı? Çöpçatanlıkta çok iyisin, kendin birini bulmak senin için kolay olmalı!"

Omuz silkip kahve makinesine doğru dönüyorum. En iyi arkadaşım Posie de sık sık aynı şeyi söylüyor ama ikisi arasında bir ilişki varmış gibi görünmüyor.

"Randevulara gidiyorum," diyorum. "Bir sürü."

Suzy inanmadığını belli eden bir ses çıkarır. "Evet, doğru. Ne var biliyor musun? Teslimatçı çocukla çıkmalısın!"

"Dave ile mi? Bu da nereden çıktı?"

Bana muzaffer bir bakış attı. "Sen etraftayken hep oyalanır. Paketlerimizi teslim etmek için buraya her geldiğinde onu ofisinize doğru bakış atarken yakaladım. Ace ile on dakika boyunca oynadığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Herkes köpekleri sever."

"Evet, ama bunu ona Ace'in *senin* köpeğin olduğunu söyledikten sonra yaptı. Ondan önce hep aceyleyle kaçardı."

Kahvemden bir yudum alıyorum, yanaklarım ısınıyor. Suzy, nazik doğasına rağmen, çoğunlukla hayat havuzunun sığ ucunda yüzüyor. Bununla birlikte, erkeklerin ilgisini çok iyi okuyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Oh evet. Bir dahaki sefere buraya geldiğinde onunla konuşmayı dene ve ne kadar duyarlı olduğunu göreceksin. Sen harikasın Summer, o ise ortalama biri. Neye uğradığını şaşıracak."

Ona başımı sallıyorum. Çöpçatanlık günlerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da iki insanın kimyası uyuşmadığında güzellik ve dış görünüşün pek bir önemi olmadığıdır. Aralarında bir şey varsa da, hiç önemi yoktur.

Ellerini kaldırdı. "Özür dilerim, özür dilerim. İnsanları görünüşlerine göre sıralamaktan hoşlanmadığını biliyorum."

"Hayır, bilmiyorum."

"Ama gerçek bu."

Kahvemden bir yudum alıyorum ve konuyu saptırmaya karar veriyorum. Suzy ile denenmiş ve doğru bir yöntem. "Vivi nerede? Uzun süredir ofiste değil."

"Öğle yemeğinden sonra gelmeyebileceğini söyledi."

"Öyle mi dedi?"

Suzy mahcup görünüyor. "Evet. Yani, bazen böyle yapar. Bu öğleden sonra başka toplantısı yok."

"Doğru, bu doğru." Yine de Suzy'ye bakıyorum, o da bana bakıyor. Bir zamanlar teyzem Opat Match'te yaşar ve nefes alırdı, karizmasını ve bağlantılarını kullanarak burayı küçük ama güçlü bir şirket haline getirmişti.

Şimdi daha sık kontrol ediyor.

"Ne yapacağını söylemedi," diye ekliyor Suzy.

Omuz silktim. "Belki de başka bir kuaför randevusu vardı."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Perşembe günleri hep fön barına gider ama Suzy başını sallıyor. "Evet, belki. Belki."

Telefonum çalıyor ve ona gülümseyerek ofisime gidiyorum. Telefonumdaki isim beni tekrar profesyonel dünyaya götürüyor. Kahve fincanımı bırakıp cevap tuşuna basıyorum.

"Merhaba, Isabelle."

"Summer!" Sesi heyecanlıydı, bu iyiye işaretti. "Randevulardan *sonra* konuştuğumuzu biliyorum ama bu sefer seni daha önce aramam gerekiyordu. Şimdi kafeye gidiyorum."

"Oh, bu harika. Heyecanlanmana sevindim."

"Bu iyiye işaret olmalı, değil mi? Evet, öyle. Onun hakkında bana gönderdiğin bilgileri dün gece üç kez okudum. Gerçekten çok etkileyici, değil mi?"

Ofisimde karşımda duran Anthony Winter'ı düşünüyorum, kaba saba yüz hatları, amansız bakışları. İşbirlikçi olmayan sessizlikler.

"Evet, öyle. Varlığı olan bir adam."

Isabelle küçük bir takdir *oooh* verir. Bu ona ayarladığım on altıncı erkek olacak. İçimden bir ses, Isabelle'in biriyle çıkmaktan çok hoşlandığını ve kendisine miras kalan servetiyle çöpçatanlık ücretlerimizi ödemekte bir sakınca görmediğini söylüyor.

"Büyüleyici derecede huysuz," diyorum ona. "Kabuğundan çıkarmanız gereken bir adam."

Diğer uçtaki iç çekiş bana tam olarak doğru ifade ettiğimi söylüyor. "Bunu yapabilirim," diyor Isabelle. "Onu hemen dışarı çekerim. Düşünebiliyor musun, bir Kış? İsteddiği kadar huysuz olabilir."

Bu beni duraksattı. Vivienne New York'taki bütün aileleri tanıyor ama Anthony'ninkiler hakkında bana hiçbir şey söylemedi.

"Güzel," diyorum, onun hakkında konuşma şeklini cesaretlendirmek isteyip istemediğimden emin değilim. "Buluşmada iyi şanslar, Isabelle. Ve geçen sefer ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Oh, evet, Summer. Hatırlattığın için teşekkürler" diyor. "Çok heyecanlıyım! Ve şimdi neredeyse geldim! Seninle sonra konuşuruz."

Telefonumu indiriyorum ve tuttuğum nefesi bırakıyorum. Anthony Winter ve Isabelle Ashford. Fena bir düzen değil, seri flört eden biri olsa bile. Elimizdeki müşteriler için harika bir örnek. Sonunda bir şey olsa da olmasa da bu randevuya gitmeyi sevecek biri... bilirsiniz işte. Herhangi bir şeyle.

Minyon, kızıl saçlı, bir sanat galerisi sahibi. Anthony'ye uygun biri. Umarım.

Yarın bilgilendirme için buraya gelecek ve eğer yanlış değerlendirdiysem sert bir eleştiri alacağımı biliyorum.

Isabelle elli dakika geçmeden tekrar aradı.

"Oh hayır..." Telefonumdan Ace'e bakarak mırıldandım. İyi ilk buluşmalar bundan çok daha uzun sürer. "Merhaba, Isabelle."

"Benim," diyor.

"Bu kadar çabuk yanıt almayı beklemiyordum. Randevu bitti mi?"

"Evet, kısa kestik. Yine de kısa hissettirmedim."

Bir sonraki soruyu korkuyla soruyorum. "Nasıl geçti? İlk izlenimler?"

Hassas bir duraklama oluyor ve Isabelle davranmıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Pek konuşkan biri değil, değil mi?"

"Kesinlikle daha çok güçlü, sessiz bir tip," diye katılıyorum. "Bu da zaman zaman iyi olabiliyor. Diğerlerine kendilerini ifade etmeleri için daha fazla alan tanıyor." "Bu doğru, Summer. Eminim bundan hoşlanacak kadınlar da vardır."

Bir duraklama daha ve sözlerinin duyulması için söylenmesine gerek yok. A

Ben olmayan bir kadın. "Kesinlikle çok fazla... şey var. Unutulmaz biri, anlıyor musun?"

"Elbette öyle," diyorum. Beyaz yalan yok.

"Sessizlik olayını, ondan yanıtları zorla almak zorunda kaldığım gerçeğini görmezden gelmeye hazırdım. Ve ah, muhteşem elleri vardı. Erkekler bazen yapar ve erkeklerin ellerini sevdiğimi biliyorsun. Ama öyle bile olsa..."

"Evet?"

"Sorun şu ki Summer, kendimi oyuncak bebek koleksiyonu yapan bir adamla çıkarken düşünemiyorum. Özür dilerim. Yaptığın işte çok iyi olduğunu biliyorum ve randevularımdan her zaman keyif alıyorum ama bu benim için zor bir hayır. Onunla tanışmadan önce böyle olduğunu bilmiyordum, sanırım bu gece kendim hakkında bunu öğrendim?" Gülüyor, yine bir saat önce konuştuğum Isabelle. "Yani bunu profilime ekleyebilirsin. Oyuncak bebek koleksiyonu yapan bir adamla çıkmam."

Kelimeleri oluşturmam birkaç dakikamı alıyor. "Anthony Winter... bebek koleksiyonu mu yapıyor?"

"Ah evet. Tutkuyla bağlı olduğu tek konu buydu. Porselenler de öyle." Sesi bir oktav düşüyor. "Hepsini evinde sergilediğini söyledi. Rusya'dan nadir bir tane sipariş etmişti. Kendi görevlisiyle birlikte buraya getirtmiş."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bunu daha önce de bazı eski New York aileleri hakkında duymuştum. Özellikle Winters hakkında değil tabii ki. Ama diğerleri hakkında. Küçük tuhaflıkları var. Belki de çok fazla zaman geçirmenin getirdiği bir şeydir bu." Isabelle yine gülüyor.

"Evet, sanırım hepimizin hobileri olmalı. Bu randevunun senin için iyi geçmemesine üzuldüm. Öyle olmasını umuyordum."

"Oh, Summer, benim için sorun değil. Anthony'nin ağabeyi kardeşimle aynı okuldaydı ama onunla daha önce hiç konuşmamıştım. Bu güzeldi. Beklenmedik... ama güzel."

"Bu şekilde görmene sevindim."

"Kesinlikle. Ve biliyor musunuz?" diyor, sesi iyimserleşiyor. "Bebek koleksiyonu yapmak bazıları için harika bir eğlence olabilir. Yargılamamalıyız. Kim bilir? O olmasaydı belki de ağır uyuşturuculara, içkiye ya da başka bir şeye yönelecekti."

"Evet," dedim. "Oldukça."

"Seninle sonra konuşuruz, Summer. Bu gece için teşekkürler."

Neşeli bir vedayla telefonu kapatıyor. Isabelle Ashford'u hiçbir şeyin sarsmadığını bilmek güzel, görünüşe göre porselen bebek koleksiyonu yapan yetişkin bir adamla randevu ayarlamak bile.

Anthony ertesi gün Opat Match'in kapısından içeri girdiğinde onun için hazırdım. Profesyonel gülümsemem bıçak gibi kesilmişti.

Karanlık gözleri benimkilerle buluştu.

"Bayan Davis." "Bay Winter."

"Teyzen ofiste değil mi?"

Suzy'den önce ben konuşuyorum. "Gerçekten de öyle, ama kısa süre sonra dönecek. Neden ofisime geçmiyoruz? Size müşterilerimiz hakkında genel bir bilgi daha verebilirim. Geçen sefer çok ilgilenmiştiniz."

Dudakları çekiliyor, kaslarında hafif bir kayma oluyor. "Pekâlâ."

Ace kapı kapanmadan önce ofisime girmeyi başarıyor. Masamın altındaki halıya yayılıyor, kuyruğu ayakkabılarımdan birinin üzerinde ve başı Anthony'ninkinin yanında.

"Müşterilerle mi ilgileniyorum?" Anthony soruyor. Bakışları sabitlenmiş, beni rahatsız etmesine izin vermeyi reddettiğim bir şekilde nüfuz ediyor.

Onun yerine ellerimi önümde masanın üzerinde birleştirdim. Bugün blazer ceket giymiş ve sarı saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapmıştım, hepsi de bu konuşmanın kontrolünün bende olduğunu hissetmek içindi.

"Bahsi sabote ediyorsun," diyorum. *J'accuse, Winter.*

Anthony kaşını kaldırdı. "Bahsi sabote etmek mi?"

"Porselen bebek koleksiyonu mu yapıyorsun?"

"Dairemde ayrı bir odaları var," diye kestirip atıyor. "Yalan söyledin."

Sandalyede arkasına yaslanır. "Evet, öyle yaptım."

"Bu bahse aykırı. Gerçek Opat deneyimini yaşamak istiyorsanız, randevularda kasıtlı olarak kendinizi baltalayamazsınız."

"En iyi şekilde davranmak zorunda mıyım?"

"Evet. Yapma olmak herhangi bir şey diğer daha ne sen vardır. Eğer sen sabote etmeye devam edersen..."

"Bahsi adil bir şekilde kazandığımı kabul etmiyorsun," diyor. "mi?" "Evet."

"Tamam. Artık randevuları sabote etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Öne doğru eğilip ellerini masamın kenarına dayıyor. Ellerin güzel olduğunu kabul ediyorum. Belki el fetişi olan bir Isabelle değilim ama... evet.

Güçlü, sırtı geniş, geniş parmak eklemleri ve uzun parmakları var. Muhtemelen teninizi kavrarken harika hissederler.

"Bayan Davis," dedi.

Başımı kaldırdım.

"Evet."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, randevuyu bitirmek için ona hayali bebek koleksiyonumdan bahsettim. Farklı şeyler istediğimiz açıktı ve onu yönlendirmek istemedim."

"Oh."

"İleriye dönük sabotaj yapmayacağım, ancak randevunun yürümeyeceğine karar verdiğimde, bu kadınların zamanını boşa harcamayacağım."

"Hayır, bu iyi." Başımı salladım. "Onaylıyorum."

Tozlu görünse de dudaklarında bir gülümseme hayaleti daha, tavan arasından nadiren indirdiği mevsimlik bir eşya. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Sizi daha iyi anlayabilmem için soruyorum... İkinizin iyi bir ikili olamayacağınızı düşündüren neydi?"

Benden duvardaki resimlere bakıyor. Dügün resimleri. Neden bu kadar ilgisini çektiklerini hâlâ anlayamıyorum. "Anlayabiliyorum."

"Doğru. Peki, biraz daha detaylandırabilir misiniz?" İç çekiyor. "Çok ciddiye."

Sadece ona bakıyorum.

"Ne?" diye sorar, biraz test edercesine.

"Hiçbir şey. Hayır, bu... mantıklı" diyorum. Isabelle çok mu ciddiydi? Anthony tanıdığım en ciddi insan.

"İkinci bir adaya karar verdiğinizde müsaitim," diyor. Bu ifadeye gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Aday.*

Burada Isabelle'in iyi bir girişim olduğunu düşünmüştüm. Kendi sosyal çevresinden, benzer geçmişlerden, benzer yaşlardaydı. Ama belki... Ciara. Yeni bir müşteri, genç, daha yaşlı ve seçkin bir kariyeri olan birini aradığını söyledi.

Onaylamıyor olsam da, başkalarının motivasyonlarını yargılayamam. Ben sadece bağlantı kurmak için buradayım.

"Sanırım senin için birini buldum," diyorum ona.

ANTHONY

Sanki görüşümü açacakmış gibi yatak odamın tavanındaki belli belirsiz kartonpiyerlere göz kırpyorum. Sanki tek yapmam gereken gözlerimi kısmakmış ve bir zamanlar olduğu gibi net görecekmışim gibi. Bu dürtünün kaybolmaması ne garip.

Dünden daha mı kötü? Daha mı iyi?

Her gün, sanki fırtınayı tahmin eden bir hava durumu sunucusuymuşum gibi, kendi kötüleşmemi izlemek için aynı lanet dansı yapıyorum. Ama *ne zaman vuracağının* bir önemi var mı? Bir hafta ya da beş yıl içinde kasırga vuracak ve sonuçlar aynı olacak. Bir gün çıkış yolu olmayan bir karanlığa hapsolacağım ve bu gerçek olduğunda, gözlerimi kısarak bakmak hiçbir işe yaramayacak. Göreceğim tek renk karanlık olacak. Yoksa onu da mı kaybedeceğim? Ne de olsa körlük görmenin yokluğudur ve siyah da bir renktir.

Tanıdık panik dalgası kasıp kavururken gözlerimi kapatıyorum. Böyle mi olacak? Kendi kafamın içinde bir mahkum, sonsuza kadar başkalarına bağımlı. Ücretli asistanlar tarafından yönlendirilen ya da yardım edilen. Onlar ne isterlerse yapabilecekken, ben onları durdurmaktan acizken, tamamen onların merhametine bağımlı olmak. Ellerimin topuklarını iflas eden gözlerimin üzerine bastırıyorum.

Başka bir vücut parçası, sanırım. *Başka herhangi bir yer.*

Takas yapmak için kimse beni dinlemiyor elbette. Düşüşü engellemek için hayatımın yıllarını pazarlık konusu yapabileceğim bir yol kenarı şeytanı yok. Sadece ben ve zayıflayan görüşüm, karanlıkta geçirdiğim her saniyede artan klostrofobi ve panik. Göğsümün içindeki basınç dayanılmaz hale gelene, derimin altında iğneler çılgılık atana kadar nefes alıyorum.

Sonra ellerimi çekiyorum ve yatak odamın penceresinden içeri süzülen zayıf güneş ışığına göz kırpiyorum.

En azından henüz değil. Henüz değil.

Soluk güneş ışığı mı? Yoksa sadece bana mı öyle görünüyor? Bunun cevabını asla bilemeyecek olmak beni hala rahatsız etmemeli ama teşhisten iki yıl sonra bile bu bilgi içimi yakıyor.

Yatağımı iterek çıktım, battaniye yığımı huzursuz gecemin bir kanıtıydı. Teşhis, o gün doktorun muayenehanesinde uykumu da elimden almıştı. Kız arkadaşım ve geleceğimle birlikte. *Bir soygun ihbarında bulunmak istiyorum.*

Ancak bu tür bir hırsızlık yasaldır.

Duştan gelen sıcak su haşlıyor, ama bu hissi hoş karşılıyorum. Cildimdeki rutubeti süpürmesine izin veriyorum. Taze çekilmiş çekirdeklerden bir fincan sade kahve karanlığın bir kısmını yatıştırıyor. Yönetilebilir seviyelere indiriyor.

Kahvenin daha iyi yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Evdeki ofisime doğru yürürken mutfak masasının üzerinde paket servis kutularının kalıntıları vardı. Sadece birkaç ay önce taktırmak zorunda kaldığım yeni spot lambalar da dahil olmak üzere tüm ışıkları açıyorum.

Ofisim ışıkla dolup taşıyor.

Yine de, dün akşam gözlerimin arkasında gezinen baş ağrısı hala burada, uykuma lanet olsun. Bilgisayarımdaki yazıları okumak, onu tüm gücüyle ortaya çıkaracak.

Şeytanlarımla dans etme zamanı.

E-postalarım geçmeden önce haber başlıklarını taramak için kendime on dakika veriyorum. Acture Capital'de birkaç asistan, iki üst düzey muhasebeci, bir avukat ve bir varlık yöneticisi çalışıyor. Düzenli olarak şirket satın alıyor, insan ve mali sermayemizi kullanarak onları zor durumdan başarıya dönüştürüyoruz. Şu anda dört ortağımızdan biri Amerika'nın en büyük danışmanlık firmalarından birinin CEO'suydu. Bir diğeri ise bir multimedya şirketinin satın alınması için görüşmeler yapıyordu.

Ve lanet olası bir çöpçatanlık şirketinin başına getirildim. Bu utanç verici durum tüylerimi diken diken etti. Tristan, Victor ve Carter'ın aynı anda devam eden başka iş projelerim olduğunu düşündüklerine şüphe yok. Tristan'ı saymazsak, hepsi de hâlâ ailenin otel işiyle uğraştığını sanıyor.

Hiçbiri günlerimin çoğunu bu New York konağında geçirdiğimi bilmiyor.
Ya da iki aydır ailemden kimseyle konuşmadığımı.

Mali danışmanımdan gelen ve birkaç yatırım fırsatı öneren bir e-postayı tarıyorum. Daha sonra detaylıca okumak üzere saklıyorum. Ağabeyimden gelen e-postaya bakmadan geçmek, içimde titreşen olumsuz duyguların kokteyline suçluluk duygusunu da ekliyor.

Bakışlarım iş ortaklarımdan gelen bir e-posta dizisine takılıyor. E-posta zinciri, Opat Match'in başına geçmemi sağlayan o meşum poker oyununu kaybettiğimden beri sık sık olduğu gibi sapıtmıştı. Bir e-postada Carter, indirimli olarak müşteri olarak alınıp alınamayacağını sordu. Tristan, malları test etmesi gereken kişinin ben olduğumu söyledi. Victor, hepimize bu konu hakkında konuşmaktan daha önemli işleri olduğunu söyleyerek e-posta dizisini sonlandırdı. *Kendi gelen kutunuzu karıştırın*, demişti.

Ama o her zaman bir pislikti.

Onlara bir şekilde Summer Davis tarafından Opat'e hizmetini test etmem için kandırıldığımı söylemeyeceğim, çünkü buna hala kendim bile inanmıyorum.

Randevular mı? *Randevuya mı çıkıyorum?*

Hiçbir şey ifade etmeyecek, ama bunu ona söyleyemem, bana çözmekten başka bir şey istemediği bir bulmacaymışım gibi bakarken değil. Bana meydan okuduğunda yanlış adam üzerine bahse girmişti.

Bunu kabul etmemeliydim.

Ama onun naif iyimserliği ve aşka olan inancı içimde bir şeyleri kızdırdı, bazen beni boğmakla tehdit eden acıyı kaşıdırdı.

Summer Davis. Sarışın, sevimli ve bir reklam için uygun bir görüntüyü tamamlamak için eşleşen bir golden retriever yardımcısı ile.

Bilgisayarındaki metne kaşlarımı çatarak bakıyorum. Birkaç dakika önce okumak bu kadar zor muydu? Hayır, daha net olduğuna eminim. Ekrandaki metnin boyutunu büyütmek zorunda kalmayalı aylar olmuştu. Birkaç boyut daha büyütüyorum ve metin daha net hale geliyor. Bunu yapmak ekrana yumruk atmak istememe ve bu sırada elimle birlikte lanet olası şeyi de parçalamama neden olsa bile.

En azından elim iyileşirdi.

Teşhis konulduktan kısa bir süre sonra ofiste çalışmayı bıraktım ve burada, ışık kaynağını ve bilgisayarı kontrol edebildiğim yerde oturmayı tercih ettim. Kötü günlerde her şeyi kapatabildiğim yerde.

Telefonum çalıyor ama şu anda konuşacak durumda olduğum kimse yok. Teşhisten hemen sonra dünyayla düzenli olarak etkileşime girdim, ancak bunu yaptığımda işlerin daha da kötüye gittiğini çok geçmeden öğrendim. Kinimi gizleyemiyordum.

İster kara merak deyin ister huzursuzluk, ama telefonuma cevap veriyorum. Numarayı tanımıyorum.

Telefonun diğer ucundaki ses kadınısı, profesyonel ve tanıdık. "Sizin için başka bir randevum var Bay Winter," diye anons ediyor, giriş yapmadan ya da merhaba demeden.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sesi ilginç. Derin ve yumuşak, ancak belirgin bir kabarcıklı.

"Umarım bu sefer daha iyi birini bulmuşsundur," diyorum ona.

"Buna cevap vermeyeceğim," diyor kıbarca. "Isabelle müthiş biri, tıpkı tüm müşterilerimiz gibi. Bazı insanlar birlikte çalışmazlar."

Ve bazı insanlar kimseyle birlikte çalışmaz. "Doğru."

"Perşembe ğle yemeği için boş musun?" diye soruyor. "Sanırım bu iyi olacak."

Neden kendimi bu maskaralığın içine sokuyorum? Hayır demeliyim, ama onun sesi ve bu anlamsız plan huzursuzluğumu yatıştıracak bir şey, *herhangi bir şey*.

"Evet, adayınızla görüşeceğim."

"Adı Ciara," diyor. "Bu işe kr m girmek istersin, yoksa biraz bilgi sahibi olarak mı?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kr değilim, eğer yardım edebilirsem."

"Pekâlâ. Yirmi üç yaşında ve bir model. Aslen Georgia'lı ama son birkaç yıldır New York'ta yaşıyor."

"Yirmi üç m?"

"Evet. Bu bir sorun mu?"

"Hayır, sanırım değil."

"ğle yemeği için bir Japon restoranı önerdi. Kabul edilebilir mi?"

Japon yemeklerini paket servis programıma eklemeyeli uzun zaman olmuştu. "Evet."

Sanki bu konuda huysuzlanmamı bekliyormuş gibi rahat bir nefes aldı.

"Tamam, güzel."

"Sanırım daha sonra ofise gelmemi isteyeceksiniz," diyorum.

"Bilgilendirme için mi?"

Summer'ın sesi memnun. "Bu doğru. Bu bizim için sürecin çok önemli bir parçası."

Bu modelle buluşmak... şey. Hızlı olacaktı. Ve sonra Summer'ın tekrar telaşlandığını, bu işle ilgili umutsuz romantik fikrinin tam önünde duran gerçeklerle savaştığını görecektim.

Ben.

"O zaman görüşürüz," diyor. "Restoran detaylarını sana e-posta ile gönderirim. Ya Anthony?"

İsmimi duyunca gözlerim kapandı. "Evet?" "Kendini tekrar sabote etmeni istemiyorum."

Burada, beni göremeyeceği bir yerde, onun anlamsız iyimserliğine gülümsüyorum. "Yapmayacağım."

Sanki yaptığım herhangi bir şey hayatımı daha da kötüleştirebilirmiş gibi.

Kendimi sabote etmeyeceğime dair verdiğim sözü tutuyorum.

Ancak Ciara için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Kendisini tapılacak bir sanat eseri, değerini altınla ölçen bir kadın olarak görüyormuş gibi karşımda oturuyor. Isabelle'in sohbet etmekle ilgilendiği yerde Ciara baştan çıkarmaya odaklanıyor.

Başını ellerinin arasına alıyor ve yavaş, kasıtlı hareketlerle göz kırıyor, koyu kirpikleri solgun yanaklarında geziniyor. Bu ayrıntıları seçebildiğime göre, görüşüm için iyi bir gün olmalı. Ve ben ona bakarak bunu boşa harcıyorum.

"Anthony Winter," diyor, sanki ismimin tadını test ediyormuş gibi. Bunu üçüncü kez söylüyor. "Bu neden tanıdık geliyor?"

Çubuklarımı bıraktım. Yemekler güzel ve restoran iyi aydınlatılmış. Şirketin bu kadar kötü olması utanç verici. "Olmamalı."

"Ama yine de öyle." Yüzü alaycı, çekici bir gülümsemeye dönüşmeden önce yavaşça bir kez daha göz kırıyor. "Seni çözeceğim."

"Bundan şüpheliyim."

Gülümsemesi sadece bir saniyeliğine duraksıyor. Göbeğini açıkta bırakan bir bluz ve biz yemek kucagında tutmakta ısrar ettiği tasarım çantasıyla sashimisine dönüyor. "Japon yemeklerine bayılırım."

"Harika, evet."

"Geçenlerde Moda Haftası için Tokyo'daydım. Oldukça stresliydi ama... bilirsiniz. İşle birlikte geliyor. Model olarak çalışıyorum." Gözlerindeki bakış, etkilenmem gereken anın bu olduğunu açıkça gösteriyor. Bir çeşit teklif yapmam gerektiğini. Fawn, belki. Ya da bana iki kez yaptığı gibi bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin vermeliyim, ikincisi ilkinden daha küstahça.

İkisini de yapmıyorum.

Randevunun yarısına gelmeden bana nerede yaşadığımı soruyor. Söylediğimde sadece başını sallayıp *güzel* yorumlar yaparken, Yukarı Doğu Yakası gözlerinde bir parıltı oluyor. İstikrar arayan, geçimini sağlayan bir erkek hakkında birkaç yorum yaptı.

Hesabı ödüyorum ve kibarca "*kendine iyi bak*" demekten başka bir şey yapmadan yanından ayrılıyorum, ama benim ılık ilgime rağmen bana sarılmakta ısrar ediyor. Hoşnutsuzluğum bir kat daha arttı. Ona karşı. Kendimi bu duruma soktuğum için kendime de.

Kendimi onun kollarından kurtarıırken pek de nazik davranmıyorum. Ciara, Opat Match ve müşterileri hakkındaki şüphelerimin her birini doğruladı. Seçkinler için bir şey pazarladığınızda çoğu zaman olduğu gibi, elde edeceğiniz şey . Sıgılık ve yüzeyellik. Kesinlikle gerçek aşk değil.

Summer Davis'in istediğimi düşündüğü kişi bu muydu?

Yarına kadar Opat Match'e dönmem ama ayaklarım beni oraya götürüyor ve ofis kapısını gereğinden fazla güç kullanarak açıyorum. Resepsiyondaki ışıklar sönük. Nadiren iyi aydınlatılmış yerler olduğunu fark etmeye başladığınızda, tek gördüğünüz şey o oluyor. Ya da benim durumumda, bu daha da az görebildiğiniz anlamına geliyor.

Resepsiyon görevlisi kocaman gözlerle bana bakıyor. "Bay Winter. Vivienne'i görmeye geldiyseniz, onu az önce kaçırdınız. Korkarım şehir dışında bir müşteri toplantısında."

"Bayan Davis?"

"Kendisi burada ve bir müşteriyle görüşmesi yeni bitti. Benim yapmamı ister misin... oh." Summer'ın ofisinin kapalı kapısına ulaştığımda sesi kesiliyor. İki kez vurdum.

"İçeri gel!" diye sesleniyor.

Kapıyı iterek açıyorum. Perdeleri tamamen arkaya çekilmiş ve bu kadar doğal ışıkla yüzündeki şaşkınlığı anlamak çok kolay. Güneş ışığı sarı saçlarını yaldızlıyor, dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Evet, sanırım. Bugün gerçekten güzel bir gün, çünkü gözlerindeki mavinin tonunu bile seçebiliyorum.

"Bay Winter. Randevunuzdan döndünüz mü?" "Evet."

"Anlıyorum," diyor. "İfadene bakılırsa, sanırım pek iyi gitmedi?"

Karşısındaki sandalyeyi çekip ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sanırım beklenildiği kadar iyi geçti."

Sanki bir tuzak bekliyormuş gibi gözleri kısılıyor. "Ne kadar iyiydi?"

Tanıştığımız ilk günkü gibi onunla alay etmekten kendimi alamıyorum.

"Kırıldım aslında."

"Alındın mı?"

"Evet. Kişiliğimi analiz ettiniz ve Ciara'nın ilgimi çekecek türden bir kadın olduğu sonucuna mı vardınız?"

Omuzları çökmeden önce birkaç uzun an boyunca bakışlarımı karşılıyor. "Bu bir kumardı," diye itiraf ediyor. "Her iki şekilde de sonuçlanabileceğini biliyordum. Ve bilginiz olsun, diğer müşteriler hakkında kötü konuşacak biri değilim. Konuşmayacağım da."

"İznim var, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyor. "O kadar kötü müydü?"

"Biz yemek siparişi vermeden önce niyetini belli etmişti diyelim. Onu elinde tutabilecek zengin bir adam."

"Oh," diye nefes alıyor Summer. "Son randevunuzun çok ciddi olduğunu söylemiştin, ben de bunun öyle olmayacağından emin oldum."

İroni dudaklarımı çekiştiriyor. "Belki de aşırı bir düzeltme." "Sana kabarcıklı birini verdim."

"Bana hâlâ pembe sakız çiğneyen birini verdin."

"Yani senin hakkında yanlış sonuçlara vardığımı söylüyorsun," diye mırıldanıyor Summer, bilgisayarını çalıştırırken elleri klavyesinin üzerinde uçuşuyor. Bu odayı ilk ziyaretimden tanıdığım heyecanlı bir hesaplama bakışı var.

Beni müşteri sandığı zaman.

"Saçma sapan sorulara cevap vermeme geri mi dönüyoruz?" Parmaklarımı kolçağa vurarak soruyorum. Onun parlak ışığından uzağa bakıyorum. "Bir zombi kıyametinde ne kadar dayanabilirim? İlk evcil hayvanımın adı neydi?"

Sanki iyi bir şaka yapmışım gibi gülüyor. "Geçen sefer çok bilgilendiriciydiler."

"Bundan şüpheliyim."

"İnsanlar sığ olduklarını düşündüklerinde çok şey söylerler. Şimdi... bu sadece bir denemem daha olduğu anlamına geliyor."

"Evet."

O gök mavisi gözlerini bana çeviriyor. "Ve sen Isabelle ya da Ciara'yı sevmedin."

"Ben yapmadım." Aksine, önyargılı düşüncelerimi daha da güçlendirdiler. Yine de bana şakacı bir meydan okumayla bakarken kendimi bu konuda dilimi tutarken buluyorum.

"Bunu düşünmem biraz daha uzun sürebilir," diyor. "Siz sadece bir müşteri değil, aynı zamanda Oplate Match'in ortak sahibi olduğunuz için, sağlayabileceğim en iyi hizmeti alacaksınız."

Ortak sahip vurgusu beni güldürüyor. Acture Capital'in şirkette yüzde elli bir hissesi var ve bu hissenin pazarlığı titizlikle yapılmış.

"Güzel. Çünkü eğer olmazsa neyi itiraf etmen gerektiğini hatırlıyorsun?"

"Evet, hatırlıyorum. Çöpçatanlık herkese göre değil. Ama bu . Ben kararlı." Bana attığı gülümseme, henüz kazanmamış olsa bile bir zafer gülümsemesi. Şaşırtıcı biri. Naif, belki... ama komik. Beklenmedik.

Başka birinin beni bu yola sokacağından ya da üç randevu gibi uçuk bir fikri kabul ettirebileceğinden şüpheliyim. Bundan önce bir yıldan fazla bir süredir randevuya çıkmamışken olmazdı.

Yanağımın içini ısııyorum ve gözlerindeki beklentiden uzağa bakıyorum. Duvardaki yarı bulanık çift resimlerine doğru. Stilize pozlarda sahte bir mutlulukla gülümsüyorlar.

Verdiğim yanıtla kendimi bile şaşırttım. "Sana iki hafta vermeme ne dersin? Ayın on dördünde Cuma günü katılacağım bir etkinlik var. Onun için bir randevu alabilirim."

Summer'ın kaşları kalkıyor. "Bu senin için sorun olmaz mı? Bir etkinlikte ilk kez buluşmak?"

"Neden olmasın?" Omuz silktilim. Aptalca bir öneriydi ama işte buradayım, kendimi buna adamışım.

"Hayır, hayır, bu harika. Eğer kadın müşteri buna uygunsa, harika olur." Bana güneşli bir gülümseme daha verdi. "O zaman ruh eşini bulmak için iki haftan var."

"İyi şanslar," diyorum. "Buna benden daha çok ihtiyacın olacak."

YAZ

Yaz yağmuru ofisimin penceresinin dışında sel gibi akıyor, New York'un haftalardır yaşadığından daha şiddetli. İhtiyacım var ama yine de hoşuma gitmiyor. Dairemin pencereleri için ne anlama geleceğini bildiğim halde.

Pencere çerçevelerine ne kadar havlu sıkıştırırsam sıkıştırıyım, su yine de sızmanın bir yolunu buluyor. Sonuçlarıyla yaşamıyor olsaydım, yaratıcılığını alkışlayabilirdim.

İç çekiyorum. Ace ayaklarımın dibinde yayıldığı yerden bana bakıyor, kaşları sadece bir köpeğin yapabileceği şekilde kalkık.

"Bir şey yok," diyorum ona. "Bu hafta sonu ailemin yanına gideceğin için heyecanlı mısın?"

Oflayıp pufluyor ve başını tekrar yere koyuyor. Manhattan bir köpek için uygun bir yer değil ve ailem onu şehir dışındaki küçük sürülerine katmaktan mutluluk duyacaktır ama...

Onu burada yanımda istiyorum.

"Gerçek çöpçatan , değil mi?" Ona söyledim. Kapım kapalı, ne Suzy ne de teyzem köpeğimle ne kadar sık konuştuğuma şahit olmak için burada değiller. "Müşteriler sana bir bakıyor ve eriyorlar."

Ace yan dönüyor ve burnunu ayak bileğime dayıyor, burnu soğuk.

"Bu doğru. Keşke Anthony Winter'ı da etkileyebilseydiniz."

Ace cevap vermiyor. Akıllıca bir hareket çünkü adam her türlü cazibeye karşı son derece dirençli görünüyor. Ve ona ayarladığım kadınları tamamen küçümsüyor.

Adil olmayan bir şekilde oynamaya kararlı birine karşı bahsi nasıl kazanırsınız? Aksini söyleyebilir ama Isabelle'e doğru düzgün bir verdiğinden şüpheliyim. Ciara, şey... o farklı bir hikaye.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Telefonuma uzanıyorum ve Ciara'nın numarasını çevirirken geniş bir gülümseme takınıyorum.

Onu geri aramamı istemişti.

"Summer," diyor. "Aradığına çok sevindim."

"Yardım etmek için buradayım."

"Sadece geçen haftaki randevu hakkında konuşmak istiyorum."

Dişlerimi sıkıyorum. Bunu zaten konuşmuştuk. "Kesinlikle. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Hemen ardından söylediğim gibi, Anthony ile bir randevuya daha çıkmayı gerçekten çok isterim. Randevu o kadar çabuk bitti ki telefon numaramı almaya fırsat bulamadı." Gülüyor, sanki bu Anthony'nin yaptığı aptalca bir hataymış gibi.

"Anlıyorum," diyorum. "Başka bir randevu ayarlamak isteyip istemedikleri her zaman iki tarafa da bağlıdır."

"Haklısın ve bence bu durumda kesinlikle karşılıklı," diyor sesi alçalarak. "Dürüst olmak gerekirse, biraz etkilendim, Summer. Opaté hakkında harika şeyler duymuştum ama ilk randevumun Anthony Winter ile olacağını hayal bile edemezdim!"

Kaşlarımı çattım. "Onunla randevuya çıkmadan önce ondan haberdar mıydın?" "Tamam, itiraf ediyorum bilmiyordum. Ama daha önce Google'da arattım tabii ki. Sen

Ailesinin Winter Otelleri'nin sahibi olduğunu biliyor musun? Hani şu dev zincir?"

Ben yapmadım. Boğazımı temizledim. "Müşterilerimiz bize katıldığında onlarla oldukça kapsamlı görüşmeler yapıyoruz."

"Oh, doğru ya. Tabii ki biliyorsun." Biraz hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Çok konuşkan değildi ama sorun değil. Daha önemli şeyler var. Anthony'ye numaramı verip müsait olduğumu bildirme nezaketini gösterir misin? Bu çok hoş olur. Oh, gitmem gerek."

Ağzımı açtım. "Emin değilim-"

"Teşekkür ederim! Ciao!" Ciara ben onu hayal kırıklığına uğratmadan telefonu kapatıyor. Bu her zaman zor bir şeydir, ancak bunu nezaketle yapmayı öğrendim ve müşterilere her bağlantının her iki taraf için de başarılı olmadığını hatırlattım.

Şimdi ona bir e-posta yazmam gerekecek.

Ama önce bilgisayarımın arama çubuğuna Winter Hotels yazıyorum. Normal müşterilerimizin aksine, Anthony hakkında neredeyse hiç bilgim yok.

Kış.

Tanıdık bir gökdelenin resimleri ortaya çıkıyor. New York'ta birçok kez önünden geçtiğim, Park Avenue'nun gururlu bir parçası. Yüzyılı aşkın bir geçmişe sahip olan otel, New York'un gerçek bir simgesi. Bir kurum.

O sıradan bir mevsim değil. O bir kış.

Bu da Anthony'nin olabildiğince eski ve elit biri olduğu anlamına geliyor. Müşterilerimizi elitist ya da statü peşinde koşmakla itham ettiğinde cehaletinden ya da hoşnutsuzluğundan konuşmamıştı.

Tecrübelerine dayanarak konuşuyordu.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Manhattan'ın en pahalı adresindeki savaş öncesi bir bina olan Winter Hotel'in heybetli görüntüsüne bakıyorum. Yani ona birini ayarlamam gerekiyor... şey. Yorumlarına bakılırsa o dünyadan *olmayan* birini istiyor.

Ama insanların ne istediklerini *düşündükleri* ve gerçekte ne yaptıkları hakkında bir iki şey öğrendim.

Nadiren aynı şeylerdir.

Anthony'nin o eski paralı ailesine götürebileceği birine ihtiyacı var, ama bunu çok ciddiye alan birine değil. Bir ayağı içeride, bir ayağı dışarıda olan biri. Alaycı mizah anlayışını takdir eden ve onu kabuğundan çıkarabilecek bir kadın. Paraya ve prestije aşırı değer vermeyen, bu konuda rahat bir kadın.

Kısacası, şu anda Opat'e olmayan bir kadın müşteriye ihtiyacı var. Bunu nasıl başaracağım?

Ace yarım saat sonra yattığı yerden kalkıyor ve kapalı ofisimin kapısına yöneliyor. Birkaç saniye sonra üç keskin vuruş sesi duyuldu.

"İçeri gel!"

Anthony Winter içeri adım atarken Ace'in kuyruğu usulca sallanıyor. Köpeğime bakıyor, yüzü asık.

"her zaman burada, değil mi?"

Bilgisayarımdan uzaklaşıyorum. "İş için iyi."

Anthony yorum yapmıyor ama bir elini Ace'in kafasında gezdiriyor, parmakları sarkık kulaklardan birini yumuşatıyor. "Maskotu olan bir çöpçatanlık şirketi," diye mırıldanıyor.

Sandalyemde doğruluyorum. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," dedi. "Teyzenle konuşmak için geldim ve sana bahis hakkında soru sormak istedim. Cuma günü bana eşlik edecek biri var mı?"

Akşam mı?

Odanın karşısındaki sert, karanlık bakışlarla karşılaştım. Neyi ettim?
Bu adamın onaylayacağı bir kadın bulmak imkansız. "Yakında,"
diye yalan söyledim. "Sanırım senin için mükemmel kadını
buldum." Dudakları çekiliyor. "Doğru."

"Ciara için de özür dilemek isterim. Onun sana uygun olmadığı konusunda
haklı olduğunu kabul ediyorum. Bunu başka bir veri noktası olarak not ettim
ve bir sonraki randevunuz çok daha iyi olacak."

Bu kez sırtışını gizlemek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.
"Ortaklarım hakkında kendi kararlarımı verebileceğimi kabul etmene
sevindim."

Lanet olsun. Gülümsememi geniş ve kullanışlı hale getiriyorum.
"Kesinlikle yapabilirsiniz, Bay.

Winter. Sizden tek istediğim açık olmanız."

"Göndereceğim," diyor. "Seçtiğin kişiyle ilgili ayrıntıları bana gönderecek
misin?"

"Evet."

"Mükemmel." Anthony ofisimin kapısına döndü, bakışları Ace'in
üzerindeydi. "Bu bahsin nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum,
Bayan Davis."

"Ben de öyle, Bay Winter."

Sanki sadece onun anlayabileceği bir şaka yapmışım gibi gözleri parlıyor
ve ardından ofis kapısını arkasından kapatıyor. Boşluğa bakıyorum ve beni bu
noktaya getiren her kararım için pişmanlık duyuyorum.

Onun için mükemmel bir kadını yok.

Onun varlığından şüphe etmeye başladım.

ANTHONY

"İyi görünüyor," diyorum.

Tristan telefonuna bakarak onaylayan bir mırıltı çıkarıyor. "Ağzına kadar insanla dolu olduğunu da hayal et. Burası tıklım tıklım olacak."

Dev balo salonu belki biraz şatafatlı ama müşterilerin beklentisi de bu yönde. Bir Cuma akşamı Manhattan'ın ortasında hayır müzayedelerine katılan insanlar Louvre seviyesinde bir sınıf bekledikleri için gitmiyorlar. "İş görür."

Tristan homurdanıyor. "Çok hevesli."

Saatime bakıyorum. Saat neredeyse sabahın onu, etkinlik günü ve Bayan Davis bana akşamki randevumla ilgili geri dönüş yapmadı.

En çok neyi umduğumu bilmiyorum; yapmasını mı, yapmamasını mı?

Burada loş ışıktaki, bu kadar insanla dolaşmak, boş boş konuşmak zorunda kalmak fikri... Migrenlerimden birine katlanmayı tercih ederim.

"Victor'un bize neden burada ihtiyacı anlamıyorum," diyorum.

Tristan telefonunu takım elbisesinin cebine sokar. "Tabii ki öylesiniz," diyor kuru bir sesle. "Bizim kattığımız pizzazz'ı istiyor."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Pizzazz?"

"Evet. Yüksek teklif vereceğiz ve bu bize kaynaşma şansı verecek. Carter'ın bir multi-medya şirketinde tanışmamızı istediği bir yönetici var." Tristan elini sallıyor. "Görmek ve görülmek için buradayız."

"Ve tam on beş dakika kalacaksın," diye suçluyorum, "güzel kız arkadaşına ve oğluna geri kaçmadan önce."

Tristan'ın gülümsemesi utanmazcaydı. "Evet, ama o on beş dakika için elimden geldiğince cazibe getireceğim."

"Başlangıçta senin için mutlu olduğuma inanamıyorum. Keşke her şeyi geri alabilseydim," diyorum başımı sallayarak. "Seni kendini beğenmiş piç."

Tristan'ın gülümsemesi daha da genişliyor ve sözlerime rağmen ikimiz de onun için hâlâ heyecanlandığımızı biliyoruz. Yıllardır kendisinden esirgenen mutluluğu bir şekilde bulmuştu. Bu, bazen onu izlemenin hala katlanılmaz olmadığı anlamına gelmiyor.

Dün akşam yemeğine gelmemle ilgili mesajına neden yanıt vermediğimi sormuyor ve bunun için minnettarım. Zorlamıyor.

Victor beyaz ketenle kaplı masaların etrafından dolaşarak bize doğru geliyor.

Elleri pantolonunun ceplerinde. "Sence işe yarar mı?" diye soruyor.

"Olacak."

Yüzü soğuk bir maske gibi. "Bu şeyleri neden yaptığımızı bana tekrar hatırlat." "Ağ. Prestij. İyi niyet," diyor Tristan. "Şirket iyi görünüyor.

Acture Capital iyi görünüyor."

Victor başını sallar. "Onlara bu konudaki tüm e-postaları asistanıma göndermelerini söylemek zorunda kaldım. Sizce yemek şirketinin ne servis etmesi gerektiği sorusu CEO'nun ilgisini gerçekten hak ediyor mu?"

Onun yanından geçip akşam için yapılan hazırlıklara bakıyorum. İki teknisyen sahnede ayak ayak kabloları açıyor.

Tristan, "Cecilia bu konuda çok iyi," diyor. "Exciteur'da özlediğim tek şey bu."

Victor bir süre sessiz. "Bayan Myers'ı mı kastediyorsunuz?"

"Evet, Bayan Myers," diyor Tristan kuru bir sesle. "Sizin asistanınız, daha önce benim."

"Sanırım iyi iş çıkarıyor."

Boynumu döndürüyorum, bir çatlak yakalıyorum. Dün gece de neredeyse hiç uyumadığım bir gece olmuştu.

Tristan dirseğime onunkiyile vurdu. "Çöpçatanlık şirketinin nasıl gittiğini anlat bize. İdealindeki kadını bulabildin mi?"

Başımı sallıyorum. "Bu görevi alan kişinin ben olduğuma hâlâ inanamıyorum. O poker oyununu asla kaybetmemeliydim."

"Başka bir şeyle meşgul değilsin, değil mi?" Victor telefonundaki e-postaları yanıtlarken soruyor. Sözleri gerçekçi bir şekilde söylenmiş. Çünkü bu bir gerçek. Bugünlerde işimi ev ofisimden halledebiliyorken başka bir şey yapmıyorum.

"Bunu bir uygulamaya dönüştürüyoruz," diyorum. "Şirketin birkaç ay içinde yeşile dönmesi gerekiyor."

"Gutting staff?"

Summer'ın yüzü zihnimde uçuşuyor. "Hayır. Uzmanlıkları var ve zaten küçük bir operasyonlar."

Tristan başını sallıyor, gözlerinde düşünceli bir bakış var. "Bunu dünya çapında yapacağız, değil mi?"

"Evet."

"Orada olabilir olmak bir şey Orada. Barındırma elit tekler dünya çapında partiler."

"Yaldızlı Oda gibi mi?" Ben soruyorum.

Tristan bana kaşlarını çatı. Geçmişteki alışkanlıklarından bahsetmemden hoşlanmıyor, bir keresinde ona o partilerden birinde eşlik etmiş olmama rağmen. Özellikle de toplum içinde. Bundan hoşlanmadığını *biliyorum* ama yine de buradayım, onu iğneliyorum.

Ne zaman dünyanın yanışını izlemek istemeye başladım?

"Bir ," diyor Tristan, sesini alçaltarak. "Ama daha... saygın.

Amacı olan bir uygulama lansmanı." "İşe yarayabilir."

Victor boğazını temizler. "Bu gece aileden birini getiriyor musun Anthony? Kardeşini?"

Ona öyle uzun bakıyorum ki telefonundan başını kaldırıyor. Buz mavisi gözleri benimkilere bakarken soğuk. "Bu bir hayır demek," diye varsayıyor.

"Bu bir hayır," diye tekrarlıyorum.

Omuz silkiyor ve telefonuna dönüyor. "Yazık oldu. Bağlantılarınız bize yardımcı olabilirdi."

Tristan ve ben, o etkinlik koordinatörlerine doğru ilerlerken sessizce izliyoruz. Onlara kuşkusuz ufak tefek talimatlar verirken iğne gibi dimdik duruyorlar.

"Hatırlatsana," diyorum, "ona neden tekrar tahammül ediyoruz?" Tristan iç geçiriyor. "Tonla para getiriyor." "Neredeyse buna değmez."

"Neredeyse değil," kabul ediyor ve yanımda durmak için dönüyor. Balo salonuna bakıyoruz. "Bu gece gelmene sevindim."

Bağlantısız bir ses çıkarıyorum. Onun da benim yanımda yumurta kabuklarının üzerinde yürümeye başlamasından nefret ediyorum. Ailemle her konuştuğumda yeterince kötü oluyor. Kötü çünkü biliyorum ki kendilerini için dikkat ettikleri şey yaklaşan körlüğüm değil, dikenin orada olduğunu bilmedikleri zaman değil. Dikkat ettikleri benim öfkem.

"O on beş dakikayı yalnız geçirmek zorunda kalmadığınız memnunsunuz demek istiyorsunuz."

Gerçek bir eğlenceden çok benimle dalga geçmek için homurdanıyor. Aramızdaki sessizlik değişiyor, derinleşiyor ve sesi düşüyor. "Seni önemsediyimi biliyorsun, dostum."

Gözlerimi kapatıyorum. "Yapma."

"zorundayım," diyor ve gözleri benimkilerde. "Her şey mı? Gerçekten mi?"

İlk defa açıkça sordu. Yalnızlığım, sosyal hayatımın olmayışı ya da sinirliliğim hakkında yorum yapmadı. Ama gerçekten benden bir cevap istedi.

Gerçekler boğazımda beklediğimden daha fazla yükseliyor. Ailemle hiç olmadığı kadar.

Ama sonrasında ne olacağı düşüncesi beni durduruyor. Sorular. İyi niyetli tavsiyeler. İkinci bir görüş için, teknoloji için, Braille alfabesi ve rehber köpekler için öneriler ve *nasıl hissediyorsun?* Değişen davranışlar. Bir arkadaştan ve iş ortağından nasıl acınacak birine dönüştüğümü.

Ne zaman geleceği düşünsem kaçınılmaz olarak midemi asit gibi yakan o soruyu sorardı. Artık çalışamayacak hale gelene kadar ne kadar zamanın kaldı? Acture Capital'de eşit ortak olarak geçirdiğim zaman sona erene kadar, tanıdığım herkes için bir yük, modası geçmiş olana kadar.

"Harikayım," diyorum.

Cevabım dürüst olmayabilir ama aramızdaki sessizlik öyle değil. Tristan yalanı duyuyor ve ben de onun duyduğunu biliyorum.

Ama o sadece başını sallıyor. "Pekala."

Sinirlerim o kadar yıpranmış ki yirmi dakika sonra telefonum çaldığında yüksek sesle küfrediyorum. Otel koridorunda önümdeki temizlikçi kadın sıcıyor ve ben yanından geçerken boğuk bir "pardon" mırıldanıyorum. Kapatmak için telefonumu elime alıyorum.

Ve ekrandaki ismi gör.

"Evet?"

"Oh, merhaba? Bay Winter? Umarım kötü bir zamanda aramıyorumdur," diyor Summer.

Sesimin gerginliğini azaltmak için kendimi zorluyorum. Yabancılarla dolu bir balo salonunda kendimi bir hayır etkinliğine sokmak üzere olmam onun suçu değil.

Victor'a söylediklerime rağmen, aile üyelerimden birinin burada olması imkânsız değil. Isaac Winter, ailemin otel imparatorluğuna fayda sağlayacağını düşündüğü zaman geyik yapmanın kralıdır.

"Kötü bir zaman değil. Bu gece benim için bir randevu ayarladın mı?" Umarım yoktur. Enerjim zaten yeterince gergin.

"Ne yazık ki yok. Çok üzgünüm, ama iyi bir eşleşme olacağına inandığım birini bulamadım. Size haber vermek için çok uzun süre beklediğimi biliyorum ama son bir müşteri için umutlarım vardı... ama olmadı. Özür dilerim, Bay Winter."

"Peki, dur," diyorum. Söylemek istediğimden daha sert çıktı. "Sorun yok."

O rahat bir nefes aldı ve ben kendimi bir pislik gibi hissettim. Bahsi kazanamayacağı halde bu maskaralığa devam ettiğim için bir pislik.

Ama sonra sesi telefonun içinden yumuşak, alaycı bir notaya kayıyor. "Seninle ciddi ve aptal arasında doğru dengeyi kurmaya çalışmak zor."

"Sanırım şimdiye kadar sahip olduğunuz en kolay müşteri ben değilim."

Summer diğer hatta gülüyor. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem. Ama en zoru da sen değilsin."

"Bundan emin misin?"

"Şey," diye itiraf ediyor, "sen de onların arasındasın, ama en kötüsü değilsin, hayır." "Henüz."

"Henüz," diye kabul ediyor. "Bu akşamki etkinliğe biriyle gelmeden iyi olacağından gerçekten emin misin?"

Kötü bir fikir şekilleniyor. Yüksek sesle konuşmamam gereken bir fikir. Ama zaten şeytanlarımla dans ettiğim bir günde Tristan'la olan etkileşim beni gerdi. Neden bir tane daha eklemeyeyim? "Emin değilim Bayan Davis. Bana bir randevu sözü vermiştiniz ve ben de kendi başıma bir randevu ayarlamadım. Ama bunu telafi etmenin bir yolu var."

"Oh?"

"Bu gece onun yerini alabilirsin."

Diğer hatta tam bir sessizlik.

"Bay Winter, bunun olup olmayacağından emin değilim... Yani. Huh."
Boğazını temizledi. "Bu olay nedir?"

"Exciteur Consulting tarafından Halycon Otel'de düzenlenen bir yardım müzayedesi. Kanepeler olacak. Açık bar."

Kıkırdaması gergin geliyor. "Açık bar mı?" "Bu önemli bir satış noktası mı?"

"Hayır. Eğer ben gidersem, Bay Winter..." "Anthony."

"Anthony," diye tekrarlıyor, sesi yumuşak. "Bu ikimizi de bahisten kurtarmaz. Hâlâ senin için üçüncü bir mükemmel randevu arıyor olurdum."

"Senden daha azını beklemezdim."

Sesi güçleniyor. "Tamam o zaman. Ben gideceğim. Profesyonelce olacak, değil mi?"

Korkuları mantıklı ve ben de başka türlü bir pislik olduğum için kendime lanet ediyorum. Üçte üç. Bugün gerçekten benim günüm değil ve daha öğlen bile olmadı.

"Evet. Opat Match'te çalışıyorsun, Summer. Bir etkinlikte sana eşlik etmekten başka bir şey istemiyorum."

"Orada olacağım," diyor. "Bana adresi mesaj atar mısın?"

"Seni alırım," diyorum, lobiye doğru ilerlerken adımlarım uzuyor. New York sokaklarına, büyüdüğüm yere ve bir gün benim için ölümcül bir engel parkuruna dönüşecek olan şehre geri dönüyorum.

"zorunda değilsin-"

"Senden bir iyilik isteyen benim," diyorum. Kelimeler kolayca akıyor, bir zamanlar yakından tanıdığım bir senaryoyu takip ediyor. "Dairene birkaç elbise göndermeme izin ver."

"Bay Winter, bunu kabul etmem mümkün değil."

"Sana teklif eden bendim," diyorum. Seçkinlere hizmet vermekle övünen bir çöpçatanlık şirketinde çalışmış biri olarak, bu tuzağın farkında değil gibi görünüyor. "Bir davete şahsen davet ettiğim herhangi bir kadın için de aynısını yapardım."

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyor. "Sana adresimi mesaj atarım." "Ve elbise bedenini."

"Um, evet. Tamam."

Telefonu kapattık ve ayaklarımın beni dairemin aksi yönüne, Bergdorf Goodman'a doğru yönlendirdiğini fark ettim. Bir telefon görüşmesi yapacaktım. Onlara üç elbise seçmelerini söyleyecektim.

Bir keresinde Shelby için yaptığım gibi. Bunu yaptığımda hep hoşuna giderdi.

Ama ben mağazaya hiç adım atmamıştım. New York yaz güneşinin yüzümdeki ışığının tadını çıkarırken, dünyayı görme duyumu yeniden normal hissettiren bir parlaklıkta aydınlatırken, neden yapmadığımı merak ediyorum.

Summer'da iyi görünecek renkleri ve şekilleri seçmek hiç de sıkıntı gibi görünmüyor.

YAZ

Eve geldiğimde, önünde bekleyen bir teslimatçı var, sanki kaçmak için fırsat kolluyormuş gibi ayak ayak üstüne atıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye soruyor kolundaki üç giysi torbasını kaldırarak. "Var, evet. Ve ben-"

"Summer Davis'in kim olduğunu biliyor musun?" "O benim aslında."

Rahat bir nefes alır. "Tanrıya şükür. Buranın kapıcısı ya da kapıcısı yok."

"Hayır, değil. Oh, pekala. Teşekkürler." Paketleri kabul ediyorum ve bir kutunun üzerindeki tasarımcı isimlerinden birini tanıdığımda, midem neredeyse altımdan çıkacak gibi oluyor. Görünüşe göre Anthony Winter bir kadını bir etkinliğe davet ettiğinde tam da bunu yapıyor.

Her zamanki gibi.

"İmzalayamam," diyorum ona. "Ellerim serbest değil."

Teslimatçı kıkırdıyor ve onları benden tekrar alıyor. "Fark etmeliydin. Bekle, bu şekilde yapalım... işte. Şunu imzala."

Birkaç dakika sonra sokaktan aşağı iniyor, aceleyle bir teslimat arabasının çift park ettiği yere gidiyor.

Başımı sallıyorum ve yukarı çıkıyorum. Bütün gün evde olan Ace'i selamlıyorum, kuyruğu o kadar sert sallanıyor ki neredeyse bir bardak suyu kanepe masasından düşürüyor.

"Biliyorum dostum. Seni bugün getiremedim." Sonunda kolileri açmama izin vermeden önce onu yakındaki köpek parkında yürüyüşe çıkarıyorum

yatağıma yayılmıştım. Saatime baktığımda Anthony'nin beni almaya gelmesine sadece birkaç saat kaldığını görüyorum.

Daha önce hiç kimse *beni* New York'tan *almamıştı*. Göz kamaştırıcı, hayalperest bir an için kendimi düzenli olarak müşteri olarak kabul ettiğim kadınlardan biri gibi hissediyorum. Anthony Winter gibi adamlarla çıkıyorlar. Bu şehri yöneten ya da en azından yönetenleri tanıyan erkeklerle.

Ama ben o kadınlardan biri değilim.

Onun yerine bir masanın arkasında oturup aşkı bulmalarına yardım ediyorum.

Narin ambalaj kâğıdını çekiştirerek ilk kutuyu açıyorum. Parmaklarımı altındaki kırmızı, saten kumaşın üzerinde sersemlemiş gibi gezdiriyorum.

İliklerime bir kesinlik yerleşiyor. Bunları bizzat seçmedi.

Eğer bu kadınlar için düzenli olarak yaptığı bir şeyse, olamaz.

Farkına varmak beni güçlendiriyor. Diğerlerini açıyorum ve üç seçeneği çıkarıyorum. Kırmızı, spagetti askılı bir tane. Dizlerime kadar inen siyah bir kılıf. Ve tek omuzlu, koyu yeşil bir seçenek, belden daralıp dışarı doğru genişliyor.

Tasarımcı etiketini okurken ellerim titriyor.

Vivienne buna kesinlikle bayılırdı. Tam da onun seveceği türden büyük, abartılı bir jest.

Onları bana gönderenin yeni sahibimiz olması hoşuna gider ?

Duş alıp saçlarımı düzeltirken ve makyajımı yeniden yaparken bu soruyu zihnimde evirip çeviriyorum. Koyu kahverengi göz kalemi, açık rengime karşı yumuşak ve kırmızı ruj dokunuşu. Yatağımanın üzerindeki üç elbise seçeneğine bakıyorum.

Koyu yeşil, tek omuzlu elbisenin içine girdiğimde tam oturduğunu görüyorum. "Bana şans dile," diyorum Ace'e. Başını yumuşak elime sürüyor,

ipeksi tüyleri parmaklarımın arasından kayıyor. "Bir erkekle çıkmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu biliyorsun."

Kuyruğu sallanıyor.

"Bu arada benimle burada olduğun için de teşekkürler. Annemin içinde oynayabileceğiniz devasa bir bahçesi olduğunu biliyorum."

Elimin arkasını yalıyor. "Sen de dostum," diyorum. "Sen de."

Telefonum çalıyor ve ona bir veda öpücüğü veriyorum. Mesaj basitti.

Dışarıdayım.

Koyu renkli bir Town Car kaldırımın kenarında rölantide çalışıyor ve ben dışarı adımımı atarken yolcu kapılarından biri açılıyor. Midemde sinirler uçuşuyor. Profesyonel bir iyilik ya da değil,

Etrafta olması kolay bir adam değil. Onu anlamaya yakın bile olmamam yardımcı olmuyor.

Ama arabaya binerken yüzüme geniş bir gülümseme çiziyorum. Anthony arka koltukta bekliyor. Giydiği koyu renk smokin, koyu renk deri koltuğa uyum sağlıyor. Koyu renk saçlar. Koyu renk kıyafetler.

"Merhaba," diyorum.

Başını eğiyor. "Halycon Hotel'e yakın oturuyorsunuz. İkisi de Soho'da."

"Evet, sanırım öyle." Emniyet kemerimi bağladım. "Beni almanızda bir sakınca var mıydı? Umarım gecikmemişsinizdir."

"Tabii ki hayır."

Ona buna alışık olmadığımı söylemek için ağzımı açtım. Elbise hakkında bir şeyler söyleyeceğim. Araba hakkında. Gece hakkında.

"Siyah giymişsin," diye yorum yapıyor.

Koyu yeşil kumaşa bakıyorum. Loş ışıktaki sanırım neredeyse siyah görünüyor. "Aslında yeşil olan. Teşekkür ederim. Yoksa kişisel alışverişime mi teşekkür etmeliyim?"

Benden uzaklaşıyor, çenesi çalışıyor. "Bir değil."

Otele kadar sessiz bir yolculuktu. Telefonumu getirdiğimi iki kez kontrol etmek için debriyajımı iki kez açıp kapatıyorum, sadece Anthony'ye bakmaktan başka yapacak bir şeyim olsun diye.

Araba otelin önüne yanaştığında uzun parmakları kalçasına vuruyor. Gergin mi? Ben gerginim.

"," diyorum.

Başını sallayıp arabadan iniyor, yanıma gelip beni çoktan kaldırımda bulduğunda çenesi yeniden çalışıyor. Akşam yemeği ceketinin düğmelerini ilikliyor ve bana bir kol uzatıyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Koluna giriyorum ve bu gece ondan bir gülümseme almayı kendime görev ediniyorum. Sadece bir tane.

"Bir hayır müzayedesini" dedim. "Konuklar lüks eşyalar için teklif verecek mi?" "Evet."

"Özellikle gözünüze kestirdiğiniz bir şey var mı? Bakın, bir broşürleri var."

Bana parlak bir broşür uzatırken sesi kuru. "Sanırım bir şeyler satın almam gerekiyor, ama bakmadım."

"Bir şey almak zorunda mısınız?"

"Acture'ın ortaklarından biri olarak, teknik anlamda Exciteur'un ortak sahibiyim."

Yutkunuyorum. "Doğru. Bu partiyi düzenleyen danışmanlık firması."

"Evet." Anthony bizi açık çift kapıdan geçirip hareketli bir balo salonuna soktu. Bir podyumdan yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyor, yumuşak müzik havaya nüfuz ediyor. Anthony'nin smokini tam uyum sağlıyor ve neyse ki benim elbisem de öyle. İyi ki kırmızı olanı seçmemişim.

"Ne olmuş yani?" Ona sordum. "Hangi hayır işi için para topluyorlar?"

Bir süre sessiz . "Hatırlamıyorum."

Kendime engel olamayıp gülüyorum. "Bunun planlamasına gerçekten dahil oldun, değil mi?"

"Tüm randevularınla meşguldüm," diyor. "İki önemsiz randevu bu kadar vaktini mi aldı?"

"Çok fazla hazırlık çalışması vardı," diyor. "Bir randevuya hazırlanmak saatlerimi alıyor."

Kaşlarım kalkıyor ve sonra kahkahayı patlatıyorum. Sert, çatık kaşlı yakışıklılığı tamamen doğal. O gür, siyah saçlarını tarayıp taramadığını bile merak ediyorum. İhtiyacı olduğundan değil.

Anthony başka tarafa bakıyor ama dudaklarında belli belirsiz bir çekilme yakalamadan önce değil.

Neredeyse. "Sana içecek bir şeyler getireyim. Şampanya?"

"Evet, lütfen."

Birkaç dakika sonra ikimiz balo salonunun köşesindeki bara yaslandık. Konyak tercih etmişti ve elinde kristal bir bardak vardı.

İnsan kalabalığına bakıyorum. Süslü kıyafetler. Bir yaylı çalgılar dörtlüsü. Şampanya dolu tepsiler taşıyan garsonlar. Anthony brendisinden bir nefes çekiyor.

"Birbirine karışmayı sevmiyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. Onun boyunda ve bu kadar yakinken, çenesinin kesimi keskin. "Küçük konuşmalara katlanamam."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım,

ben de yapamam." Çıkardığı ses

şüpheciydi. "Ne?" diye soruyorum.

"Katılmıyor musun?"

"Siz çene çalmayı seven birinin tanımıyorsunuz," diyor. "Tüm müşterilerinizle ne yapıyorsunuz? Havadan sudan konuşma."

"Oh, bu farklı."

Gövdesini bana doğru çeviriyor, karanlık bakışları üzerime düşüyor. " mi?"

"Evet. Bir amacım var. Her şey kişi hakkında daha fazla bilgi edinmekle ilgilidir, asla boş gevezelik yapmakla ilgili değildir. İnsanlar çok az şey söylediklerini düşündüklerinde çok şey açığa vururlar."

"Yani iyi bir karakter yargıcısın."

"Öyle olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Benim işimde kesinlikle öyle olmak zorundasınız. Opaté'te her şey kişisel dokunuşla ilgili."

Anthony gözlerini kısar. "Yine de o modelle iyi anlaşıcağımı düşünmüştün. Ciara."

"Bu bir *olasılıktı*," diyorum şampanyamdan bir yudum alarak. "Yine de bana yanıldığımı ve senin gibi erkeklerin asla böyle bir randevu durumuna girmeyeceğini söyle."

Konyak bardağının kenarından bana bakıyor. Gözlerinde bir şey yanıyor, ama sonra yumuşuyor. "Yemi yutacak adamlar tanıyorum," diye itiraf ediyor.

Zaferle ona bakıyorum. "Doğru. Ciara'yı önermeden önce hangi kampa ait olduğunu bilmeme imkân yoktu. Ama şimdi biliyorum."

"Yani bu bir keşif randevusu muydu? Taktikleriniz beklediğimden daha rafine Bayan Davis."

"Elimde bir sürü numara var."

Bakışları dudaklarıma düşüyor, elimdeki broşüre gelmeden önce bir saniye öylece kalıyor. "Yağmur ormanlarının korunması," diyor. "Bu bir hayır işi."

"Oh!" Artık boş olan şampanya bardağımı barın üzerine bıraktım ve broşürü açtım. "Bunu sevdim."

"Zararsız" diyor. "Politik olmayan mükemmel bir seçim. Yetimleri ya da kanser araştırmalarını seçmemelerine şaşırdım."

"Hep böyle alaycı mısın?"

"Asla mı?"

Gülümsememek için dudağımı ısıırıyorum ve ilk sayfayı açıp açık artırmaya çıkarılan eşyaların ve deneyimlerin listesini tarıyorum. Başlangıç fiyatlarını görünce gözlerim açılıyor. "Bunlara gerçekten teklif vereceksin, değil mi?"

"Bir şeyler almam
gerekecek." "Hepsi gösteriş
için mi?"

"Onun gibi bir şey," diyor tekrar kalabalığa bakarak. "Biz dört ortak sahibiz ve aslında hepimiz bunu yapmalıyız. Satın almak gazetelerde iyi görünecek, buradaki diğerlerini teklif vermeye, satın almaya ve bağış yapmaya teşvik etmekten bahsetmiyorum bile."

"Hmm." Listeye, küçük yazılara, resimlere bakıyorum.

"İyi bir şey buldun mu?"

"Başlangıç teklifleri çok yüksek," diyorum. "Yani, bu şeylerin perakende satış fiyatından çok daha yüksek."

"Onu hayır kurumu yapan şey kar payıdır."

"Şey, sanırım öyle. Teşekkür ederim. Tamam," diyorum garsona ve bir kadeh şampanya daha alıyorum.

"Oku bana," diyor Anthony.

"Broşür mü?"

"Evet."

Boğazımı temizliyorum ve en baştan başlıyorum. Tabloları, mücevherleri ve tatilleri detaylandırıyorum. Yirmi yıllık elmas Cartier saat.

"Tanrım, soruyorlar... Bunun için ne kadar istediklerini size söyleyemem."

"Dene beni," diyor Anthony.

"Seksen beş bin dolar." "En azından güzel mi?"

"Evet, öyle," diyorum parmağımı resmin üzerinde gezdirerek. Bu teyzemin giyeceği bir şey, seyahatlerinden birinde bir sevgilisi tarafından ona hediye edilmiş. Teyzem kadar umutsuz bir romantikle daha önce hiç karşılaşmamıştım, ama o bu özelliğini kurnaz bir iş anlayışıyla birleştiriyor. Birine sahiptim ve diğerini geliştirmeye çalışıyordum. "Ama seksen beş bin dolarlık güzel değil."

"Yağmur ormanlarını düşünün," diyor.

"Tüm o sevimli maymunları."

"Aynen öyle."

"Umarım bir şeye teklif vermem beklenmiyordur? Oh, burada bir porselen takımı var... hayır. Kesinlikle olmaz."

Anthony konyağından bir yudum alıyor. Dudaklarındaki çekintiyi gizlemek için mi?

"Bu kadar para versem kullanmaya cesaret edemeyeceğimden bahsetmiyorum bile," diyorum. "Aman Tanrım. Üzerinde sülünler var."

"Sülün hayranı değil misin?"

"Onları pek düşündüğümü sanmıyorum."

Anthony bana dönerek, "Söyleyin bakalım," dedi, "en sevdiğiniz kümes hayvanı hangisi Bayan Davis?"

Ses tonundaki kuru mizah beni güldürüyor. Onda bu kadar çok espri olmasını beklemiyordum. "Kendi taktiğimi bana karşı mı kullanıyorsun? Bunu potansiyel müşterilere sorduğumuz sorular listesine eklemeliyim."

"Oriijinal olurdu."

"Kesinlikle ," diye kabul ediyorum. "Sana Anthony dememi söylemiştin. Bu benim Summer olduğum anlamına gelmiyor mu?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak yanımdaki bara yaslanıyor. Kalabalığa dönüp bakıyor. "Yaz," diye kabul ediyor.

"Güzel." Flütümden bir yudum daha alıyorum ama neredeyse boş olduğunu görüyorum. Yavaşlamalıyım. "Buralarda bir yerde kanepeler var mı?"

"Yakında servis yapmaya başlarlar."

"Güzel."

Sesi düşer. "Oh, neşe."

Başını çevirip yaklaşan iki adamı izliyorum. Boyları birbirine benziyor ama birinin saçları kahverengi, diğerininki açık kumral. İkisi de smokin giymiş. İkisi de doğruca buraya geliyor.

"Arkadaşların mı?" Ben soruyorum.

"İş ortakları," dedi ve sonra nefesinin altından mırıldandı, "ve arkadaşlar."

Bir elimi elbisemin koyu yeşil ipeğinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu heyecan verici."

Anthony'nin iş ortakları yanımıza gelmeden önce bana kuru bir bakış atacak zamanı var.

"Neler sunulduğunu gördünüz mü?" diyor kumral saçlı olan, bir kolunu bara dayayarak. Yüzündeki hızlı gülümseme çarpık burnunu telafi ediyor... bir kere mi kırılmıştı? "Burada neye teklif vermem gerekiyor? On altıncı yüzyıldan kalma bir Fransız şiltesine mi?"

"Bekâr evini canlandırırđı," diyor siyah saçlı olan. Gözleri benimkileri buluyor ve Anthony ile ne kadar yakın durduğumuzu anlıyor.

"Evet, ama bir ?"

Boğazımı temizliyorum. "Çok güzel bir porselen takımı var," diyorum. "Sülün desenli."

Anthony yanımda homurdanarak konyak bardağına uzanıyor. Kristal, dudaklarının seğirmesini gizliyor.

"Çin," diye tekrarlıyor kumral saçlı olan. "Victor bu konuda aklını kaçırmış durumda."

"Sanırım bu gece burada neyin açık artırmaya çıkarılacağı hakkında hiçbir fikri yok. Anthony, neden bizi randevunla tanıştırmıyorsun?"

İçkisini bırakıyor. "Beyler, bu Summer Davis. Summer, bu Carter ve Tristan. Acture Capital'de birlikte çalışıyoruz."

Ellerini sıkıyorum. İkisi de Anthony'ye attıkları bakışları saklamaya çalışmıyor. Şaşkınlık mı? Şok mu? Ne olursa olsun, onlara en geniş gülümsememi veriyorum.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum. "Acture Capital'in yaptığı işler hakkında çok şey duydum."

"Bir Çin uzmanı ve risk sermayesi hayranı mı?" Carter soruyor. "Anthony, bu kadınla nerede tanıştın ve beni de aynı yöne yönlendirebilir misin?"

"On altıncı yüzyıldan kalma bir Fransız şiltesi gibi," diyor Anthony, "Summer da türünün tek örneği."

Buna gülümsemek zorundayım. Opat'e çalışmam konusunu geçiştirmiş, bunu bir iltifat kisvesi altında saklamıştı.

"Ama on altıncı yüzyıldan kalma bir şiltenin aksine, ben genellikle açık artırmada satılmam," diye ekliyorum.

Üçü de kıkırdıyor. Carter bardağını yere bırakarak, "Ne yazık," diyor. "Biz... oh. Gösteri zamanı."

Sunucu sahneye çıkıp mikrofona birkaç kez dokunurken toplanan konukların üzerine bir sessizlik çöküyor. Kibar alkışlar arasında Exciteur CEO'sunu takdim eder ve uzun boylu, koyu sarışın bir adam sahneye çıkar. Acture Capital'in gizemli dördüncü ortağı. Broşüre bir göz atınca adını öğrendim.

Victor St. Clair.

"Hadi oturalım," diye mırıldanıyor Anthony yanımda. Bir an sonra iri bir el sırtımın küçük kısmına dayanıyor.

Odanın arka tarafında koltuk bulduk. İş ortakları iki sıra ileride oturuyor, bu da bize mahremiyet sağlıyor. Acaba Anthony ile aramızın böyle olmadığını açıkça belirtmeli miydik?

Açık artırma, daha önce hiç duymadığım ünlü bir ressamın elimden daha büyük olmayan soyut bir tablosuyla ve kavrayamayacağım kadar yüksek bir fiyatla başlıyor. Eşyalar ve seyahatler tüyler ürpertici fiyatlarla açık artırmaya çıkarılırken şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorum.

Anthony tek bir tanesine bile teklif vermedi.

Ona doğru eğildim. Tıraş losyonu hoş, biraz çam ve misk kokuyor. "Hangisini bekliyorsun?"

Kaşının kalkık kavisini takip edebileceğim kadar yakınımda. "Sana porselenlerini getireceğim elbette."

Bu bariz şakaya sırtıyorum. Bakışları sahneye dönmeden önce bir saniyelğine dudaklarıma düşüyor.

"Şimdi sıra on dört numaralı parçada..." diyor müzayedeci. "Cartier'den klasik Panthère tasarımında yirmi dört karatlık elmas bir saat."

Anthony elini kaldırıyor.

Ona bakıyorum ama o gözlerini hızla konuşan müzayedeciden ayırmıyor. Diğer iki kişi de teklif veriyor ama Anthony'nin kolu bir kez daha kalkıyor. Sonra bir üçüncüsü.

Dördüncü seferde, kolu hala yukarıda olan tek kişi o. Fiyatı yüz bin doların üzerinde.

Müzayedeci alkışlar arasında "Bay Anthony Winter'satıldı!" diye seslendi. Sadece ona bakıyorum.

Anthony bana döndü. "Sen tavsiye ." Ona göz kırpıyorum. "Bu bir kadın saati."

"Bu yüzden mükemmel bir hediye olacak," diyor sesini alçaltarak. "Maymunları düşün, Summer."

"Doğru. Çok cömertsiniz."

"Aynen öyle," diyor. "Ve şimdi hepsi bunu hatırlayacak."

Müzayededen sonra odada dolaşıyoruz ve bana bir kadeh daha şampanya ikram ediyor. Sonunda elime bir ısırdıktan daha büyük olmasa da birkaç kanepe geçiyor. Birkaç konuk Anthony'ye yaklaşıyor ve o da onlarla alçak, otoriter tonlarda konuşuyor. Havadan sudan konuşmuyor ve iş ortaklarıyla yaptığı türden şakalar yapmıyor.

Şampanyamı içiyorum ve her birine başımı sallayıp gülümsüyorum. Yağmur ormanlarının korunmasına kadeh kaldırıyorum. İçelim. Güzel bir etkinliğin şerefine. İçelim. Yaz havasına kadeh kaldırıyorum. İçelim.

Sonunda bizi bara doğru yönlendirdiğinde Anthony'nin sesi kuruydu. "Benden bu kadar."

"Biraz daha ağ kurmak istemiyor musun?"

"Bir daha asla ağ kurmak istemiyorum."

Bu beni kıkırdattı. Topuğum halının düz olmayan bir yerine takılıyor ve tepki olarak hafifçe sallanıyorum.

Anthony'nin eli dirseğime kilitlendi. "İyi misin?" "Evet.

Halı yüzünden oldu."

"Sana inanıyorum."

"Ama her ihtimale karşı, daha fazla şampanya içmemem gerektiğini düşünüyorum." "Akıllıca bir karar."

Arabayı getirmesi için şoförünü çağırırken, eli belimde çıkışa doğru ilerliyoruz. Başım en lezzetli şekilde dönüyor. Mükemmel derecede çakırkeyifim. Aynı zamanda açım.

Arabaya biner binmez Anthony'ye haber verdim.

Yarı alaycı bir iç çekti. Bunu çok sık yaptığını fark ettim. Nadiren gülüyor. "Daha fazla kanepa almalıydın."

"Etrafta daha fazla olsaydı ben de yapardım," diyorum.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Evet. Beni yanlış anlamayın, çok lezzetliydi. Tatlar iyi dengelenmiş ve sunumu beğendim."

"Yemek şirketi sizi dinlemek için burada değil," diyor.

"-ama çok küçüklerdi. Sadece bununla hayatta kalamam."

"O zaman ne yiyeceksin?"

"Sokağımın aşağısında dilim pizza satan yer var, ya da... bütün mü? Pizza mı? Bütün pizzaya ne dediğinizi bilmiyorum. Bir tekerlek pizzaya mı?"

Dudaklarının kenarları şimdi ciddiyetle çekiliyor. "Bir turta. Buna pizza turtası deniyor."

"Oh, bu bir New York deyimi." "Evet, sanırım öyle."

"Bu mantıklı. Sen zekisin." "Bana da öyle söylendi."

Şehir arabası binamın önünde yavaşça duruyor ve ben sokağın ilerisindeki tek dilim pepperoninin neon tabelasını seçebiliyorum. Vücudumda sadece erimiş peynirin düzeltebileceği bir kaşıntı var.

Anthony boğazını temizler. Omuzlarını dikleştirir, sanki içine kapanıyormuş gibi.

"Sen de pizza istemiyor musun?" Ona sordum. "Bir dilim ya da bir turta alabilirsin. Ben ısmarlıyorum. Akşam için teşekkür olarak, elbiselerden bahsetmiyorum bile. Pizzayı seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Bir an sessiz kaldı. Sonra bir elini ön koltuğa koydu ve öne doğru eğildi. "Todd, geceyi burada geçirebilirsin."

"Evet, efendim."

ANTHONY

Pepperoni pizza almak bu geceki planın bir parçası değildi. Summer Davis'i Soho'daki dairesine kadar merdivenlerden takip etmek de öyle. Vücudum gergindi, yapmaya zorlandığım anlamsız ağlar yüzünden derimin altında iğneler vardı. Ama ayaklarım beni ileri götürüyor. Saçlarının altın sarısını takip ederek loş merdiven boşluğuna çıktım.

Kahretsin, bu çok aptalca bir fikir. Elimi ateşe koymak ya da ipte yürümek gibi. Bir çalışanın önünde iblisleri düelloya davet etmek... ve yine de Summer.

"Burası benim yerim." Sesi her zamanki gibi neşeli, şampanyanın etkisiyle daha da yumuşamış. Saçları omzunun üzerinden kayarak ipeksi tenini ortaya çıkarmış. "Pizzalar sizde mi?"

"Onları henüz düşürmedim."

Gülüyor ve dairesinin kapısını iterek açıyor. Onun ardından karanlığa adım atıyorum ve ayak parmağımı bir basamağa çarpıyorum. Laneti saklamak için dudağımı ısırdım.

"Tanrım, çok güzel kokuyorlar. Işıkları açayım... işte gidiyoruz. Oh, merhaba, dostum."

Sıcak ve güzel ışığa gözlerimi kırptırıyorum. Evi küçük ve dağınık, parke zemin üzerine atılmış yıpranmış bir oryantal halı. İki büyük kanepenin alanın çoğunu kaplıyor ve küçük bir mutfak köşeye atıyor. Tavanda eski bir avize asılı.

"Evet, bir ziyaretçimiz var," diyor Summer köpeğine. "Ve gerçekten güzel, gerçekten iyi oturmuş bir smokin giyiyor. O yüzden zıplamak yok."

Kıyafetlerime bakıyorum. Tam oturdu mu? "Pizzaları nereye istiyorsun?"

"Ben alırım. Neden oturmuyorsunuz? Bize içecek bir şeyler getireyim..." Summer elindeki çantayı küçük mutfak tezgahının üzerine atıyor ve mini buzdolabını açıyor. "Su ister misin? Ya da meyve suyu?"

Gülümsememi gizlemek için elimin tersini ağzıma götürüyorum. "Su, teşekkürler."

"Evet, sanırım bu pek de bir karar değildi, değil mi?" Sesi yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. "İşte sana meyve suyu ikram ediyorum, sanki on iki yaşındaymışız ve pijama partisi yapıyormuşuz gibi."

Soğuk bir burun elime çarpıyor. İki karamsar, ciddi göz bana bakıyor, bir kuyruk usulca sallanıyor.

Biliyorum, sanırım. *Yatıya kalmak yok. Bana hatırlatmana gerek yok.*

Köpeği kalçalarının üzerine çöküyor ve sahibinin lehine beni terk ediyor. Bana pizza kutularından birini uzatıyor ve kanepelerinden birine kıvrılıp topuklu ayakkabılarını çıkarıyor. Çıplak bacaklarını çarşafın üzerine uzatıyor.

"Şampanya sonrası pizza gibisi yoktur," diyor ve kapağı açıyor. Mozzarella ve pepperoni kokusu küçük odayı dolduruyor. Burada olmamalıydım, onun eşyalarıyla, sıcaklığıyla, hayatıyla çevrili olmamalıydım. Onun rahatlığının tadını çıkarıyorum. İyimserliğini içime çekiyorum.

"mı yiyeceksin?" diye soruyor. "Beni hiç rahat bırakmıyorsun, değil mi?"

"Sadece kendini evinde hissetmeni istiyorum."

Sözler zahmetsizce, bir lokma pizzanın etrafında konuşuluyor. Bu, arkadaşları olan, bir hayatı olan bir kadın ve onun için yaptığımız şeyde olağandışı bir şey yok.

Onun karşısındaki kanepeye uzandım. Kendi pizza kutumu açıyorum. Çiğnerken, bakışlarım oturma odasında geziniyor. Köşedeki filli lambayı seçiyorum. Bir rafta düzensiz bir kitap yığını. Değişik renklerde ev yapımı bir örtü.

"Teftiş ediyorsun," diyor bana. "Bunu görebiliyorum."

"İncelemek mi?"

"Ah, evet. Tahminimce yargıda da bulunuyorsunuz."

Ona doğru bir pizza dilimi kaldırıyorum. "Şüpheli olmak sana göre değil." Gülüyor. "Ben sadece gerçekçiyim."

"Endişelenmene gerek yok. Ben iç mimar değilim."

"Hayır, sen bir risk sermayedarısın. Bu da her şeyden biraz var demek, değil mi? Bir sürü şapka takıyorsun." Summer başının arkasına bir yastık koyuyor ve arkasına yaslanıyor. İpek elbisesi ve ışıltılı gözleriyle yaramaz bir tanrıça, bir ilahi model gibi görünüyor. Sarı saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyor. "Aslında, hiç şapka taktın mı? Bence sana çok yakışır."

Başımı salladım. "Fark ettiğimden çok daha fazla şampanya içmişsin."

"Sarhoş değilim."

"Tabii ki değilsin."

"Ben sadece... üzümün suyuyla yükseliyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o gülüyor. "Bir keresinde bir makalede okumuştum. Sarhoş demenin harika bir yolu değil mi?"

"Elbette. Ayrıca altı kelime fazla uzun."

Summer gülüyor. "Seninle ilk tanıştığımda düşündüğümden çok daha fazla mizah anlayışın var."

"Seni şaşırtabildiğime sevindim."

Gülümsüyor ve bir dilim pizza daha alıyor. Ben de kendiminkinden bir ısırık alıyorum ve rahat sessizlikte nefes alıyorum. Biriyle böyle oturmaya uzun zaman olmuştu. Yardım müzayedesine rağmen, yapmak zorunda kaldığım anlamsız konuşmalara rağmen, gözlerimin arkasındaki baskı yok.

Kötü bir yılın ortasında iyi bir gün.

"Yani," diyor Summer.

Kaşımı kaldırıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Bu senin resmi üçüncü randevun falan değildi. Bahis hâlâ devam ediyor. Ama öyle olsaydı, nasıl yapardım?"

"Performans değerlendirmesi mi istiyorsun?"

Gülümsemesi tekrar parlıyor. "Evet. Daha önce yaptığımız gibi bir bilgilendirme. Bu gece sana ayarladığım müşteri hakkında ne düşünüyorsun?"

Yüzümü pencerelere ve ötesindeki karanlığa çeviriyorum. Zahmetsiz sohbe giden yol paslanmış gibi geliyor. "Gerektiğinde ciddiydi. Yapabildiğinde aptaldı."

"İkisinin iyi bir karışımı

mı?" "Evet, öyle

diyebilirim."

Summer alçak sesle bir zafer *çığlığı* kanepede yanında yatan Ace'i irkiliyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Beni memnun etmek o kadar da zor değil." "Tabii ki değilsin," diyor ama gülümsüyor. "Başka ne var?"

"Bu bir bilgilendirme mi, yoksa iltifat mı bekliyorsun?"

"Bilgilendirme. Bu arada, satın alacak kadar inandığınız Opate Match'in sağlam bir iş fikrine dayandığına sizi ikna etmek için sadece bir randevum kaldı."

"Oh," diyorum, "iş fikrinizin sağlam olduğunu biliyorum. Sadece seninle aynı olduğunu düşünmüyorum."

"Doğru, çünkü ben bunun insanların aşkı bulmasına yardım etmek olduğunu düşünüyorum ve sen de bunun... bana tekrar hatırlatır mısın?" Bacaklarını kanepeye uzatıyor, uzun ve zarif. "Seçkinler için görücü usulü evlilikler mi?"

Homurdanıyorum. "Bunun ne için olduğunu biliyorum. Gerçek bir ilişkiden ziyade statü veya prestij için bir partner bulmak isteyen insanlar. Bana dürüstçe böyle müşterileriniz olmadığını söyleyebilir misiniz? Altı haneli bir gelirden daha az kazanan biriyle çıkmayı reddedenler?"

Summer bir ısıruk daha alıyor ve parmaklarını köpeğinin tüylerine gömerek ona bakıyor. "Varlar, elbette. Ama genel olarak... Ben hiç de öyle görmüyorum. Bu insanlar kendi zorluklarıyla birlikte geliyorlar. Bazıları insan içine çıkamıyor bile - aslında birkaç ünlü müşterimiz oldu. Diğerleri daha yaşlı ve varlıklı ve eşit biriyle tanışmak istiyor, ancak para araya girdiğinde güvenmek daha zor. Bazılarının bize kriterlerden oluşan bir alışveriş listesiyle geldiği doğru. Ama..." Summer'ın yüzü yumuşar, sesi ısınır.

"İki müşteri birbirini sevdiğinde, iyi bir eşleşme bulduğumuzda tüm bunlar eriyip gidiyor. Bunlar en iyi bilgilendirmelerdir. İlk birkaç randevudan sonra her ikisiyle de konuşurum ve seslerinde bunu hissederim. Heyecan, gerginlik ve önemli olduğunu *düşündükleri* tercihlerin artık bir önemi kalmamıştır. Görebildikleri tek şey karşılarındaki kişi. Bu çok güzel."

Bakışları benimkilere dönüyor ve gözlerindeki neşe gerçek. "Her neyse, işimi seviyorum. Beni umutsuz bir romantik olarak görmekte özgürsünüz."

"İstiyorum," diyorum, bakışlarımı ondan kaçırarak. Göğsümde eski bir kin yanıyor. Böyle bir şeye inanmayalı uzun zaman olmuştu. Gerçekten inandığımdan bile şüpheliyim.

"Sana bir sorum var," diyor.

Sesimi hafifletmek için zorluyorum. "Artık bu sorulara cevap vermeyeceğim."

"İstem değil, yemin ederim."

"Sana inanmıyorum."

"Bu tamamen farklı bir şey."

Kanepede arkama yaslanıyorum ve bakışlarımla onu içime çekiyorum. Alaycı gülümsemesi. Sıcak gözleri. "Güzel. Ne oldu?"

"Neden gerçek aşka inanmıyorsun?"

Tavana bakarak inliyorum.

"Bu bir ipucu değildi!" "Olabilirdi de." "Burnumu sokmak istemem."

"Tabii ki ," diyorum ama sesimde bir gülümseme var. Ben bile duyabiliyorum

o.

Bir saniye sonra göğsümün tam ortasına renkli yastıklar. Summer'a bakıyorum. Yarı şaşkın, yarı meydan okuyan bir bakışla bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Acımadı, değil mi?"

Hah. Elim yastığın etrafında kıvrılıyor ve ona geri fırlatıyor.

Kolayca savuşturuyor ve kahkahalara boğuluyor. Ace onun yanında tek bir şaşkınlık havlaması atıyor.

"Müşterileriniz sorularınıza yanıt vermediğinde onlara böyle mi davranıyorsunuz?" diye sordum. "Opaté Match'in zor durumda olmasına şaşmamalı."

"Ofisimde yastık yok," diyor. Düzgün bacaklarından birini diğerinin üzerine atıyor ve bana muzaffer bir bakış fırlatıyor. "Sorudan kaçırıyorsun, ki bu iyi bir şey."

Yarısı yenmiş pizzamı itiyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Buna nasıl bu kadar güçlü bir şekilde inanabiliyorsun?"

"Gerçek aşta mı?"

Başımı sallıyorum. Sanki onun ofisinde, mantıklı bir şey konuşuyormuşuz da burada, gece yarısı evinde, pizza eşliğinde aşkı tartışmıyormuşuz gibi. Gitmeliyim.

Bilmiyorum.

Summer iç çekiyor ve sesi müzik gibi geliyor. "Annemle babamın mükemmel bir ilişkisi var," diyor. "Birlikte çalışıyorlar ama hiç tartışmıyorlar. Daha doğrusu, tartıştıklarında ikisi de ne kadar gülünç olduklarının farkına vardıkları için kahkahalarla bitiyor." Eli, kanepede yanında oturan Ace'in başının kıvrımında geziniyor. Köpek mutluluk içindeymiş gibi görünüyor.

"Onlar da çok şey atlattılar. Çocuk sahibi olmakta sorun yaşıyorlardı ve benim kaderimde hep tek çocuk olmak vardı ama bu onları birbirine daha da yakınlaştırdı. Babam birkaç yıl önce anneme hayalindeki evi aldı.

ve hafta sonlarını tadilat yaparak geçiriyorlar. Sanki yeni evli bir çift gibiler."

"Onları özlüyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Evet. Şehirde yaşamayı seviyorum ama onlardan çok uzakta," diyor gülümseyerek. Başını sallıyor. "Her neyse, işte bu yüzden gerçek aşka inanıyorum. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Öyle bir dürüstlük ki, göğsüm sıkışıyor. Sorumu kınamadan ya da kurnazlık yapmadan cevapladı. Sanki gerçek bir arkadaşmışım gibi.

"Taktığınız işe yaradı. Soruyu kendiniz geçıştirdiniz."

"Bu," diyorum elimi kaldırarak, "çünkü senin nasıl çalıştığını biliyorum Summer. Bahsi kazanmak için benim cevaplarımı kullanacaksın."

"Ben o kadar zeki değilim," diyor. "Pizzanız nasıldı?"

"Lezzetliydi."

"Pepperoni aldın, değil mi?"

"Evet."

Bacaklarını kanepeden atıyor. "Hiç kaldı mı?" "Birkaç dilim."

Summer çıplak ayaklarıyla oryantal halının üzerinde ilerliyor ve kanepede yanıma çöküyor. Kalın, sarı saçlarını geriye itiyor ve pizza kartonunu açıyor. "Sadece iki dilim alma tercihimden dolayı mutsuz olduğumdan değil," diyor.

"Doğru."

"Ama bunlar çok güzel görünüyor."

"Bir tane al."

"Bunu yaparsam, bana iki taneden daha fazlasını almam gerektiğini söyleyecek misiniz?"

"Asla yapmam," diyorum ciddiyetle.

Bir dilim sucuk çıkarıp büyük bir ısırik alırken gülümsüyor. Omzunun pürüzsüz derisi ışıkların altında altın gibi görünüyor, bacakları benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "Bu çok lezzetli."

Kafamın içinde bir uğultu var, başını bana doğru çevirdiğinde sağır edici bir seviyeye yükselen bir uğultu.

"Kişisel alışveriş uzmanınıza beni nasıl tarif ettiniz?" diye soruyor. "Üç elbise de üzerime tam oturdu."

Gerçek cevabın yüksek sesle söylenmeye hakkı yok. Onları kendim seçtiğimi, kumaşı havaya kaldırdığımı ve onun şeklini hayal ettiğimi.

"Anthony?" diye soruyor.

Kanepeden kalkıp arkamı dönüyorum ve onun dairesinin bariz rahatlığına bakıyorum. Kanepede onun yanında oturmak dayanabileceğimden daha cazip.

Duvarlarından birine iştirilmiş iki kâğıt parçası bana uygun bir bahane veriyor. Onları inceliyormuş gibi yaklaşıyorum. Kanımdaki çarpıntının azalmasını bekliyorum.

"Ah, o mu?" diyor Summer iç çekerek. "Bütün hayatımın planını görüyorsun burada. Beni yargılamayacağına söz verir misin?"

Loş ışıktaki listede ne yazdığını zar zor seçebiliyorum. "Yargılamayacağım."

"Bunu yaklaşık bir yıl önce yazdım. Ben... şey. Gerçekten kötü bir ayrılık yaşamıştım ve istediğim şeyin peşinden gitmem gerektiğini, yoksa bunun gerçekleşmeyeceğini anladım. Hayat kısa." Parfümünün kokusu üzerime siniyor ve tam yanımda duruyor. Yumuşak, sıcak ve hafif. "Ben de bir yapılacaklar listesi yaptım."

Bu ışıktaki değersiz gözlerime lanet olsun, çünkü birkaç harften fazlasını seçemiyorum, çok küçük bir yazı tipiyle basılmış. Summer hakkında daha fazla şey öğrenmemin önünde kendi yetersizliğimden başka hiçbir engel yok.

Oh, ironi.

"Çok büyük şeyler değiller," diye itiraf ediyor, neredeyse utangaç bir sesle. "Rüzgar sörfünü deneyin. Ata binmeyi öğrenin. Ama bazıları öyle sanırım. Elli eyaletin tamamını gezmek isterdim."

Başımı sallayıp ön kapıya doğru bir adım atıyorum. "Hedeflerinin olması güzel bir şey."

"Öyle." Summer topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve bana bakıyor. "Yapılacaklar listesindeki hedeflerinden bazılarını duymak bana yardımcı olur, biliyorsun. Seni daha iyi tanımak için."

"Bu, kedi mi köpek mi sevdiğimi sormaktan çok daha iyi bir soru." "O da listede," diyor gülümseyerek. "En azından bana küçücük, minicik bir hedef?"

"Hiç pes , değil mi?"

"Sizi daha iyi tanımak benim hayatımın misyonu."

Bu bir abartı, en iyi ihtimalle bir şaka. Yani bu beni panikletmiyor. Aksine, beni...

Hayır.

Artık gitme vaktim geldi.

"Bu gece için teþekkür ederim," dedim ona. "Müzayedede bana eşlik ettiğin için."

"Benim için zevkti," diyor ve sesinin yumuşaklığı bunu gerçekten söylüyormuş gibi hissettiriyor. Sanki onu bahis için zorlamamışım gibi. Kapı koluna uzanıyorum ve ona arkamı dönerek konuşuyorum. Daha fazla bir şey söylemek için bir neden yok ve kelimeleri nereden bulacağımı bilmiyorum. "Whitewater raftingi," diyorum. "Bu benim hedeflerimden biri."

YAZ

Yaptığımız şeyin büyüklüğünü ancak ertesi gün, şampanyanın o hoş vızıltısı gidip yerine ağrıyan bir baş bıraktığında anladım. Anthony benim ısrarım üzerine evime gelmişti. Yaşadığım yeri görmüştü. Dağınıklığı, ıvır zıvırı, açık yatak odası kapımı ve toplanmamış yatağımı. O aptal yapılacaklar listesini. Onu görmüş, kendimi büyük düşünmeye ikna etmek için kağıda döktüğüm her şeyi okumuştü.

Eski erkek arkadaşımın sesi aylardır kafamın içinde çınlamıyordu ama bu sabah yine çınlıyor. Bana fazla ileri gitmemem gerektiğini, konuşmayı onun yapmasına izin vermemin daha iyi olacağını hatırlatan ince aşağılamaları. Robin'i geri itmeye çalışıyorum, tıpkı sonunda onu hayatımdan çıkardığım gibi.

Anthony, Robin'den ayrı bir dünyadır, ikisi iki adamın olabileceği kadar farklıdır. Biri sessizken diğeri susmak bilmiyordu; biri soğukkanlıyken diğeri yalakaydı.

Anthony göz korkutucu olsa da, Robin'in bazen yaptığı türden şeyler söylediğini hayal edemiyorum. Tatlı sözlerle sarılmış hakaretler. Hayır, Anthony bunu yapmazdı.

Dün ondan bir gülümseme alamamıştım ama çok yakındı. Bir dahaki sefere o zaman.

Kendi düşüncelerim bana bir başlangıç verdi. Opat'e kurtarmaya odaklanmalıyım ve Anthony Winter'ın gizemiyle ilgilenmemeliyim.

Her geçen gün daha da ilginçleşse bile.

Opaté mobil uygulamasının oluşturulması önerisini gözden geçirmek üzere Çarşamba gününe kadar ofise gelmeyecek. O gelene kadar kendimi günleri sayarken buluyorum. Oturduğu kanepeye bakıyorum, çok küçük dairemde çok büyük, karanlık bir kaş bana doğru kalktı. Sanki orada olduğuna kendisi de inanamıyormuş gibi. Sanki benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmiş gibiydi.

Çarşamba günü geldiğinde, bütün sabah damarlarımda gergin bir enerji dans eder. Saat nihayet on biri vurduğunda kreşendoya yükselir.

Onu görmeden önce sesini duyuyorum. Derin, soğuk ve hafif boğuk, kapıdan bana ulaşıyor.

Suzy cevap verir. "Ofisinde."

Omurgam dikleşiyor, bakışlarım yarı açık kapıma doğru uçuyor. Ama içeri girmiyor.

Vivienne, o zaman. Tabii ki önce teyzeme gidecek. Not defterimi alıp onlara katılmak için ofise doğru ilerliyorum.

Vivienne ofisine girmem için bana el sallıyor. Deve tüyü şal elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturuyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Bay Winter şirketi nasıl dönüştürebileceğimize dair bir dizi öneri getirdi. Gelin, sizin de ne düşündüğünüzü duymak istiyorum."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Anthony'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Odanın karşısında, takım elbisesi içinde, sanki geçen gece hiç yaşanmamış gibi. Sanki kendim için çok az dilim sipariş ettiğim için ondan hiç pizza çalmamışım gibi.

Parmakları masaya vuruyor. Koyu renkli kirli sakalları çenesinin keskin çizgisini izliyor ve parmaklarımda altında nasıl bir his uyandıracığını merak ediyorum.

"Değişikliklerimiz belgede ana hatlarıyla belirtilmiştir. Kişiselleştirme talebinizi dikkate aldık."

Vivienne bir kopyasını bana doğru itiyor ve okurken *mırıldanmaya* başlıyor. Önümdeki kağıda odaklanmaya çalışıyorum.

"Bir randevu uygulaması," diye mırıldandım, okurken. "Dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde bekârlar partileri mi?"

"Şüphecinin," diyor Anthony.

"Hayır, değil," diye araya giriyor Vivienne. "Yeğenim iş konusunda korumacıdır ve doğruyu söylemek gerekirse ben de öyleyim."

"Buna hakkınız var," diyor Anthony. "Bunu kendiniz inşa ettiniz ve en iyi siz biliyorsunuz."

Başını sallıyor. "Evet, büyüme ve genişleme ihtiyacını anlıyorum. Ancak bizi başarılı kılan şey, müşterilerimizi ne istediklerini *düşündüklerine* göre değil, ne istediklerine göre bir araya getirmemizdir."

Masaya doğru gülümsedim. Anthony'e de aynı şeyi söylemiştim.

"Tamamen özgür bir seçim hakkı verildiğinde, çoğu insan arkadaşlık uygulamalarında aynı kişiyle gerçek hayatta karşılaştıklarında olduğundan çok daha seçici davranacaktır. Saçını beğenmediler mi? Hayır. Gözleri her zaman hayal ettiğiniz mavi değil mi? Bu bir hayırdır." Vivienne zarif bir iç çekiş yaptı ve bacak bacak üstüne attı. Önerilerini içeren kâğıdı masanın öbür ucundaki Anthony'ye doğru iterken ona hiç bu kadar saygı duymamıştım. Bu, yüzde elli bir hisseye sahip olan adama açık bir reddiye. "Dijitalleşmeye ya da genişlemeye karşı değilim ama yine de bir ayrıcalık ve kontrol unsuru olmasını sağlamalıyız. Sizi biriyle eşleştirebileceğimiz bir yer. Aksi takdirde, başarı oranlarımız düşecek ve bunlarla birlikte kârımız da azalacak."

Kâğıdı çevirirken Anthony'nin çenesi çalışır. Birkaç not alır. "Anlıyorum," der. "Bu alanda çok deneyimlisiniz. Sizce kişisel dokunuşu koruyarak nasıl dijitalleştirebiliriz?"

Otuz dakika sonra beyin fırtınası seansımız sona erdi. Anthony'yi iki kez şakaklarını ovuştururken ve çenesini eline dayarken yakaladım. Gözlerinin altında uykusuz gecelerden kalma halkalar var.

"Bunu geliştirme ekibimize geri götüreceğim," diyor sonunda. "Katkılarınız için teşekkür ederim Vivienne."

Toplantı bittikten sonra Vivienne, Anthony'ye zaman ayırdığı için teşekkür ediyor ve sonra net bir şekilde kovarcasına bilgisayarına geri dönüyor. Bu sırada dudaklarındaki alaycı kıvrımı yakalıyorum. İşin sadece yüzde kırk dokuzuna sahip olabilir, ama onu kimin başlattığını kimsenin unutmamasına izin vermez.

Dışarı çıktığımızda Suzy resepsiyonda değildi. Ofisime doğru ilerliyorum ve kapımı iterek açıyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Anthony başını sallıyor. Teyzemin kendi kapısını kapattığı yere bir kez daha bakarak kapıyı aralık bırakıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Geçen gece için teşekkür etmek istedim." "Bana iyilik yapan sendin," diyor. Sandalyeye çöktü masamın karşısında, bir eli şakağında. Ace merhaba demek için her zamanki yayıldığı yerden kalkıyor ve başını Anthony'nin dizine yaslıyor.

"Yani yerine ben geçtim," diyorum. "Her neyse, elbiseler, araba, pizza... Teşekkürler. Harika vakit geçirdim."

"Hepsi yağmur ormanları için" diyor.

"Bu doğru. İş ortaklarınız iyi görünüyordu."

Bir kaşını kaldırıyor. "Güzel, evet. Tanıştığın ikisi iyi."

"Dördüncüsü değil mi?"

"Özellikle değil, hayır." Anthony bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor.

"Summer, şunu söylemek istiyorum-"

Suzy kafasını ofisime soktu ve şarkılı bir sesle "teslimatçı birazdan burada olacak!" diye anons etti. Sonra Anthony'yi fark etti ve ikimize de üzgün bir bakış attı. "Özür dilerim Bay Winter. Toplantınızı bölmek istemezdim."

"Bu bir sorun değil."

Kapıyı aralık bırakarak dışarı çıkıyor.

Anthony kolçağın etrafında kıvrılmış eline bakar. "Teslimatçı mı?"

"Oh. Önemli değil, gerçekten. O sadece... şey. Her hafta gelen teslimatçı birkaç gün önce bana çıkma teklif etti. Tabii ki hayır dedim. Uygun olmazdı."

"mı? İkiniz birlikte çalışmıyorsunuz." "Hayır, sanırım çalışmıyoruz."

"O zaman neden aşka bir şans vermiyorsun? Bana artık ona inanmadığını söyleme, Summer." Bakışları cüretkâr ama altında bir yorgunluk var. Sanki kendini şakalaşmaya zorluyor.

"Aşka inanıyorum," diyorum. "Ama..."

"Ama ne? Teslimatçı olarak çalışan bir adam her zamanki standartlarınızın altında mı?"

"Hayır, hiç de değil."

"Yani?" Şimdi benimle alay ediyor, sesinde bir gerginlik var. "İyi," diyorum.

"İyi misin?"

"Evet, tamam. ona kahve içmeyi teklif edeceğim. Haklısın."

Anthony'nin bakışları genişler, ama sonra her zamanki soğuk sertliğine bürünür. "Harika."

"Evet."

"Üçüncü ve son randevum ne olacak?"

"Bu hafta sonu için sana birini bulacağım."

Anthony sandalyesinde arkasına yaslanır, parmakları kol dayama yerine vurur. "Şuna bak. Sen teslimatçı çocukla çıkacaksın, ben de üçüncü randevuma çıkacağım ve kimin daha şanslı olduğunu göreceğiz."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Ayağa kalkar. Takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. "İddiamızın bitmesini dört gözle bekliyorum."

"Üçüncü adayımı vurmak için sabırsızlanıyorum demek istiyorsun."

Gözleri parlıyor. "Ona bir şans vereceğim, Summer. söylemiştim."

Bir an için bile öyle düşünmüyorum. Gözlerinde, tavrında, geçen hafta sonuna göre bugün çok daha yıpratıcı. Aramızdaki arkadaşlığı hayal mi etmişim? Yoksa o da benim gibi bunun uygunsuz olduğu sonucuna mı varmıştı?

Ama bu kabalık için bir mazeret değil. Sesim buzbir profesyonelliğe dönüşüyor. "Ayrıntıları size mesaj atarım, Bay Winter."

"Teşekkür ederim, Bayan Davis."

Anthony'nin ofisinden ayrılışını izlerken Ace'in kulakları geri çekildi. Ellerinden gelse benimkilerin de aynısını yapacağını hayal edebiliyorum.

ANTHONY

O Cuma telefonu neden açtığımı, arayanın kim olduğunu neden gördüğümü bilmiyorum. Gözlerimin arkasında baş ağrısı varken ve dilimde kül gibi acı bir tat varken değil.

"Anthony," diyor annem diğer hattan. Ses tonundaki kınama karşısında gözlerimi kapatıyorum.

"Merhaba," diyorum. Karşılıklı konuşmak zorunda kaldığımız zorunlu havadan sudan konuşmalar rahatsız edici ama ailemin tartışmadan edemediği tek konuya girdiğinde içimde alevlenen kızgınlık kadar değil.

"Isaac ve Cordelia için bir "Save the Date" aldınız mı?"

"Evet, aldım."

"Bence çok iyi bir şekilde bir araya getirilmişti. İsimlerini biraz daha büyük yapabilirlerdi ama genel olarak iyi bir karttı."

"," diyorum.

Sesimdeki isteksizliği duyuyor elbette. Kardeşimin nişanlısından hoşlanmadığımı pek saklamadım ama zaten teşhis konulduğundan beri ruh halim derimin altında yaşıyor.

"Düğüne geliyorsun Anthony," dedi annem. Bu bir soru değil. "Isaac'in sağdıçlık konusunda seninle konuşmadığını biliyorum, ama ben-"

"Arkadaşlarından birine verecek. Farkındayım."

Bir duraklama. "Şey, biliyorum ki o da... hepimiz gibi Anthony, senin şu anda nerede olduğundan tam olarak emin olmadığımızı düşünüyor."

Ruh halimdeki dalgalanmaları ifade etmenin nazik bir yolu. Elim kahve fincanımın etrafında, boğulan bir adamın ipe sarıldığı gibi sıkılıyor. Biliyorum, ben

Hiçbirine hak ettikleri gibi davranmadım. Ne kardeşime, ne aileme. Belki kendime bile.

"Orada olacağımı biliyorsun anne."

"Düğünde mi?" Sesi hafifliyor. "Oh, yapacağından hiç şüphem yoktu."

Bu iyi niyetli yalan beni neredeyse gülümsetiyor. Sanki hem onun hem de kardeşimin düğün için benimle iletişime geçmesinin nedeni bu değilmiş gibi.

"Bu bana şunu hatırlattı, Anthony. Geçen gün Winthorpe kızını gördüm. Shelby."

Elim kahve fincanının etrafında kasılıyor. "Evet."

"Duyduğuma göre nişanlanmış. Farnham'ın adamlarından biriyle."

Ah, evet. Bu beni şaşırtmadı. Ancak bu sözler karşısında göğsümde bir acı hissetmemem şaşırttı. Aferin ona. Bütün ve önünde dolu dolu bir hayat olan birini hak ediyor.

"tatlı değil miydi? Gitmesine neden izin verdiğinizi anlamıyorum."

Gözlerimin bozuk olduğunu öğrendikten bir ay sonra ilişkimizi bitiren o olmuştu. İşte tam da bu yüzden elit çöpçatanlık tamamen prestijle ilgilidir. Benim ailem, Shelby'nin ailesi, Cordelia'nın ailesi ya da Farnham'lar gibi insanlar çocuklarının eşlerinde belli bir kalibre beklerler. Planlar hanedanlıktır, damızlık stoku dikkatle incelenir.

"Birbirimiz için doğru kişi değildik," diyorum. "Bak, gitmem gerek anne."

"Tamam. Neye ihtiyacın varsa." Duraksıyor, sanki gitmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Sonra ne olacağını söyle. "Bu akşam Isaac ve Cordelia ile Montauk'taki evde yemek yiyeceğiz. Gelmek ister misin? Arabayla şimdi gelersen gelebilirsin."

Bu yüzden ben de davet edilmeyi bıraktım. Bir zamanlar, aile mesaj grubunda bu tür şeylere dahil edilmişim. Muhtemelen artık yeni bir mesaj grupları var. Bensiz bir grup.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ama bu gece için planlarım var." Bir kez olsun yalan söylemedim.

"Tamam, Anthony. Kendine iyi bak."

"Sana da. Babama benden selam söyle."

Kısa duraksama şaşkınlığını ele veriyor. "Tamam, yapacağım."

Kapatıyoruz ve telefonu masanın üzerinde kendimden uzaklaştırıyorum, tıpkı ailemden uzaklaştığım için hissettiğim kafa karıştırıcı suçluluk ve öfkeyi gibi. Bugünlerde bu ikinci doğam haline geldi.

Duş alıp giyinirken ve bu akşamki randevu için takım elbisemi giyerken suçluluk duygusu hayal kırıklığına dönüşüyor. Summer'ın mesajı samimi ve kısaydı. Kiminle ve nerede buluşacağımı bildiriyordu. Eklediğı *iyi şanslar* ünlem işaretinden yoksundu ve artık Summer'ın konuşma tarzına yeterince aşına olduğum için bunun gerçekten eksik olduğunu biliyordum.

Cuma öğleden sonrası. Teslimatçı çocukla kendi randevusuna mı hazırlanıyor? Ofisinde söylediklerime rağmen, tabii ki onun için yeterince iyi değıl. İyimserliği ve esprileriyle değıl. Dünyayı güllük gülistanlık görme tarzıyla değıl. Kimse olamaz.

şoförüm beni akşam yemeğı için restoranın önüne bıraktığında derimin altında gezinen iğneler yoğunlaşıyor. Her zamanki gibi ilk ben geldim. Binaya yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde çapraz yapıyorum.

Çok geçmeden solumdan yumuşak bir ses konuştu. "Anthony Winter?"

"Evet." Elimi ufak tefek bir esmer kıza uzatıyorum, gözleri berrak ve Meraklı. "Layla Garcia?"

"Evet, benim. Sizinle tanışmak bir zevk." Restorana doğru bir el sallıyor. "Gidelim mi?"

Restoran zayıf bir şekilde aydınlatılmış, mumlar duvarlara titrek ışıklar gönderiyor. Üstten aydınlatma yok. Masaya giderken bir garsona çarpıyorum ve lanet olsun, böyle durumlarda çevresel görüşüm berbat oluyor.

Layla'nın sesi yeterince hoş ve başka bir erkek olsaydım ya da hayatımın başka bir döneminde olsaydım beni etkileyebilirdi. Ama tek odaklanabildiğim şey, menüdeki Yunanca da olabilecek küçük yazılar.

Burayı görmek için bir el fenerine ihtiyacım var.

"Ne ?" diye soruyor. "Karar veremiyorum." "Henüz emin değılim," diyorum ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağım.

Garson geldiğinde, ona bu gecenin spesiyalini vermesini söyledim.

Layla'nın kaşları kalkıyor. "Maceraperestsin," diyor.

Hay sikeyim. Kurbağı bacağı ya da salyangoz mı sipariş ettim? Sormalıyım ama hayır, şansımı denemek zorundaydım. Bazen hangisinden daha çok nefret ettiğimden emin olamıyorum. Görme yeteneğimin zayıflamasından mı yoksa gururumdan mı?

Layla, Ivy League okulundan mezun olmuş bir psikolog ve Hamptons'da yazları yaşayan bir anne-baba. Doğru soruları soruyor. Görünüşe göre şekerlenmiş keçi peynirli kuskus salatası sipariş ettiğim gereğı hakkında yorum yapmıyor.

Her geçen dakika daha da kötü hissediyorum.

Zamanını boşa harcadığım için. Beni içine çekmeye çalıştığı sohbete katılmadığım için. Ve zihnim sürekli Summer'a ve onun olası randevusuna gittiği için.

"Sen bir psikologsun," diyorum.

Layla gülümseyerek tabağını itiyor. ". "Senden bana teşhis koymanı istemiyorum."

"Güzel," diyor. "Mesai saatleri dışında buna iznim yok."

"Ama bana bunu neden ilginç bulduğunuzu söyler misiniz? Bütün gün insanların sorunlarını dinlemek iç karartıcı değil mi?"

Bana attığı bakış, benim hoşuma gitmeyecek kadar bilgili bir bakış. Başını eğiyor ve şarap bardağına uzanıyor. "Olabilir," diye itiraf ediyor. "Ama çoğu zaman çok faydalı oluyor. Çoğu zaman insanlar sadece düşüncelerini yüksek sesle söylemeye ve birinin onları dinlediğini bilmeye ihtiyaç duyarlar. Benim söylediklerim, onların kendi seslerini duymalarına izin vermenin yarısı kadar önemli. İnsanlar güzel ve sorunludur ve eğer birinin hayatını değiştirmesinde küçük de bir rol oynayabilirsem... işte o zaman. Arada bir zor şeyleri dinlemeye değer."

"Takdire şayan" diyorum ve bunda ciddiyim. Ama paraşütle atlamak da öyle ve benim her ikisini de yapma eğilimim sıfır.

Tatlıyla birlikte gözlerimin arkasındaki baş ağrısı kör edici bir ağrıya dönüştü. O da fark etti, bu da kendimi açıklamam gerektiği anlamına geliyor.

Hesabı istedim. "Özür dilerim, Layla. Bu harikaydı-" "Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorsun," diyor. "Dürüst olabilirsin."

Hastalarından biriyle böyle mi konuşuyor? Lanet olsun, ama kendimi iç çekerken buluyorum. "Şu anda pek iyi durumda değilim. İyi olduğumu, bunu yapabileceğimi sanıyordum ama yapabileceğimi sanmıyorum."

Bana kızgın değil. Bunun yerine uzanıp elini profesyonel bir nezaketle benimkinin üzerine koyuyor. "Anlıyorum. Yine de denemiş olman güzel. Bu gece için teşekkür ederim."

Bu lütuf beni alçalttı. Restorandan yürüyerek çıkıyorum, New York sokaklarında amaçsızca yürürken onun sözlerini düşünüyorum. Annemin sözlerini. Summer'ın. Aşık bir çift yanımdan geçiyor, elleri birbirine kenetlenmiş ve adımları hızlı. Arkalarında kahkahalar havada asılı duruyor.

İç çekerek telefonumu cebimden çıkarıyorum. Layla yakında Summer'ı arayıp rapor verecek ve Summer'ın çıkaracağı sonuçları biliyorum. Bu geceyi sabote ettiğimi. Onun iyi bir iş çıkardığını asla kabul etmeyeceğimi.

Oraya önce varmak daha iyi.

Numarasını çeviriyorum ve telefonu kulağıma tutuyorum. Caddenin karşısına geçip çok geç fren yapan bir taksiye ters ters bakıyorum.

"Anthony?" Sesi yüksekti. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sen iyi misin? Summer, yaralandın mı?"

"Hayır, hayır, evdeyim. Ace az önce bir kutu çikolatanın tamamını yedi." Sesi yine aşırı hızlandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve neredeyse onun dairesine giden orta yaşlı bir çiftte çarpıyordum. "Onu bir veterinere götürmelisin."

"Evet, bir tane buldum ama yok... Bir köpeği taksiye bindirebilir miyim? Şimdi iyi ama her an.. Aman Tanrım."

"Yakında senin evinde olabilirim. Arabam var. O zamana kadar veteriner hekimi ara ve geldiğimizi haber ver, tamam mı?"

"Evet, bunu yapabilirim. Yapacağım. Ne zaman burada olursun?"

"On, belki on iki dakika içinde. Arabayla aşağıya indiğimde mesaj atarım, sen de Ace ile aşağıya gelirsin. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyor.

Oraya vardığımda Summer çoktan aşağıdaydı. Omzuna bir çanta asmış ve Ace'in tasmaı da yanında. Golden daha kötü görünmüyor, kalçalarının üzerinde oturuyor ve onu güvende tutmaya kararlıymış gibi sokağa göz kulak oluyor. Onaylıyorum.

"Şoförüm yolda," diyorum ona.

Başını sallıyor, gözlerindeki panik dizginlenmiş. Kararlı. "Son on dakikamı internette geçirdim. Oraya zamanında ulaştığı sürece bir şey olmaz."

"Güzel."

Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, gözlerinin altında telefonda duyduğum panik gözyaşlarından kalan koyu lekeler var. Ama şimdi tamamen iş yapıyor.

Nasıl ya da neden diye sormuyorum. Bunun için daha sonra zamanım olacak. Şoförüm arka koltuktaki köpek ya da varış noktası hakkında yorum yapmıyor. Sadece gaza basıyor. Acil kliniğine vardığımızda Summer için kapıyı açık tutuyorum ve önceden aradığım için sağ olsunlar bizi bekliyorlar.

Summer gözlüklü bir veterinerin peşinden tedavi odasına girerken ben bekleme odasında oturuyorum. Ace onun yanında koşturuyor. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi.

Adamı anlıyorum.

Başımı duvara yaslıyorum ve gözlerimin duvar boyunca çerçevenilmiş evcil hayvan resimlerinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Burada çalışabileceğim tek şey hamster ve kedi resimleri olsa da floresan aydınlatma loş restorana kıyasla bir nimet.

Kapı açılana ve Summer dışarı çıkana kadar uzun bir süre geçiyor. Sarı saçlarıyla floresan ışığının altında bir melek gibi görünüyor, gözleri rahatlamayla parlıyor. "O iyi olacak," diyor.

"Yapacak mı?"

"Evet. Gözlem için onu bu gece tutacaklar ve yarın öğleden sonra onu . Ona ilaç verdiler ve çikolatayı etkisiz hale getirmek için aktif kömür verdiler ve..." yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Bu kadar dikkatsiz olduğuma inanmıyorum!"

Yaklaşıyorum ve tedbiri elden bırakarak kolumu omuzlarına doluyorum. Kelimeleri bulmam birkaç uzun anımı alıyor. "Şey," diyorum. "Onu bu kadar çabuk buraya getirerek doğru şeyi yaptın."

Summer ellerine doğru başını sallıyor ve destek için minnettarmış gibi bana doğru eğiliyor. Sanki onu gerçekten rahatlatıyormuşum gibi. "Teşekkür ederim. Eğer o anda aramasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Bunu ."

Derin bir nefes alıyor ve başını kaldırıyor, parıldayan gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tanrım, randevundaydın. Seni böldüm mü?"

"Seni aradım," diye hatırlatıyorum ona, "ve hayır, sorun değil. Seni eve bırakayım."

Başını sallıyor ve elini koluma koyuyor, parmakları kıvrılıyor ve onu kapıya kadar götürmeme izin veriyor. "Teşekkür ederim Anthony. Gerçekten."

ANTHONY

Bir hafta içinde ikinci kez, gece yarısına yakın kendimi Summer Davis'in oturma odasında buluyorum. Bu tehlikeli bir alışkanlık.

Ayakkabılarını tekmeledi, saçlarını açtı ve şimdi karşımdaki kanepeye uzanmış, elindeki mahvolmuş bir kutu çikolatayı evirip çeviriyor.

"Dave beni almaya geldiğinde onları getirmişti," diyor. "Onları koridordaki masanın üzerine koydum. Ace onları bir şekilde düşürmüş olmalı ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Çikolatalı trüfler yere saçılmışsa karşı koymak zor."

Koltuktan kalkıyor ve sert hareketlerle kalıntıları çöpe atıyor. "Bir daha asla," diyor. "Şu andan itibaren evimde yüzde yüz çikolata olmayacak. Hayatım boyunca bir daha asla bir parçaya sahip olmayacağım."

"Çok sert," diyorum. "Kapalı bir Tupperware kabına koyamaz mıydınız?"

Summer bize birer bardak su doldurduktan sonra tekrar karşımdaki kanepeye oturuyor ve bacaklarını altına çekiyor. "Mantıklı düşünme konusunda iyisin, biliyorsun."

"Teşekkür ederim."

Bardağının yarısını boşaltıyor ve bir tutam saçını geriye itiyor. "Bugün benim için çok fazla heyecan vardı."

"Onun hakkında konuşmak ister misin?" "Ace mi?"

"Evet. Neden onu çoğu gün ofise getiriyorsunuz? Aslında, neden New York'un merkezinde bir Golden Retriever'iniz var?"

İç geçiriyor ve ellerine bakıyor. "Şehir dışında daha mutlu olabilir. Ama benimle ve ailemle yaşamak arasında gidip geliyor, bu yüzden sanırım her iki dünyanın da en iyisini elde ediyor, ama... şey. Komik bir hikâyesi var. Onun bir rehber köpek olması gerekiyordu."

"Ne?"

"Evet, körler için bir rehber köpek."

Çenem gerildi. "Bunun bir şaka olması mı gerekiyordu?"

"Hayır," diyor, gözlerini benden ayırmadan. "Yani, komik bulmadığın sürece? Ama hayır. Kendimi bildim bileli ailem retriever yetiştirir. Her batında annemin rehber köpek olarak seçtiği bir ya da iki yavru olur. İleri eğitim için Körler Vakfı'na gitmeden önce onları da besler. Her neyse, Ace onunkinin yarısında başarısız oldu."

Bardağını çeviriyor, sesi giderek ısınıyor. "Onu eğitimden geri çektiklerinde on yedi aylıktı. Çok kolay dikkati dağılıyordu. Ama çok büyük bir kalbi vardı ve içinde hâlâ çok fazla eğitim vardı... Bu yüzden ailem onu hemen eve geri aldı."

Göğsümdeki gergin, şüpheli korku onun sözleriyle yumuşuyor. Köpeğinin kaderinde bir zamanlar körlere rehberlik etmek olması bir tesadüf o zaman. Yine de körlüğün hatırlatılması hoş karşılanmıyor. Bu sıcak alana ait değil.

Onun yanında değil.

"Ailenin sesi cennet gibi geliyor,"

diyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Mükemmel evlilik, mükemmel çocuk, köpek yetiştirmek...

evet, istiyorum." Gülümsemesi genişliyor. "Mükemmel çocuk mu?"

"Seni yetiştirmek zor olmamalı."

"Varsayımlarda bulunuyorsun."

"Evet," diyorum, "ama bana söyle?"

"Değilsin," diye itiraf ediyor. "Ve onlar oldukça harikalar. Geçen yıl boyunca Ace'in de yanımda olmasını çok istedim ve beni anladılar. O da yardımcı oldu."

"Yardım mı?"

"Evet, ... şey. Sana bir yıl önce kötü bir ayrılık yaşadığımı söylemiştim."

"Ayrıldınız."

"Ace'in burada olması çok güzeldi." Elindeki su bardağına bakıyor ve onu evirip çeviriyor. Ve işte böyle, daha fazlasını bilmek zorundayım.

"Ayrıldığınızı duyduğuma üzüldüm."

Başını iki yana sallar. "Üzülme. Bunun olması iyiydi. Onunla birlikte olmamalıydım."

"O zaman bunu duyduğuma sevindim."

"Evet. Şimdi ben de daha mutluyum." Bardağını bıraktı ve derin bir nefes aldı. Konuyu değiştirdiğimizi belli eden bir bakış atıyor bana, doymak bilmez merakıma lanet olsun. "Peki, üçüncü ve son randevun nasıldı? Ace yüzünden duygularıma dokunmamaya çalıştığını anlıyorum... ama beni bu ıstıraptan kurtar, olur mu?"

Dudaklarının köşesinde bekleyen bir gülümseme var. Bir zamanlar bahsin sonunda kusmak istediğim asitli kelimeler artık yok. Onun ışığının varlığında soldular.

"Çok güzeldi," diye itiraf ediyorum.

"Vay canına," diyor, gözleri benimkilerde. Okumak imkânsız. "Bu kadar övgü dolu bir eleştiri beklemiyordum. Beni bu yüzden mi aradın? Yenilgiyi kabul etmek için mi?"

Sadece ona bakıyorum.

"Oh. Burada bir ama var, değil mi?"

Ellerimi iki yana açıyorum ve günün ağırlığından mı yoksa onun kulağımdaki paniklemiş sesinin hatırasından mı bilmiyorum ama çatlaklarımdan planladığımdan daha fazla kelime dökülüyor.

"Benim, Summer. Bir ilişki için uygun değilim. Biriyle çıkmaya uygun değilim. Bana aşk tanrıçasının kendisini bulsan bile ikinci bir randevu istemem."

"Neden?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. Gerçeğin bir parçasını sunuyorum ama bugünlerde sık sık olduğu gibi, bu bir buzdağının görünen kısmı. "Son ayrılığım da pek iyi değildi."

"Ah," diyor Summer. Kanepede arkasına yaslanıyor, giydiği dar kot pantolon ayak bileğindeki pürüzsüz teni ortaya çıkarıyor. "Şu halimize bak. Sen bir çöpçatanlık şirketinin sahibisin, ben de bir çöpçatanlık şirketinde çalışıyorum ve ikimiz de biriyle çıkabilecek gibi görünmüyoruz."

"İkimiz de mi? Teslimatçı çocukla ne oldu?" "Dave,"

dedi. "Onun adı Dave."

"Dave," diye tekrarlıyorum.

Ellerine bakıyor ve tırnaklarından biriyle oynamak için onları çeviriyor. "İyi idi. Hoş ve komik biriydi. Sokağın aşağısındaki Kore barbeküsüne gittik. Ama ben yapamadım... Bilmiyorum. İçine giremedim."

Bakışlarım yüzüne odaklanıyor. Kızarıyor mu, yoksa ışık yine bana oyun mu oynuyor? "Ama ondan hoşlandın?"

Omuz silkiyor. "Yeterince iyi sanırım. Ama onunla bir daha çıkacağımı sanmıyorum. Bu adil görünmüyor, gerçekten. Dürüst olmak gerekirse, eve gelip Ace'in tüm çikolatasını yediğini gördüğümünden beri onu bir kez bile düşünmedim."

"Zavallı adam," dedim. Kendi hatası olmaksızın, kadının köpeğini zehirlemekle ilişkilendirilmişti. Belki de bunun için bir piçim, ama onun için üzülmeyi içimde bulamıyorum.

Bir esnemeyle kanepeyi itiyor ve lanet olsun, gitmeliyim. Biraz huzur ve sessizlik istiyor, patronu da etrafta dolanmasın.

Ama o benden önce davranıp yalınayak halının üzerinden mutfığa doğru yürüyor. "Biraz çay yapmak üzereyim. İster misin?" diye soruyor. "Bana çay içen bir adam gibi gelmedin, ama biliyorsun, varsaymak istemiyorum."

Elim kalçamda gevşiyor. "Sen ne ondan alacağım." "Yani bir damla ballı papatya çayı."

"Harika." En son ne zaman çay içtiğimi ya da birinin bana bir şeyler hazırladığını hatırlamıyorum.

Bakışlarım hala duvarında asılı duran yapılacaklar listesine takılıyor. Bana arkası dönükken listeye doğru ilerliyorum ve telefonumun fenerini açıyorum. Yapay ışıkla yıkandığında birkaç maddeyi seçebiliyorum.

Rüzgar sörfü yapmayı öğrenin. Okyanusta çıplak yüzün. İspanyolca konuşmayı öğrenin. Elli eyaletin tamamını ziyaret edin. Bir stüdyoda demo kaydetmek.

Telefonumu tam zamanında yere bıraktım. "Listeye geri dönmüşsün," dedi. "O şeyi indirmeliyim."

"Hayır, yapmamalısın. Şarkı söylediğini bilmiyordum?"

Summer kupamı sehpanın üzerine koyuyor ve koltuğuna kıvrılıp bacak bacak üstüne atıyor. Sanki falına bakmaya çalışıyormuş gibi fincanına bakarken sarı saçlarından bir tutam öne düşüyor. "Eskiden öyleydin."

"Eskiden şarkı söyledin."

"Evet. Üniversitede işletme okudum ama yan dal olarak müzik okudum. Hayatımı kurtaracak bir enstrüman çalamıyorum ama... Hayatım boyunca şarkı söyledim."

hatırlayabiliyorum."

Kaşımı kaldırıyorum ama Summer elini kaldırıyor. "Ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum. Sakın söyleme."

"Öyle mi?"

"Evet, benden bir şarkı söylememi isteyecektiniz."

"Belki, ama belki de değil. Öyle olsa bile, bu o kadar korkunç olur muydu?"

Sahte bir ürperti veriyor ama gözlerinde gerçek bir kınama var. "Evet. Emir üzerine şarkı söylemem."

"Pekâlâ, küçük kanarya," diyorum, benim için hazırladığı çaydan bir yudum alarak. Hiç de fena değil. "Şaşırmadım, biliyorsun."

"Şarkı söylediğimi mi?"

"Öyle bir tipe benziyorsun." Altın rengi, görkemli, gülümseyen. Arkasında orman yaratıklarıyla ormanda yürüyen bir çizgi film prensesi olmalı. Bir hafta içinde ikinci kez sebepsiz yere onun dairesinde otururken kendimi öyle hissediyorum.

"Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum,"

diyor. "Sanırım bu bir iltifattı."

"O zaman teşekkür ederim," diyor gülümseyerek. "Sanırım."

Uzun bir süre birbirimize baktık, o gülümsüyordu, ben kaybolmuştum. Saatin gece yarısını geçtiğinin ve onun dar bir kot pantolon ve atlet giydiğinin farkındayım.

Ama sonra dimdik oturuyor. "Bunu duydun mu?"

"Neyi duyuyor muyum?"

"Yağmur yağıyor! Lanet olsun."

Kanepeden uçarak kalkıp kanepenin arkasına tıktırılmış havluları almasını şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum. Onları sıkıca sarıyor ve pencere kenarlarına yerleştiriyor.

"Sızdırıyorlar mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Kalafatlama kötü sanırım. Her neyse, ne zaman yağmur yağsa, pencere kenarları mutlaka ıslanıyor."

"Summer," diye soruyorum, "ne zamandır ?" "Oh, en azından birkaç aydır."

"Ev sahibine söylemedin mi?"

"Söyledim ama meşgul."

Gözlerimi ona dikiyorum, ama o bana sakın bir gülümsemeyle bakıyor ve tekrar koltuğa çöküyor. "Teyzenden mi kiraliyorsun?" Tahmin ediyorum.

Başını sallıyor. "Vivi onları tamir edecek."

"Ona hatırlatmalısın."

"Yapacağım," diyor bacaklarını uzatarak. Tam ısrar edecekken yumuşak bir iç çekip başını kanepenin arkasına yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bu çok güzel."

Bakışlarım kupama geri döndü. Bu konuda onunla aynı fikirde olduğumu görmek beni şaşırttı.

"Biliyorsun," diyor, "şehirde birkaç harika arkadaşım var ama çoğu üniversiteden ve kendi hayatları var. Onlarla istediğim kadar vakit geçiremiyorum."

Gitmem gereken zaman bu. İliklerime kadar biliyorum ama bedenim kanepeye yapışmış durumda. Belki de o bir sirendir.

İnsanları yakalamak, ruh üstüne ruh.

"Benimkinde de yok," diye itiraf ediyorum. Her nasılsa, sıcak dairesinde yüksek sesle söylenince kulağa o kadar da acınası gelmiyor.

"İş ortaklarınız var" diye belirtiyor.

"Var, ama çoğunlukla birlikte çalışıyoruz." Tüm arkadaşlıklarımın bir son kullanma tarihi olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Şehirde mi büyüdün?"

"Evet."

Yumuşak bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve ben de göz kapaklarımdan birini aralayıp bana düşünceli düşünceli baktığını görüyorum. Takım elbisemle kanepesine yayılmış, üzerinde şakayık resimleri olan bir çay bardağı tutarken nasıl görüldüğümü hayal edebiliyorum.

"Bir şey düşünüyorsun," diyorum ona.

"Evet," diye itiraf ediyor. "Sadece çok etkileyici olduğunu

Anthony." Gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Elbette."

"Yine de ciddiym. Çelişkilerle dolusun. Senden beklediğim şeyleri asla söylemiyor ya da yapmıyorsun. Sana ayarladığım kadınlara planladığım şekilde tepki vermiyorsun. Hor gördüğün bir çöpçatanlık şirketini satın alıyorsun."

"Opate'i hor görmüyorum."

Kıkırdıyor. "Doğru. gibi yapmana rağmen köpeğimi seviyorsun."

"Hiçbir zaman köpeğini sevmiyormuş gibi yapmadım."

"Mmhm, tabi." Şimdi sesinde kahkaha var. Ama onun hayranlığının ya da kahkahasının nesnesi olmak umurumda değil.

"Ve şimdi gece yarısından sonra burada, senin dairendeyim," tamamladım.

"Çay içiyorum."

"Evet. Büyüleyicisin, hepsi bu."

"Eğlendirmekten mutluluk duyarım." Kanepeden yarım bir selam veriyorum ve o tekrar kıkırdıyor, çayına geri dönüyor. Bu sefer kızardığından oldukça eminim. Burada ışık oyunu yok.

"Şehrin en ünlü ailelerinden birine mensupsun," diye devam ediyor, "ama benimle kutudan sucuklu pizza yemekten çekinmedin. Hem de çoğu insanın bir yılda kazandığı paradan daha fazlasını takamayacağın bir saate harcadıktan hemen sonra."

"Hey," diyorum ona, içimde bir şeyler onun sözleri karşısında geriliyor. "Bir kadının elmas saatiyle harika görünürdüm."

Cevap gülümsemesi çok kör edici, bu yüzden gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Ve sen de komiksin. Ama çok sık şaka yaptığını sanmıyorum ve bence gülüşün de daha nadir."

"Ben senin müşterilerinden biri değilim," diyorum bakışlarına karşılık vererek. "Beni anlamaya çalışmana gerek yok."

Summer'ın ağzı yumuşak bir nefesle açılır. "Belki de sadece bir arkadaşım hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum."

"Bir arkadaş," diye tekrarlıyorum, başparmağımı bardağın kenarında gezdirerek. Ona bakıyorum ve sadece bununla asla tatmin olamayacağımı biliyorum, ama ona daha fazlasını sunamıyorum.

YAZ

"Onu tekrar görmek ister misin?" Aileme soruyorum. Cevabı beklemeden kameramı çevirip görüntülü aramada Ace'i gösteriyorum. Halının üzerine yayılmış, ön patilerinin arasında bir oyuncak çiğniyor. Bana bakmak için başını kaldırıyor. *Evet?* diyor. *Ne yapmamı istiyorsun?*

"Gerçekten harika görünüyor," diyor annem. "Arkadaşın seni veterinerine bu kadar çabuk ulaştırabildiği için çok mutluyum."

"Posie miydi?" diye sordu babam. "Üniversiteden biri mi?" "Aslında yeni bir arkadaş. İşten."

"Bu harika, tatlım. Şehirde arkadaşlara ihtiyacın var."

"Kesinlikle öyle. Bu gece ve yarın ona güzel, yumuşak yiyecekler vermeyi unutma, tamam mı? Midesi çok zorlandı. Beyaz pirinç, yulaf ezmesi, tavuk."

"Yapacağım, anne."

Ace çiğneme oyuncuğına geri dönüyor, sağlıklı ve zinde. Bu çok tatlı bir rahatlama. Bir daha asla, sanırım.

"Şu vokal koçuyla tekrar konuştun mu? Hani şu şan dersleri için görüştüğün?"

Başımı sallıyorum ve annem iç çekiyor. "Eskiden hep şarkı söyledin tatlım. Konuşmaya başlamadan önce şarkı söyledin!"

"Bu uzun zaman önceydi."

"O kadar da uzun değil," diyor.

"Araştıracığım," diye söz veriyorum, araştırıp araştırmayacağımı bilmeden. Robin'den beri şarkı söylemek zorlaştı. Onun zamanında da. Benim hakkımdaki küçük yorumlar

ve nefes alışım. Yorum yapacak bir şey ararken sırtıyordu. İşin tüm eğlencesini kaçırmıştı.

Bunu çoğu şeyde yapardı.

"Bu çok iyi. Kuzenin Frida birkaç ay içinde evleniyor, biliyorsun. Eminim orada şarkı söylersen çok sevinecektir."

İnledim. "Anne."

"Tamam, . ."

Babam omzunun üzerinden bakıyor. "Yeni patron nasıl? Viv'in şirketi sattığı kişi?"

"O iyi," diyorum omuz silkerek. Rahatlığın resmiydi. "O bir risk sermayedarı. Daha fazla para kazanmamızı istiyor, hepsi bu."

"Viv'in bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum," diyor babam. Bakışları omzumun üzerinden bir şeye kilitleniyor. Havlular hâlâ rulo yapılmış ve pencere kenarlarına bastırılmış. "Arkanda ne var, tatlım?"

"Yağmur yağdığında pencereler akıyor." "Ne yapıyorlar?"

"Burası eski bir bina."

"Bu bir mazeret değil. Teyzene söylemen gerek. O senin ev sahibin," dedi babam. "Kız kardeşimin denetimleri planlamaması çok tipik. Ne zamandır böyle?"

"Sanırım birkaç ay. Belki daha fazla."

"Ona bundan bahsettiniz mi?"

"Evet," diyorum ama gülümsüyorum. "Onun nasıl olduğunu bilirsin. Jilet gibi keskin ama bir o kadar da dikkati dağınık." Son zamanlarda çok sık gittiğinden bahsetmiyorum bile. Uzun öğle yemekleri ve üç günlük hafta sonları.

Babam, "İstersen onunla konuşabilirim," diyor.

"Teşekkürler, ama önümüzdeki hafta bu konuyu tekrar gündeme getireceğim."

"Bunu sen yap, tatlım. Unutma, onun kirasını sen ödüyorsun, hayırseverlikten orada yaşamıyorsun. O yüzden ne gerekiyorsa onu talep et. Vivienne sorunu gerçekten dinlerse bunu hemen çözecektir."

"Evet, baba."

Gülümsüyor. "İşte benim kızım."

Telefonu kapattığımızda, annem bana ektiği yeni mutfak bahçesinde sanal bir tur attırdıktan ve köpeklere merhaba dememe izin verdikten hemen sonra, ev özlemi boğazımda sıkı bir düğüm oluyor. Burası en çok yazın güzel oluyor ve Haziran ayının yarısına geldik bile.

Pazar kahvaltımından arta kalanları temizledim ve Cuma gecesinden kalma sehpanın üzerinde duran iki çay bardağını aldım. Onunki akayıklı, benimki ise çizgi film köpeği. Yerde rahatça yatan Ace'i izlemek için aşağı bakıyorum, canlı ve ağrısız.

Telefonumu kapıp ona hızlıca bir mesaj yazdım.

Summer: Geçen geceki yardımın ve sonrasında bir süre kaldığın için çok teşekkür ederim. Sana borçluyum.

Mesaja bakıyorum ve kalbimin hızlı atışına karşı savaşıyorum. Bu kadar umursamak saçma - sözlerimi okuması, telefonuna bakması bu kadar önemli.

Ama öyle.

Cuma günü sakin ve istikrarlıydı... Peki ya o gece kanepemde oturuş şekli? Koyu renk saçları dağılmış ve uzun bacakları önünde uzanmış, tembel bir tanrı gibi görünüyordu. Etrafındakileri sürekli yargılayan biri.

Katman katman sırları olan biri.

Cevabı on dakika sonra geldi ve beni kanepenin üzerinden telefonumu attığım yere fırlattı.

ederim. Ace nasıl?

Koltuğuma çöktüm ve parmaklarımın telefonun üzerinde uuşmasına izin verdim.

Gözlerini onunkine dikmiş, cevabımı beklerken hayal et.

Yazın: Dün onu aldığımda yorgundu ve çok uyuyordu. Ama bugün keyfi yerinde ve oyuncaklarıyla biraz oynuyor. Neredeyse normale döndü!

Anthony: Bu harika. Teslimatıya ikolataları yüzünden olanları anlattın mı?

Yazın: Hayır, tabii ki değil! Yanlış bir şey yapmadığı halde kendini kötü hissedebilir.

Buna cevap vermiyor. Utanç verici derecede uzun bir süre telefonuma bakıyorum.

Bunun son olmasına izin vermeye hazır değilim.

Kalbim boğazımda, söyleyecek bir şey aradım. Bunu devam ettirebilecek herhangi bir şey. Dün Ace'le birlikte eve dönerken bir kadın bira tadımı için el ilanları dağıtmıştı. Bu benim sınırlarımı aşmak olur muydu?

Ama geçen gece bize arkadaş dediğimde itiraz etmemişti. Onunla vakit geçirmek eğlenceli. Zorlayıcı. Alaycılığı kabuğundan çıkarıyor, varlığı sabit ve mizahı şaşırtıcı derecede karanlık.

Telefonum yine çalışıyor. Bana bir resim göndermiş.

Bir paket papatya çayı, mutfak tezgahının koyu renkli ahşabının üzerinde duruyor.

Anthony: Benim de oynayacak yeni bir oyuncağım var. Sen yaptığında iyiydi.

Cevap verirken gülümsüyorum.

Yaz: Birini çaya döndürdüğüm için mutluyum! Uyumanıza yardımcı olmak için de harikadır.

Anladığım kadarıyla.

İhtiyatı elden bırakıp bir davetiye yazdım. Kendimi hemen reddetmesine ya da daha kötüsü sessiz kalmasına hazırladım.

Yaz için: Eğer daha sert bir şeyler içmek istiyorsanız, sokağımdaki barda bu akşam bira tadımı var. Katılmak ister misin?

Yanıtın gelmesi birkaç dakika sürer ve geldiğinde de sadece iki kelimeden ibarettir.

Anthony: Sadece biz mi?

Yazın: Evet.

Bu sefer cevabı anında geldi.

Adresi mesaj at.

"Buranın bu kadar kalabalık olacağını hiç düşünmemiştim," diyorum bir grup öğrencinin yanından geçerken. İçlerinden biri ev örgüsü bir bere takıyor, diğeri ise bir bluz. Tam olarak Anthony Winter müşterisi sayılmazlar.

Arkamdan mırıldanıyor. "Buradaki ışıklandırma gerçekten zayıf."

Sanırım bu doğru, ama mekana biraz çekicilik katıyor. Köhne yerine rahat Birkaç boş masadan birinde durdum. "Burası iyi mi?"

Başını sallıyor ve çürük sandalyelere oturuyoruz. Masanın üzerindeki bira bardağında tek bir sahte çiçek, aynı derecede sahte sapı üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyor. "Burayı nasıl buldun?" diye soruyor.

"Sokakta broşür dağıtıyorlardı, ben de yanlarından geçerken bir tane aldım."

Anthony başını sallıyor. "Sadece sen bir tanesini kabul etmek için gerçekten durursun." "Hmm. Sen yapmaz mıydın?"

"Kesinlikle hayır. New York'ta büyüyen birinin bunu yapacağından şüpheliyim."

"Kaçırdığın onca şeyi bir düşünsene" diyorum. "Üniversite barlarındaki bira tadımlarını mı?"

Tehlikeli yeraltı kulüplerine davetiye mi?"

"Dehşet." Gözleri kuru bir eğlenceyle parlıyor, ama bir garson bize yaklaşırken keskinleşiyor. Omzuna asılı bir havlu ve elinde bir yığın menü var.

"Tadım için mi buradasınız?" "Elbette öyleyiz," diyorum.

"Harika, hoş geldiniz çocuklar. İşte bu gece servis edeceğimiz lager, ale ve IPA'ların listesi." Elimize birer menü tutuşturdu, hafifçe yapış yapıştı. "Orada bir yere sıkıştırılmış bir puan kartı da var. Bunları yirmi dakikalık aralıklarla servis edeceğiz."

"Tamam, harika," diyorum. "ya... oh."

Diğer yeni gelenlerle ilgilenmek için kalabalığın arasından geçerek geri çekilmeye başladı bile.

"Mükemmel müşteri hizmeti," diyor Anthony kuru bir sesle. Her zamanki çatık kaşlarını takıyor, ama ilk kez onu başka bir şekilde görüyorum.

takım elbise.

Gri bir kazak omuzlarına kadar uzanıyor, daha önce gizlenmiş kaslara yapışıyor. Bileğinde, üzerinde pırlanta olmayan kalın bir saat duruyor. Bir elini kalın, siyah saçlarında dalgınca gezdiriyor ve bira menüsüne bakıyor. Uzanıp sakallı çene çizgisini izlemek istiyorum. Bakalım elimi gıdıklayacak mı?

Menüyü kapatıyor. "İlk birayı oku, Summer." "Yüksek sesle mi okuyayım?"

"Evet. Sesin hoşuma gidiyor."

"Tamam. Evet," diyorum gülümseyerek. Arada bir ona bakarak ilk soluk biranın çatlak karakterini anlatıyorum.

Tabii ki fark etti. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Ben sadece..." Menüyü yere bıraktım. "Tekrar teşekkür etmek istiyorum. Bu arada bu bira tadımı benden. Hepsi benden."

Başını sallıyor. "Hayır."

"Israr ediyorum, Anthony. Lütfen. Ace konusunda bana yardım ettin ve araban olmadan... teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor, karanlık bakışları yumuşayarak. "Ama hiçbir koşulda bunun için para ödemeyeceksin, Summer."

Bir elimi çevremize doğru uzattım. "Lütfen? Bak, buranın her zamanki sahnem olmadığını biliyorum ve bu kadar kalabalık olacağını hiç düşünmemiştim. Lütfen izin ver."

"Her zamanki sahnem değil mi?"

"Evet. Opaté randevusu ayarlayabileceğimiz bir yer değil, biliyorsun."

Anthony kollarını göğsünde kavuşturur ama gözlerindeki ifade tedirginlikten başka bir şey değildir. "Tam olarak kim olduğumu sanıyorsun? Müşterilerinizden biri değilim."

Menüye bakıp gülümsüyorum.

Yakalıyor tabii ki. "Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?" "Belki, evet."

Başını sallıyor ama ağzının kenarında bir gülümseme gizleniyor. "Bir keresinde bana mükemmel bir karakter yargıcı olduğunu söylemiştin. Bundan kesinlikle şüphe duyuyorum."

"Belki de senin hakkında duyduğum birkaç şeyin düşüncelerimi etkilemesine izin verdim," diye itiraf ediyorum. "Ama kendimi savunmam gerekirse, açık artırmadan takamayacağın bir Cartier saat . Sana uyuyor mu ki?"

"Hayır."

" mü? Kendi ününü yaratmakta parmağın var." "Benim hakkımda birkaç şey duyduğunu söylemiştin."

"Evet, müşterilerin randevulardan sonra bana söyledikleri hakkında konuşmama izin verilmiyor."

Kaşlarını indirdi. "Ama?"

"Ancak, varsayımsal olarak, sizin... yani ailenizin sahip olduğu bazı bağlantılar hakkında bilgi sahibi olabilirdim."

"Soyadım," diyor. "Eminim bu bağlantıyı randevularımdan biri sana işaret etmeden önce kurmuşundur?"

Özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Ben . Özür dilerim?"

Anthony başını sallar ve tavana bakar. "Büyükbabam bunu duysa mezarında ters dönerdi."

"Yapar mıydı? Oh, özür dilerim."

Ama sonra bakışları benimkine dönüyor ve sessiz bir kahkaha patlıyor. "Gerçekten, Opaté gibi bir yerde çalışıp da bunu nasıl bilmezsin? Umurunda değil mi?"

"Nedenini biliyorsun," diyorum ona küstahça ama gülümsüyorum. "Ben bu işin içinde *doğru* nedenlerle."

"Ah, evet. Gerçek aşk." "Kesinlikle."

"Biliyor musun, seninle ilk tanıştığımda bana bir şeyler anlattığını ."

"Peki ya şimdi?"

"Artık buna gerçekten inandığımı biliyorum. Bu seni onurlu mu yoksa saf mı yapar bilmiyorum."

Gülüyorum, bacaklarımı masanın altından geçiriyorum. Bu hareket bacağımı onunkinin yanına yerleştiriyor.

İkimiz yer değiştirmiyoruz.

"İkisi birden olamaz mıyım?"

Garson ilk iki biramızla geliyor, birer tane ve bize puan kartlarımız için kalem veriyor. Biramın kenarından Anthony'ye bakıyorum. Kendini tamamen adıyor, birasından derin bir nefes alıyor ve lezzeti hakkında yorum yapıyor. Hatta puan kartına küçük x'ler ekliyor.

İçiyor ve konuşuyoruz ve bu şaşırtıcı derecede keyifli, yanımızdaki masada indie rock şarkısına eşlik eden öğrencilerin seslerini bastırıyor.

İçlerinden biri üçüncü birayı içerken yanımızdan geçip bir tabureye yöneliyor. Yalpalayarak üzerine çıkıyor. "Bana meydan okudular!" diye bağıyor, "sevgili kız arkadaşım tarafından, hepinize anlatmak zorunda olduğum... hayır, sadece bir dakika bekleyin. Bana bir dakika verin!"

Garsonumuz tarafından dışarı çıkarılıyor, diğer tarafta beresi yamuk, yarı bir adam daha var.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Anthony onlar gittikten sonra.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gülüyorum. Onun burada, bu yerde oturup, her şeyi yapması fikrine gülüyorum.

Üçüncü birayı bana doğru kaldırıyor. Ben de kendiminkini kaldırıyorum, kafamda alkolün hoş vızıltısını hissediyorum. "Arkadaşlara," diyor.

"Arkadaşlara," diye kabul ediyorum. İkimiz de içerken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Karnım bir, iki kez dönüyor. "Bu bana şunu hatırlattı aslında. Patronunla arkadaş olmak tuhaf mı?"

"Ben teknik olarak senin patronun değilim," diyor, sesi kalınlaşarak.

"Teyzen öyle."

"Bu doğru. Bu arada ona söylemedim. İlk bahsimizden ve Randevun olduğumdan değil. Belki de bu şekilde birlikte vakit geçirmemeliyiz ama..." Omuz silkiyorum ve ona bakıyorum. Ona bir gülümseme verdim.

"Benim için endişelenmene gerek yok, Summer." "Yok mu?"

"Hayır. Teyzenin işini mahvetmeye çalışmıyorum. Ona bahisten ya da birlikte bira tadımına gittiğimizden tek kelime etmeyeceğim. Ve sana sadece hava geçirmez poşetlerde çikolata vereceğim."

Buna gülüyorum ve ağzı yumuşuyor. Yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bana bir şey söyleyecek misin?" diye sordum.

"Seni şımartmamam gerektiğini biliyorum."

"Size ilk öpücüğünüzü ya da nerede evlenmek istediğinizi sormayacağım. Bu sefer soru yok."

"Tanrı'ya şükür."

"Ama merak ediyorum. Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun?" Bir elimi kaldırdım. "Beni yanlış anlama, ben kesinlikle harikayım. Ama senin bağlantılarına sahip biri her odaya girebilir ve hoş karşılanabilir gibi görünüyor."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diyor. "Kesinlikle herkese gülümsüyorsun, Summer. Bunu fark ettin mi?"

Parmaklarım önümdeki bira bardağını sıkıca kavırıyor. "Yapmadım, hayır."

"Sana bunun için bir sebep vermedim ama yine de beni tanımak istedin." Anthony benden kalabalık bara bakıyor, garsonun partiler arasında mekik dokumasını izliyor. Çenesi bir kez çalışıyor. "Yani sana bu soruyu sorması gereken kişi benim. Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun?"

"Komiksin," diyorum ona. "Belki öyle olduğunu düşünmüyorsun ama gerçek bu. Seni tahmin etmek de çok zor."

Bakışları bana döndü. Gözleri kısılmıştı ama öfkeyle değil. Düşünceli. Artık işaretleri tanımayı öğrendim. "Benden hiçbir beklentin yok," diyor.

"Bilmiyor muyum?"

"Çok az, eğer öyleyse. Ya da varsa bile farklıdır. Bahsettiğiniz varsayımsal odadaki tüm o insanlar? Benden şu ya da bu olmamı beklerlerdi. Yardım müzayedesindeyken hepsi bunu yaptı."

"Ve ben bilmiyorum." Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Ve sen bilmiyorsun," diyor. Kazağının yakasını çekiştiriyor. "Bu konuda kendini beğenmiş görülmene gerek yok."

Sırıtişım genişliyor.

"Biranı iç," diye mırıldanıyor ama masaya doğru gülümsüyor. "Yakında son biramızı içeceğiz."

"Mmm. Biliyorsun, bize hiç yiyecek sunmadan bira tadımı yapmak tehlikeli. Hiçbir şey, küçük bir kase simit ya da bir tepsi zeytin bile."

"Bir tepsi zeytin mi?"

"Bir sürahi o zaman."

"Kaybediyorsun," diyor. "Bir çukur," diye öneriyorum.

"Bir silindir," diye ekliyor ama sonra başını sallıyor. "Onu kaybettik."

İçim parçalanıyor gibi hissediyorum, ama olabilecek en iyi şekilde, bir buz tabakasının kırılıp çözülmesi gibi. "İşte bu yüzden yemek yemeliydik. Öyle olsaydı kelimelerle çok daha iyi anlaşırdık."

"Yine çakırkeyif olmuşsun."

"Sen değil misin?" Bira bardağımın kenarından ona bakarak soruyorum. "Benden daha yüksek bir toleransın olduğunu anlıyorum, ama hadi ama."

"Çakırkeyif değilim," diyor. "Senden en az bir karış uzunum, daha sık içtiğimi söylememe gerek yok."

"Hey, boş zamanlarımda ne yaptığımı bilmiyorsun."

"Yarın yokmuş gibi bira içmediğinden emin olacak kadar biliyorum. Dikkatli ol, ufaklık. Son biranı da ben bitireceğim."

"Ne kadar fedakârca," diyorum.

"İşte ben buyum. Özüne kadar asil."

Anthony, sinsi piç, ben kadınlar tuvaletindeyken ödemeyi yapıyor. İtirazlarımı yarım bir gülümsemeyle dinliyor ve cüzdanını koyu renk pantolonunun cebine sokuyor. "Benim yanımda daha hızlı olmalısın, Summer."

"Bir dahaki sefere," diye uyarıyorum onu.

"Tetikte olacağım." Ön kapıyı açıyor ve ben de yaz ortası sıcaklığına adım atıyorum. Hava nemli, ama günün sıcaklığı yumuşamış, şimdi hoş.

"Skor kartlarımızı unuttuk!"

Kıkırdıyor. "Hayata nasıl devam edeceğiz?"

"Ama ikinci birayı sevdim. Montana'daki küçük bira fabrikasından gelen. Adı neydi?"

"Green Eagle Ale."

"İşte bu," diyorum parmaklarımı şıklatarak. "Bundan bir fiçı almam gerekecek."

"Bir fiçı mı? Summer, genelde ne kadar bira içersin?"

"Gerçekten mi?"

"Bunu tercih ederim, evet."

Gülüyorum ve o da bir elini sırtımdan aşağı kaydırarak beni aniden ve oldukça kaba bir şekilde önüme çıkan bir sokak lambasının etrafından dolaştırıyor. "Ben çok fazla bira içmem. Pek sevdiğim bir şey değil."

Sokaktan daireme doğru yürürken sonsuza kadar sessiz kalacakmış gibi geliyor.

"Ama siz bira tadımı önerdiniz," diyor.

"Evet, eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Şehirde arkadaşların yapacağı bir şey gibi görünüyordu."

Homurdanıyor ama ses tonunda yumuşak bir şeyler var. Alaycı bu gecelik gitti. "Bir dahaki sefere gerçekten hoşuna giden bir şey öner, Summer."

Bu iki güzel kelime damarlarıma ılık bir bal gibi yayıldı.

Bir dahaki sefere.

"Tamam, yapacağım. Bir dahaki sefere. Ama bu gece çok eğlendim."

"Ben de öyle," diyor. Apartmanımın kapısına çok erken varıyoruz. Sokağımda bir bar seçmek akıllıca gelmişti ama şimdi bana büyük bir hata gibi geliyor. Yürüyüş çok kısaydı.

Ona baktım. "Anthony."

"Summer," diyor.

Elimi enseme gezdiriyorum, saç tutamları nemli tenime yapışıyor. "Hadi bir varsayımla oynayalım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Tamam."

"Varsayımsal olarak, eğer patronum olmasaydın ve sadece arkadaş olmasaydık, sence biz hiç...? Ne dersin?"

Dudaklarıma düşmeden önce gözlerinde bir şeyler dönüyor. Orada o kadar uzun süre kalıyorlar ki beklentiden başım dönüyor. "Oraya gitme," diye mırıldanıyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü biz arkadaşız. Çünkü ben romantik değilim, Summer. Aşka ya da ilişkilere inanmadığımı biliyorsun. Ben... senin gibi değilim. Ve seni incitmek istemiyorum."

Yumuşak inkâr ezberlenmiş gibi geliyor ve vücudunun bana doğru kıvrılma şekliyle tamamen çelişiyor. Sanki sözlerine rağmen ne istediğini biliyor gibi.

"Tamam," diye fısıldadım. Teslim olmak değil, stratejik bir geri çekilme. "Tamam mı?"

"Evet, tamam."

Gözlerimiz sonsuzluk kadar uzun bir saniye boyunca birbirine bakıyor. Koyu renk saçlarından bir tutam kare kaşının üzerine düşmüş, sanki o da benim onun soğukkanlı yüzüne inanıyor.

"Yaz," diyor.

Yaklaşıyorum. "Evet?"

Eğiliyor ve yanağıma kısa bir öpücük kondururken gözlerim dalıyor. Sakalının tenime değen yumuşak çizikleri tüylerimi diken diken ediyor.

"Bunu düşünmediğimi sanma," diye mırıldanıyor.

"Oh," diye nefes alıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda kendi kendine gülümsüyordu. Bana başıyla bir selam veriyor ve elleri cebinde uzaklaşıyor. New York kalabalığının içinde kaybolana kadar onu izliyorum, birçok kişi arasında bir adam, sonunda binanın ön kapısını açmadan önce.

Kalbimin sakinleşmesi bundan çok daha uzun sürüyor.

ANTHONY

Takım elbiseme son bir kez bakarken aynada kendi bakışlarımla karşılaşmıyorum. Yakayı yerine oturtuyorum. Bugün gerçekten dışarı çıkmamın nedenini görmezden gel.

Asistanımdan belgeleri Opat'e bırakmasını isteyebilirim. Onları postalayabilirim. Hatta iki hafta sonra uygulama geliştiricilerle yapılacak ve Vivienne Davis'in de katılacağı toplantıya kadar bekleyebilirim.

Ama pencerelerimin dışındaki gökyüzü canlı bir mavi ve belki de bir yürüyüş dünyadaki en kötü şey olmazdı.

Summer'ı tekrar görmek de öyle.

Şoförümü aramıyorum ya da taksi çağırmiyorum. Sokaklar beni çağırıyor ve şehrin nabızı benimkiyle uyum içinde atıyor. Şekerlenmiş bademlerin tatlı kokusu, ayaklarımin altındaki ızgaralardan yükselen egzoz ve metro kokusuna karışıyor. Bir taksici caddenin karşısındaki bir yayaya bağıırıyor.

Bu, bir gün kaybedeceğim her şeyin bir kanıtı.

İliklerime kadar sevdiğim New York, artık göremediğimde benim için ölümcül bir engel parkuruna dönüşecek. Önce ben terk etmezsem, beni acımasızca ve zorla tahliye edecek.

Doktorun başımın etini yediğı tüm o lanet şeyler, onları düşünsem bile, bana yardımcı olacak hiçbir şey yapmayacak. *Braille alfabesini öğrenmeye çalıştın mı? Rehber köpek? Baston?*

Ama bunu yapmak teslim olmak demektir. Teslim olmak. Kaderimi kabul etmek, vazgeçmek, boyun eğmek, ölmek.

Bir gün şehrin neye benzediğini unutacak mıyım?

Bu bilgi göğsümde keskin, öfkeli bir ağırlık gibi. Summer'a onun dışında sahip olduklarımı neden söylediğimi bana çok iyi hatırlatan bir şey.

Geçen gece kapıda.

Ona asla söyleyemem.

Ve yine de, onun haberi olmadan onunla çıkmak da affedilemez olurdu.

Arkadaşlık o zaman. Bu çizgide yürümeye çalışmayalı çok uzun zaman oldu.

Geldiğimde resepsiyonist irkilmiş görünüyor, elleri sürmekte olduğu dudak parlatıcısını karıştırıyor. "Bay Winter?"

"Sadece Bayan Davis için bazı belgeler bırakmaya geldim."

Summer'ın yarı kapalı kapısından Vivienne'in açık kapısına bakıyor.

"Vivienne Davis," diye açıklıyorum.

Suzy başını sallıyor. "Öğle yemeği için dışarıda ama bunları masasına koymaktan ve uğradığınızı haber vermekten mutluluk duyarım."

Zarfı ona uzattım ve Summer'ın kapısına bakmaktan kendimi alıkoydum. Etkileşimlerimizin bu ofise geri dönmesi konusunda endişelenmekte haklıydı. Bundan ne kadar nefret etsem de, nasıl görüneceğini de biliyorum.

Ama sonra kapısı gıcırdayarak açılıyor, tırnakları parke zemine çarpıyor. Ace bacaklarıma dolanıyor, soğuk burnunu elime bastırıyor.

Elimi ipeksi kulaklarına sürüyorum ve kuyruğu usulca sallanıyor, koyu renk gözleri bana bakıyor. Bana bir gün onun gibi birine ihtiyacım olabileceğini hatırlatıyor.

"Merhaba." Summer ofisinin açık kapısında duruyor, altın sarısı saçları ensesinden aşağıya doğru bir iple örülmüş. "Teyzem şu anda dışarıda."

"Anladığım kadarıyla, evet." Ofisine doğru başımı salladım. "Uygulama geliştirme ekibinin gönderdiği önerileri gözden geçirme fırsatınız oldu mu?"

"Evet. Aslında bu konuda birkaç düşüncem var, eğer vaktiniz varsa, Mr. Kış."

"Aslında var."

"Mükemmel." İşaret ediyor ve ben de ofisinde ona katılıyorum, kapı arkamızdan kapanıyor.

Summer bana yavaşça gülümsüyor. "Merhaba."

"Merhaba," diyorum. Masasının üzerindeki hüznü, yarısı yenmiş salataya ve penceresinin dışındaki yaz havasına bakıyorum. "Dışarı gel ve benimle öğle yemeği ye."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Gülümsemesi göğsümde fiziksel bir ağrıya dönüşene kadar genişliyor. "Pekala. Önce sen çık, sonra ben aşağıda sana katılırım?"

Gülümsememi gizlemek için eğilip Ace'i okşuyorum. "Evet."

On beş dakika sonra ofis binasının yanındaki parka doğru yürüyoruz. Summer bizi ofis çalışanları tarafından kullanılmayan tek banka yönlendiriyor ve şükran dolu bir iç çekişle bankın üzerine çöküyor. Bir ayçiçeği gibi yüzünü gökyüzüne çeviriyor.

"Bu tam da ihtiyacım olan şeydi," diyor.

Ellerim yolda aldığım sandviçi sıkıyor, onunla daha fazla zaman geçirmek için uyduruk bir bahane. Bunun benim için olmadığını unutmak için cazibeye kapılmadan önce güzelliğinden başka bir yere bakıyorum.

"Öğle yemeğini sık sık masanızda mı yiyorsunuz?"

"Bazen," diye itiraf ediyor. "Siz bizi satın almadan önce işlerimiz pek iyi gitmiyordu. Yani, bunu biliyorsunuz."

"İstiyorum."

"Sorunlarımızdan biri de tekrar gelen müşterilerimizin olmaması. Eğer işimizi iyi yaptıysak, bir ilişki içine giriyorlar ve bir daha asla hizmetlerimize ihtiyaç duymuyorlar."

"Biraz kusurlu bir iş modeli."

"Teyzem bunu başlamadan önce düşünmeliydi," diyor. "Ya da belki de daha kötü bir iş yapmalıyız."

"Bu her zaman bir seçenektir. Sıradanlığı kucakla, Summer."

Bu bana bir kahkaha kazandırıyor, göğsümde bir sıkışma başlatan bir kahkaha. "Bunu sen söylüyorsun, değil mi? Başarının vücut bulmuş hali?"

Başımı çeviriyorum. "Ben başarının vücut bulmuş hali miyim?"

"Bir bakalım," diyor parmaklarıyla sayarak. "Son derece başarılı bir risk sermayesi şirketinin kurucu ortağı, ölçülemeyecek kadar zengin, Winter ailesinin bir parçası... Eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Erkek güzelliğinin timsali," diye kestirip atıyorum.

Tekrar gülüyor ve uzanıp alnındaki bir tutam sarı saç tarıyor. "Bunu unutmuşum tabii ki. Sen sıradanlığı benimsemezken ben nasıl benimseyebilirim ki?"

Başımı sallıyorum ve bankta arkama yaslanıp güneş ışığına karşı gözlerimi kapatıyorum. Tenimi ısıtıyor. "Kendini benimle hiç ."

"Bu da bir seçenek, sanırım." Salatasının kalanını açarken plastiğin yırtılma sesini duyuyorum. "Geçen gece içtiğimiz biralardan birkaç tane aldım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yerel süpermarketimdeydiler." Bacak bacak üstüne atıyor, giydiği yazlık elbise bronzlaşmış dizlerinin üzerinden yukarı kayıyor.

Sandviçime yeniden odaklandım. "Pencerelerin mi? Teyzenle onlar hakkında konuştun mu?"

"Evet, . Dehşete kapılmıştı." "Haklı olarak."

"Önümüzdeki hafta sonu tamir edilecekler. Marangozları nasıl bu kadar çabuk bulduğunu bilmiyorum. *Sanırım* bir inşaat firmasının karısıyla buluşmasını ayarlamaya yardım etti ve bu yüzden mi?" Summer kıkırdar. "Teyzem Sarı Sayfalar'dan daha fazla insan tanıyor."

Vivienne Davis ile etkileşimde bulunduğum süre boyunca benzer bir şey elde etmiştim. Eğer başarılı olmak istiyorsak, onu şirketteki değişikliklere ikna etmemiz gerekecek. Ya mükemmel bir müttefik ya da korkunç bir düşman olacak.

"Bir ya da iki günlüğüne evden çıkmam gerekecek," diye devam ediyor Summer. Bir ayağını sandaletinden çıkarıp güneşin ısıttığı çimlere gömüyor. "Çoğunlukla pencereleri yeniden kalafatlamaları gerekecek ama görünüşe göre bazı ürünler nefes almak için pek de iyi değil."

"Nerede kalacaksın?"

"Emin değilim. Ailemin yanına gidebilirim ama oldukça uzak. İstesem teyzem muhtemelen beni yanına alır."

"Bu ne zaman?"

"Gelecek hafta. Perşembe'den Cuma'ya."

"Montauk'ta bir yerim var ve önümüzdeki hafta sonu gideceğim," diyorum ve bunu söylerken bir yandan da karar veriyorum. "Sen de gelebilirsin."

Mavi gözlerinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Anthony, emin misin?"

"Evet." Hiç de değil. "Yeterinden fazla alanı var. Ace sahilde koşabilir. Ayrıca," diyorum ve ekliyorum, "orada her zaman rüzgar sörfçüleri vardır. Eminim sana bir eğitmen bulabiliriz."

"Vay canına... ciddi misin?"

Omuz silkiyorum. "Evet. İstemiyorsan başka tabii."

Yüzünde güneşe rakip olabilecek bir gülümseme beliriyor. "Tabii ki istiyorum! Çok nazıksın Anthony. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"O biraları getirebilirsin," dedim. "Birkaç skor kartı yazdır."

"Kız arkadaşım tarafından cesaretlendirildim," diye açıklıyor, "size tüm bunları söylemem için-" İnledim. "Lütfen yapma."

Ama o gülüyor ve bankta kayıyor, kalçası benimkine dayanıyor. Bunu önermek şöyle dursun, kabul ettiğime bile inanamıyorum. O yanımdayken karanlıkta evde gezinmek. Baş ağrılarım son bir haftadır iyiydi ama o yanımdayken ve açıklamanın bir yolu yokken bir migren...

"Demek Montauk'ta bir evin var," diyor ve sesinin yumuşak tınısı beni geçmişe götürüyor. "Nasıl oldu bu?"

Oh.

Ev hem bir sınav hem de bir teslimiyet. Teşhise verdiğim bir karış toprak ve gelecekteki için bir yer satın aldıktan sonra orada neredeyse hiç zaman geçirmedi. Avukatım, muhasebecim ya da asistanım olmayan hiç kimse evi bilmiyor. Hepsi neden aldığımı soracak. Ve cevabım yüksek sesle söyleyebileceğim bir cevap değil.

Müzik bittiğinde, perde düştüğünde ve geriye kalan tek şey karanlık olduğunda yaşayacak bir yere ihtiyacım var.

Burası muhteşem bir yer ve her gördüğümde benimle dalga geçen bir okyanus manzarası var. Çok güzel. Ve bir gün tamamen anlamsız. Bir mağarada yaşıyor olabilirdim ve bunu bilmiyordum.

"Başarının vücut bulmuş hali olarak," diyorum ona, "elbette Hamptons'da bir evim var."

Summer gülüyor, sesi korkularımın bir kısmını silip süpürüyor. Ama biliyorum ki onlar sadece kanatlarda sıralarını bekliyorlar. Bu dizi, ne kadar istesem de izlemeyi bırakamayacağım bir dizi.

YAZ

Hafta sonu çantam parmaklarımın arasından kayarak yumuşak bir gümbürtüyle parke zemine çarpıyor. "Vay canına," diye nefes alıyorum. "Burası sana bir servete mal olmuş olmalı!"

Anthony bir homurdanıyor ve benden uzak duvardaki pencerelere doğru dönüyor. Pencereler bir verandaya açılıyor, verandanın ötesinde ise sahil uzanıyor. Ace öne doğru ilerliyor ve başını eğip burnunu yere dayayarak odayı tarıyor. "Özür dilerim," diyorum. "Mali durum hakkında yorum yapmanın kibarca olmadığını biliyorum.

ama... vay canına. Bu ev muhteşem."

"değil. Doğruyu söylemek gerekirse, çok pahalıydı."

"Nasıl oluyor da her zaman burada değilsin?" Elimini yumuşak, yuvarlatılmış köşeleri olan mermer mutfak tezgahının üzerinde gezdiriyorum. Odanın arka tarafında iki dev bulut kanepe sıralanıyor.

"Şehirde işim var," diyor. Akan suyun, doldurulan bir bardağın sesini duyuyorum. "Ee?" diyor sonunda. "Beğendin mi?"

"mi? Anthony, bu ev muhteşem. Alabilir miyim?"

"Buyur."

Verandanın kapılarını açıyorum. Öğle güneşi tenimi ısıtıyor ve bir rüzgâr keten elbisemi çekıştiriyor. "Aman Tanrım."

"Güzel," diye kabul ediyor, neredeyse isteksizce.

Omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. Dürtmeye çalışıyorum ama benden o kadar uzun ki üst kolunu tutuyorum. "Muhteşem bir yer. Kumsal da çok boş."

"Montauk'un bu kısmı daha تنها. Burada yaşamayan insanlar genellikle buraya gelmez."

Sağımdaki ağaçların arasından bakıyorum ama bir sonraki mülkü göremiyorum. Okyanus kıyısındaki bu villalar kendi başlarına var olan ekosistemler gibi.

"Burayı gerçekten seviyorsun," diyor Anthony. Elini Ace'in böğrüne koymak için eğiliyor, köpeğim onun bacağına yaslanıyor.

"Oh, evet. Kim etkilenmez ki? Etkilenmekten başka bir şey yapmayacağımdan mı şüpheleniyordun?"

Dudağı o küçük yarım gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sol tarafa bak."

"Hayır," diyorum hemen. "Onu da alamazsın! Buna izin yok." "Satın alma işlemine dahildi."

Sonsuzluk havuzunun temiz çizgileri evin yan tarafına doğru yerleştirilmiştir. Mükemmel boyutta, evi küçültmek yerine ona iltifat ediyor. Okyanusla yarışmak yerine onu vurguluyor.

"Önce nereye bilmiyorum," diye nefes alıyorum.

Anthony kıkırdıyor ve sanki tüm bu ihtişam ve görkem hiçbir şey değilmiş gibi içeri geri dönüyor. Sanırım alıştığına öyle değil.

Hafta sonu çantamı aldı. "Yatak odan burada," dedi. "Sanırım okyanus manzarasına aldırılmazsın?"

"Tamam, şimdi de beni kızdırmak için umursamaz davranıyorsun."

Omzunun üzerinden bana attığı bakış bunu doğruluyor. "İşe yarıyor mu?"

"Hayır, çünkü ben buradayken, rahatsız edilemezim. Hiçbir şey beni alamaz

Bu yükseklikten aşağı."

"Süslü bir ev, ha? Seni etkilemek için tek gereken bu." Ama sesinde gerçek bir sıcaklık var ve bir yatak odasının kapısını iterek açtığına verdiğim yanıtı tamamen unutuyorum. Pahalı bir tatil köyündeki lüks bir otel odasına benziyor. Bej duvar kâğıtları, kabarık beyaz çarşafli sayvanlı bir yatak ve masmavi okyanusa bakan pencereler. Sanki tatile gitmişim gibi.

Ace de bir göz atmak için bacaklarımı dürtüyor ve keşfetmesine izin vermek için kenara çekiliyorum.

"Sessizsin," diyor Anthony. "İyi sessizlik mi?"

"Çok sessiz," diye onaylıyorum. "Dekorasyonu kendiniz mi yaptınız?" "Pek sayılmaz."

"Mobilyalı mı aldınız?"

"Hayır."

"Her kimi işe aldıysan işini gerçekten biliyordu." Aklıma bir fikir geldi ve döndüm, kapının çerçevesindeki iri silueti gördüm. "Nerede senin

yatak odası?"

Anthony sağı doğru başını sallar. "Koridorun sonundaki bir sonraki kapı." "Oh." Elbisemin ince kumaşının altında tenimin kızardığını hissediyorum.

Anthony gömleğinin yakasına uzanır ve onu çekiştirir. "Evet. Kendini evindeymiş gibi hisset Summer."

"Burada kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Tabii ki. Buzdolabı dolu olmalı ve wi-fi şifresi de koridorda."

"Mükemmel. Yüzmeye gitmeyi ve Ace'i sahil boyunca yürütmeyi düşünüyorum. Sen de katılmak ister misin?" Çantamı yatağın üzerine kaldırarak sordum.

"Yapacak işlerim var."

"Her zaman sıkı çalışıyorum," diyorum. Çantamı karıştırıyorum ve fazla düşünmeme izin vermeden bikinimi çıkarıyorum. Yatağın üzerine atıyorum.

Anthony hareketi takip ediyor. "Dediğim gibi, kendinizi evinizde hissedin. Bir şeye ihtiyacınız olursa koridorun sonundaki ofiste olacağım."

"Teşekkür ederim."

Ama ben cümlemi bitirmeden gitti.

Günün ilerleyen saatlerinde eve döndüğümde güneş sarhoşu, kumlu ve mutluyum. Ace de tüm sıkıntılarını şehirde geride bırakmış gibi yanımda sekiyor. Burası ne güzel bir yer!

Tek dezavantajı, derimin altındaki tek diken, Anthony'nin günü içeride çalışarak geçirmesi fikri oldu.

"Burada kal," diyorum Ace'e. Kalçalarının üzerine çöküyor ve sanki başına gelecekleri biliyormuş ve bundan hoşnut değilmiş gibi bana .

Dışarıdaki duşun başlığına uzanarak patileri ve kulakları da dahil olmak üzere onu duruluyorum. Olabildiğince zarif bir şekilde üstesinden geliyor ve sadece bir kez hafifçe mızızlanıyor.

"İşte böyle," diyorum sonunda. "Tuzlu su ve kumdan kurtuldun. Ama çok, çok ıslaksın."

Ace sorunu kendi halletmeden önce iki adım uzaklaşabildim. Bir Taylor Swift şarkısında dans eder gibi silkeliyor, su damlacıkları her tarafa uçuşuyor. Puf puf olmuş kürküne gülüyorum.

"Marşmelov gibi görünüyorsun."

Bana bakıyor, dili dışarıda.

"Evet, benim de duş alma vaktim geldi. , dostum."

Devasa ebeveyn banyosunda çok uzun zaman geçiriyorum ama ılık suyun altında geçirdiğim her dakika bir başka endişenin eriyip hissediyorum. Sesim

Ben şampuanı kafa derime masaj yaparak şarkı söylerken fayanslarda yankılanıyor.

Mutfığa yalınayak yürüdüğümde saçlarım hâlâ ıslaktı. Buzdolabının tamamen dolu olduğunu söylemişti, değil mi? Ace'in kuyruğu yerde sallanmaya başladığında içindekileri yeni ölçmüştüm.

Anthony keten bir gömlek giymiş ama siyah pantolon hâlâ yerinde duruyor. Kaşları çatık değil. Ellerini ceplerine sokuyor ve mutfak tezgahının üzerine dizdiğim yiyeceklere bakıyor.

"Yemek programı mı çekiyorsun?" diye soruyor.

Ona geniş bir gülümseme veriyorum. "Akşam yemeği için ne istediğimizi düşünmeye çalışıyorum. Ayrıca senin ne yemekten hoşlandığını bilmediğimi fark ettim. Vejetaryen olmadığını biliyorum ama hepsi bu kadar." Bir paket taze fettuccini kaldırıyorum. "Makarna sever misin? Harika carbonara makarnası yaparım."

Anthony'nin bakışları benimkilerden elimdeki pakete kayıyor. Sessizleşti ve ben hatamı hemen anladım. Uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Ah, özür dilerim. Akşam yemeğini birlikte yemek istemiyor musun? Belki de daha çok oda arkadaşı gibi yaşamamızı istemişsindir. Sen kendini yap, ben de kendimi yapayım."

"Summer," diye araya girdi, "seninle akşam yemeği yemeyi çok isterim."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey tüylerimi diken diken ediyor. "Tamam," diye nefes alıyorum.

"Tamam," diyor.

Elimi kolundan çektim. Bir bıçak aramak için çekmecelere baktım. Buluyorum ve kalbimin çarpıntısına karşı savaşıarak boğazımı temizliyorum.

"Kesme tahtan var mı?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Buraya pek sık gelmiyorum ve geldiğimde de nadiren yemek yapıyorum." Ama bakmama yardım ediyor, güçlü elleriyle dolap kapaklarını açıp inceliyor. Hiç şarap kadehi olmaması beni şaşırttı. Su bardaklarından başka bir şey yok. Her şey düzgünce istiflenmiş.

"Vay canına," diyorum. "İç mimarınız gerçekten de temizlik manyağı! Dolaplarımı görmekten nefret ederdi."

"Evet, bir şey."

Her bir dolabın üzerinde farklı şekillerde topuzlar var ve bu da aerodinamik dekorla tuhaf görünüyor.

İhtiyacım olanı bulmama yardım ediyor ve sonra orada, mutfak tezgahının yanında, elleri cebinde duruyor. Sanki kalmakla ofise arasında kalmış, kaybolmuş, ne yapacağından ve ne söyleyeceğinden emin değil.

Ben de bira tadımında ikimizin de beğendiği biralardan iki tane aldım ve mutfak sandalyesine doğru başımı salladım. "Bana eşlik eder misin?"

"Tamam." İkimizin de biralarını açıp oturdu. Kendi birasından uzun bir yudum aldı. "Biliyor musun, daha önce duş alırken şarkı söylüyordun."

Neredeyse spatulayı
düşürüyordum. "Öyle miydin?"

"Evet."

"Oh." Yüzüm kızararak sobaya döndüm. "Özür dilerim, beni duyabildiğini bilmiyordum."

"Özür dileme," diyor. "Sesin çok güzel."

İltifatı içime çektikçe önümdeki pastırma ve krema bulanıklaşıyor, içime ulaşıyor ve soğuk olduğunu bilmediğim bir şeyi ısıtıyor. "Teşekkür ederim."

"Bana şarkı söylemekten bahset."

Sırtım ona dönükken daha kolay oluyor. "Çocukken hep şarkı söylerdim. Annem konuşmadan önce şarkı söylediğimi söyler."

"Demo kaydetmek yapılacaklar listenizde."

"Evet. Eskiden çok şarkı söylerdim. Hatta bir YouTube kanalım bile vardı." Başımı sallıyorum. "Ama artık bitti."

"Şarkını internette mi yayınladın?"

"Evet. Sadece eğlence için, bilirsin. Kendimi paylaşmaya değer bir sese sahip olarak gördüğümünden falan değil."

"Öyle ama," diyor. "Videolar hâlâ yayında mı?"

Başımı salladım. "Onları birkaç yıl önce indirdim."

"Nasıl olur?"

Omuz silkerek makarna suyunun kaynaması için ocağın altını açıyorum. Açıklamak isteyip istemediğimi bilmediğim bir gerçeğe . "Bahsettiğim eski erkek arkadaşımı hatırlıyor musun? Bir yıl önce ayrıldığım?"

"Evet. Ayrılığın iyi bir şey olduğunu söylemiştin."

"Şey, o bir müzisyendi. Ve muhtemelen bir sosyopattı." Bir kahkaha ekliyorum. Ama gerçekten komik değil.

"Nasıl yani?"

"Pek çok fikri vardı ve bunları ikna edici bir şekilde ifade etmekte çok başarılıydı." Burada gerçeğin etrafında dans ediyorum, ama itiraf ediyorum ki

Bu adamın önünde manipüle edilmek... O kadar emin ve kararlı ki, insanlara denemelerini bile söyleyen bir tür *siktir* git enerjisi yayıyor.

Robin'in ne olduğunu bir mil öteden görürdü.

Fettucini'yi kaynamakta olan suya ekliyorum. "Her neyse, internete şarkı videoları koymamdan hoşlanmadı. Vokal koçumdan da hoşlanmadı. Bana daha fazla pratik yapmam gerektiğini söylemekten, enerjimi başka bir yere odaklamamın daha iyi olacağına kadar gitti. İnsanların güzel şeyler söylediklerinde beni şımarttıklarını ima etti. Gerçeği söyleyerek bana iyilik yapan tek kişinin kendisi olduğunu söyledi."

Anthony'nin sesi buz gibi. "O şeyleri söyledi."

"Evet. İnsanlara isim takmayı sevmem ama o bir çeşit pislikti." "Kulağa bir pislikten çok daha fazlası gibi geliyor."

Ses tonumu kayıtsızlığa zorluyorum ve mutfak sandalyesinde dimdik oturduğu yere dönüyorum, karanlık bakışları üzerimde. Ciddi bir bakış.

"Sonunda onu dinlediğim için suç bende," diye itiraf ediyorum. "Her şey olup bitene kadar ne yaptığını fark etmediğim için. Çok ikna ediciydi."

"Yanıliyordu," diyor Anthony, sözlerinin altında öfke yatıyor. "Hem şarkı söylemenle ilgili hem de sana söylemiş olabileceği diğer şeylerle ilgili.

Biliyorsun ki

değil mi?"

"Biliyorum. Bazen hatırlaması zor olsa da."

Kaşlarını çattı. "Zamanla öğreneceksin ve geri kalanımız için çok daha iyi olacak. Çok güzel şarkı söylüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Opate Match'te vaktimi boşa harcadığımı ve teyzem için çalıştığımı söyledi."

Anthony alaylı bir şekilde homurdanır. "Tabii ki değilsin. Bu iyi para kazandıran bir iş ve şirket de saygın. Bir yıl sonra çok daha büyük bir operasyon . Yaptığın işte harika olduğundan bahsetmiyorum bile."

Sözlerinin her biri içimde bir şeyleri aydınlatıyor. Sırıtmak zorunda kalana kadar dudaklarımı çekiştiriyor. "Anthony Winter'ın Opate'i savunacağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi," diyorum.

Sandalyeyi geriye itip tezgahın yanında bana katıldığında yerde hafif bir sürtünme sesi duyuluyor. Makarnayı içine boşaltırken kaseyi tutuyor ve ikimiz de sosu ekleyerek ikisini ağız sulandıran bir tabakta birleştirmemi izliyoruz.

"Aşka inanmak zorunda değilim," diyor, "sizin inandığınız gerçeğine saygı duymak için."

Boğazıma bir şey düğümleniyor ve gözlerimi onun güçlü, bronzlaşmış ellerinden ayırmadan başımı sallıyorum. Uzanıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmek istiyorum.

Tabakları ve yiyecekleri alıp verandaya çıkıyoruz. Ace bize katılıyor ve Anthony bir şarap şişesi açıp bize birer kadeh dolduruyor.

"İçin teşekkürler," diyorum. "Ne hakkında?"

"Üç randevunun sonunda sana aşık olamadım. Biliyorum, teknik olarak bahsi kaybettim."

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor. "Senden bunu hiç beklemezdim." "Ah."

Anthony gözlerini devirir. "Öyle değil. Sana söylediğim gibi, biriyle çıkmak bana göre değil."

"Biliyorum. Ama her neyse, bunu yüzüme vurmadığın için teşekkürler. Benim tek ve en büyük başarısızlığım."

Homurdanıyor ve makarnasından bir ısırik daha alıyor, saçları akşam güneşinin altında neredeyse mürekkep siyahı. Bronzlaşmış teninin ve koyu renk göğüs kıllarının bir kısmı düğmeli gömleğinin V'sinden dışarı fırlıyor.

"Dediğim gibi Summer, sıradanlığı benimsemelisin."

"Yapamam," diyorum. "Beni adeta Cennet Bahçesi'nin canlanmış hali olan bir eve davet etmişken olmaz. Daha azına nasıl olabilirim ki?"

"Dairenizde sonsuzluk havuzu için çok fazla yer yok," diye belirtiyor.

"Hayır, okyanus manzarası da yok."

Boğazını temizliyor. "Daha önce rüzgar sörfü şirketini aradım."

"Aradın mı?"

"Evet," diyor. "Yarın size iki saatlik özel bir seans verebilirler. İster misiniz?"

Çatalım ve bıçağım takırdayarak tabağa düşüyor. "Sen ciddisin." "Çok ciddiym, eğer istersen." Ama arkasına yaslanışına bakılırsa Yüzündeki o yarım gülümsemeyle sandalyesinde otururken, benim yüzümdeki heyecanı şimdiden okuyabiliyor.

"Tabii ki istiyorum! Nerede bu? Sen de deniyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, bu tamamen senin. Buraya yakın bir plaj. Oraya gideceğiz."

"Rüzgâr sörfü," diye mırıldanıyorum tabağıma bakarak. Yapılacaklar listesine düşüncesizce bir ekleme olmuştu. İki hafta önce yazdığım

Robin'i hayatımdan çıkarmak. Kendimi, hedeflerimi ve ilgi alanlarımı geri kazanmanın bir yolu. Sınırları zorlamak için kendime söz vermek.

Rüzgar sörfü çılgın, vahşi ve bana hiç benzemeyen bir öneriydi. Ben iç kesimlerde büyüdüm. Ama işte gerçek oluyordu.

"Sessizsin," diyor.

"Evet, çünkü bunu gerçekten yapacağıma inanamıyorum. Bu işte berbat olabilirim."

"Daha önce hiç denemediyseniz, muhtemelen deneyeceksiniz" diyor. "Tüm yeni başlayanlar öyledir."

"Bu doğru. O zaman endişelenecek bir şey yok."

"Eğitmenler profesyonel. Daha önce yüzlerce yeni başlayan görmüşler."

Şansımı düşünerek şaşkın bir sessizlik içinde yemek yiyorum. adamı. Dört gözle beklediğim hafta sonu planlarımı. Anthony ara sıra bana bakıyor, sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi.

Bu noktada, yaparsa şaşırmam.

Gece ılık, ama okyanustan gelen esintide biraz tazelikten fazlası var. Kollarımın çıplak derisinde tüylerim diken diken oluyor.

Anthony fark eder. Avlu kapısının arkasındaki dokuma sepete uzanarak bohçalanmış bir battaniye çıkardı. "Dekorator onları tam da bu amaç için buraya koydu."

"Teşekkürler." Omuzlarıma doladım. "Sanırım yarın sabah erkenden kalkacağız. Rüzgar sörfü falan."

"Ne olursa olsun, bana genelde uyuyan biri gibi ." Başımı sallıyorum.

"Genelde değil, hayır."

İç geçiriyor ve ayağa kalkıyor. Elimi saçlarımda gezdirerek ben de onu takip ediyorum. Asi buklelerden oluşan bir karmaşa halinde kurumuş, ehlileştirilmesi imkansız.

Uzanıp iki parmağının arasında sarı bir bukleyi yakalıyor. "Summer," diyor.

"Evet?"

"Burada olduğun her gün duşta şarkı söyle."

Ellerim battaniyenin kenarına dolanıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Parmak uçlarıma uzandım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Cevap vermiyor.

Ayaklarımın üzerine düşüyorum ve açık veranda kapısına doğru bir adım atıyorum. Utançtan yanaklarım yanıyor. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim... özür dilerim."

Bileğimi yakalıyor ve beni doğru çekiyor, başımı geriye yatırıyor ve ağzını benimkinin üzerine eğiyor.

Anthony beni ilk seferimizmiş gibi öpmüyor.

Tadımı zaten biliyormuş ve buna bağımlıymış gibi beni öpüyor.

Her an ortadan kaybolabilirmişim gibi.

Nefesimi kesiyor.

Uzanıp kendimi ona karşı sabitlerken battaniye parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Omuzları kavrayışımın altında sağlam, içimdeki his karmaşasının ortasında sabit bir sütun.

Elleri saçlarıma dolanıyor ve en yumuşak çekiştirmeleri yapıyor. O her yerde ve ben asla gitmesini istemiyorum. Bu öpücüğün bitmesini hiç istemiyorum. Ellerimi boynunun derisinden yukarı doğru kaydırıyorum ve kalın, koyu renk saçlarını buluyorum. Parmaklarımın arasında yumuşacık, beklemediğim bir yumuşaklık.

Beni bir, iki kez öpüyor. Başını kaldırmadan önce yavaş ve yumuşak. Benim nefesim sert ve hızlı geliyor, onunki de daha iyi değil. Karanlık, meraklı gözler bana bakıyor. Beni bırakmadan önce başparmağıyla kalçalarımı okşuyor.

Bir adım geri çekiliyor, kendini kontrol altına alırken göğsü yükseliyor. "İyi geceler Summer," diye mırıldanıyor.

Parmağımı dudaklarımda gezdiriyorum. "İyi geceler, Anthony."

ANTHONY

Yaz, sayamayacağım kadar çok kez dalgalar tarafından yıkıldı. Yarı boş sahilde bir şezlongda otururken, ön sıradan bir koltuğum var. Denizdeki cesur kız yerine önümdeki e-postalara odaklanmam gerekse bile.

Bu günlerde her zaman olduğu gibi, ikincisi bakışlarımı bu kadar kolay çektiğinde bu zor.

Dün eve ve ona harcadığım hayret ettiğinde tam isabet kaydetmişti. Aşırı derecede pahalıydı.

İçinde ne kadar az zaman geçirdiğimi hesaba katarsak daha da pahalı. Körler Vakfı'ndan bir uzman tutup burayı gözden geçirdikten ve körlere karşı koruma sağladıktan sonra, buradan uzak durdum. Bir gün benim hapishanem olacağını, doktorun teşhisine verdiğim tek tavizi unutmak mümkün değil.

Eve, havuza, sahile bakarken Summer'ın sesinde bir hayranlık vardı. Etrafındaki her şeyden zevk alıyor, hatta benim sadece paket yemek yediğim bir yerde yemek yapmaktan bile. Hiç yüzmediğim bir havuzun tadını çıkarıyor. Gittiği her yerde hayatımın hatlarını renklerle dolduruyor ve nadiren çizgilerin içinde kalıyor.

Elim yanımda yumruk haline geliyor. Bu adil değil. Hiçbiri adil değil. Ne benim lanet olası gözlerim ne de o, ben böyleyken, ona sunacak hiçbir şeyim yokken onu bulamamak.

Verecek hiçbir şeyin yokken istediğin kadını bulmak. Eğer evrenin bir mizah anlayışı varsa, sanırım şu anda bana gülüyordur.

"Ne dünya ama," diye mırıldanıyorum ayaklarımın dibindeki köpeğe. Ace sahile vardığımızdan beri yanımdan ayrılmadı, su kenarında gezinen martıları bir avcı dikkatiyle izlemesine rağmen.

"Sen gören bir köpek olmayı başaramadın, ben de gören olmayı başaramıyorum. Sağlam bir ikiliyiz."

Sesimi duyunca başını kaldırıyor ve kara köpek gözleri benimkilerle buluşuyor. *Ne olmuş yani*, diyor gibi görünüyor. *Sahildeyiz. Tadını çıkar.*

Belki de bu konuda haklıdır ya da bir köpeğin ne düşünebileceğini düşünecek kadar aklımı kaçırmışımıdır. Onun aklı muhtemelen karnını ovmaya ve etli kemiklere odaklanmıştır.

Gözlerimi gölgeleyip dalgalara bakıyorum. Summer sığırlıklarda yüzüyor. Havadaki sıcaklığa rağmen üzerinde ıslak mayosu var, iki yanında da birer eğitmen. Üçü de Summer'ın sörf tahtasından attığı son taklaya gülüyor, ıslak giysileri ikinci bir deri gibi.

Bugün ilk kez, seans için kendime de yer ayırtmayacak kadar nasıl aptal olduğumu merak ediyorum. Bu kadar mı eğlenceden nefret eden bir huysuz oldum? Şimdiden mi?

Dün gece beni öpmüştü.

Bunu yaparken, gerinirken, sıçrama yaparken gözlerindeki kararsız umut beni şaşkına çevirmişti. Bira tadımından sonra bana sorduğu çakırkeyif soru dışında, düşüncelerim onun gerçekten bir şey isteyebileceği gerçeğini düşünmeme izin vermemişti.

Beni iste.

Ya da en azından kim olduğumu düşündüğünü.

İçeri, güvenliğe kaçmasına izin vermeliydim, hafif bir utançtan başka bir şey hissetmemeliydim. Ama o ilk, kışkırtıcı tattan sonra.

Ve şimdi bir bok için konsantre olamıyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve onu suda izlemenin keyfine teslim oluyorum.

Daha sonra sahilde bana doğru yürürken sırtıyor. Islak sarı saçları boynuna dolanıyor ve sırtından aşağıya bir örgü halinde sarkıyor.

"Bu," diyor, "." "Öyle görünüyordu."

"Tüm zaman boyunca izliyor muydun? Milyonlarca kez düştüğümü görmüş olmalısın."

Başımı salladım. "Sonunda harika iş çıkardın. Eğitmenler bile öyle düşünüyordu."

Homurdanıyor ve omzunun üzerinden rüzgâr sörfü tahtasını söktükleri yere bakıyor. "Brody yürümeye başladığından beri sörf ve Luke eyalet için yarıştı. Hem de iki kez. Bana talimat vermelerini nasıl sağladın?"

"Sadece doğru telefon görüşmesini yaptım," diyorum. Gülümsemesi her şeye değdi. "Bu birkaç telefon görüşmesi gerektirmiş olmalı. Tanrım, Anthony, o kadar doluyum ki

Adrenalin sayesinde bu sahilde koşabilir ya da bir gökdelene tırmanabilmişim gibi hissediyorum." "Burada bunların hiçbiri yok."

Arkasını dönüp bana sırtını gösteriyor ve saç örgüsünü kaldırıyor. "Fermuarı çekmeme yardım eder misin?"

Metali parmaklarımın arasında kavriyorum ve ıslak kumaşı aşağı çekiyorum. Omurgasının kıvrımından aşağıya, kırmızı bikini altına kadar düz bir çizgi halinde ayrılıyor. Omurgasının her iki yanında, tam orada, sırtının alt kısmında iki küçük çukur bulunuyor.

"Al bakalım."

Dalgıç kıyafetinin kollarından kurtulmaya çalışıyor ve sıkıştığında gülüyor. "Bunlar üzerimdeyken harika, değilken ise neredeyse her zaman berbat."

"Hatırlıyorum." "Sen de mi sörf yaptın?"

"Evet, ama bu uzun zaman önceydi."

"O kadar uzun olamaz," diyor, hâlâ sırtarak. "Seni ." "Anladın mı?"

"Evet. Benden sadece altı yaş büyüksün ama bunca yılını iş kurarak geçirmiş olamazsın. Bana eskiden tırmanış yaptığını söylemiştin. Başka ne yapardın?"

"Pek çok şey."

"Çok açıklayıcı," diyor ve sesinde alaycı bir ton var. "Biraz yürüyüş. Kano. Bir kere paraşütle atladım."

"Vay be. Bu çok yoğun." Şezlonglardan birine oturuyor ve ıslak elbisesini uzun, bronz bacaklarından aşağı sıyrıyor. Okyanusa doğru bakıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Ama bunu bir yapmak gibi bir arzum yok."

Kıkırdıyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum ve daha bile."

"Rüzgar sörfüne ne dersin?" diye sordum. "Sence tekrar yapacağın bir şey mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Böyle hissetmeyi beklemiyordum. Ölmeden önce yapılacaklar listeme eklediğim bir şeydi çünkü bir meydan okuma gibi hissettirdi, bana hiç benzemeyen bir şeydi ama eğlenceliydi."

Dalgıç kıyafetindeki kumları silkeleyen kıza bakıyorum. Tenindeki su damlacıkları güneşin altında elmas gibi parlıyor. "Geri yürümek ister misin?"

Dalgıç kıyafetini bir kolunun üzerine atıyor. "Tabii. Sahil boyunca mı?" "Evet."

"Bunu Brody'ye geri vereyim."

Utanmaz olduğum için, kumsalda iki eğitmenin çalıştığı yere doğru koşmasını izliyorum. Daha önce onun yanındayken sorun yaşadıysam bile, onu bikinili görmenin yarattığı sorunla kıyaslanamaz bile. Geniş, güzel gülümsemesine uygun bir vücudu var ve onunla tanışmadan önce birini böyle tanımlamayı hiç düşünmemiştim.

Artık başka birini isteyebileceğimi sanmıyorum.

Summer döndüğünde bir güneş elbisesi giyiyor ve Ace'in tasmaını benden alıyor.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diyor. "Benim için fark etmez."

Bir güneş gözlüğü takıyor ve ıslak saçlarını yana tarıyor. "En azından biraz iş yaptın mı?"

"Bazıları, evet."

"Çalışmadığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Ama teyzen sana bu günlerde izin verdi, değil mi?"

"Evet, ama şirket çok hassas bir durumda, yapamam... Hayır, Ace, ona dokunma." Tasmaını hafifçe çekiştiriyor ve altın, kıyıda duran bir denizanasından uzaklaşıyor. Telefonu alıyor ve çantasından çıkarıyor. "Oh, şuna bak," diyor ve bana gösteriyor.

Ekranda ne olduğunu anlamak için gözlerimi güneş ışığından korumam gerekiyor. "Pencereleri mi tamir ediyorlar?"

"Evet, Vivienne gelişmeleri kontrol etmek için uğradı."

"Ona bu hafta sonu nerede olduğunu söyledin mi?"

Summer gülümser. "Sahilde bir arkadaşım ile birlikte olduğumu söyledim." "Doğru."

"Yani, yalan değil."

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Yalan değil."

Bir tutam saçını geriye itiyor ve kıyı şeridine dönüyor. Sandaletlerini çıkarır ve boşa kalan elinde taşır. "Kıyı boyunca yürüyeceğim."

suyun kenarında."

Bir an tereddüt ettim ama sonra makosen ayakkabılarımı çıkarıp ona katıldım. Ayaklarımın altındaki kum ıslak ve sıcak, bana ulaşan su serin ve ferahlatıcı.

"Buraya sık sık gelir misiniz?"

Başımı sallıyorum. Geri dönmemizin asıl nedeni pratik. Bizi buraya bıraktıktan sonra şoförüme bir gün izin vermiştim.

Eğer şoför kullanmamı sorguluyorsa, Summer bundan hiç bahsetmedi. Sorarsa ne diyeceğimi bilmiyorum. Artık araba kullanmama izin verilmediğini.

"Ailemin buradan çok uzakta olmayan bir evi var," diyorum. "Yani burada bir hafta sonu geçirmeyeli uzun zaman olmuş olsa da bu sahilleri oldukça iyi biliyorum."

"Öyle mi? Yazlarınızı orada mı geçirdiniz?" "Evet, çoğunu."

"Kardeşinle birlikte," diyor. "Kardeşimle birlikte," diye onaylıyorum.

"Bu çok hoş olmalı. Bilirsin, bir kardeşe sahip olmak . Biliyorsun ben tek çocuğum." Suya vuruyor ve ikimiz de Ace'in keskin bakışlarını o tarafa çevirmesini izliyoruz. Kadın bir daha yapıyor ve Ace dalganın peşinden atılıyor ama dalga onun kapanmakta olan çenesinin altında kayboluyor.

"yakındık," diyorum. "Artık o kadar değil." "Nasıl yani?"

Çünkü artık etrafta olmak hoşuma gitmiyor, sanırım ve senin yanımdayken neden farklı olduğumu bilmiyorum. Neden sen yanımdayken kendimi daha çok seviyorum.

"Birbirimizden ."

"İnsanlar bazen bunu yapar," diyor. "Yani bu, aile şirketinde çalışan kişinin kardeşin olduğu anlamına mı geliyor?"

"Aile işi," diye tekrarlıyorum.

"Evet," diyor, gözleri neşeyle benimkilere kayıyor. "Hani şu senin soyadını taşıyan."

"Doğru, şu. Hatırlatsana, bu noktaları birleştirmen ne kadar sürdü?"

Bu sefer tekmelediği su bana doğru geliyor. Uzaklaşıyorum, bacağımı kaldırıyorum. Vurmaya hazırlanıyorum.

"Hayır," diyor. "Merhamet!"

Ona doğru gönderdiğim sıçrama elbisesinin eteklerine ancak ulaşıyor, ama yine de gülüyor, sesi okul zilinin yaz tatili için çalması gibi. Tekrar yanıma sokulduğunda hala sinirlerimi yumuşatıyor. "Neden otelcilik sektöründe çalışmıyorsun aslında? Tabii hassas bir konu değilse."

"Öyle değil." Ellerimi ceplerime sokuyorum ve yüzümü güneşe çeviriyorum. Bu daha sonra da sahip olacağım bir şey. Işığın kendisi değil. Ama sıcaklığı. "Opat'e'ten önce çalıştığım şirket biliyor musun?"

"Hayır."

"Küçük bir teknoloji start-up'ıydı. Şirketlerini satın alıp onlara büyümeleri için mali ve beşeri sermaye sağladığımızda Brooklyn'de bir stüdyo dairede çalışan üç üniversite mezunuydular."

"Çok minnettar olmalılar."

"Belki şimdi minnettarım. O zamanlar çaresizdim. Ama... Ryder'ı hiç kullandın mı Summer? Uygulamayı?"

"Evet, tabii ki. Arkadaşlarım ve ben bazen dışarıda geçirdiğimiz bir gecenin ardından yemek sipariş etmek için kullanıyoruz. Neden?" Bana bakıyor, gözleri büyüyor. "Hayır, sakın söyleme."

"Evet."

"Ryder'ı kuranlar üç üniversite mezunu muydu?"

"Öyleydiler. Ben bunu yaparken, iş ortaklarıma bir medikal şirket, finans sektöründe bir start-up, bir danışmanlık firması üzerinde çalışmalarında yardımcı oluyordum... Kardeşim de aynı yılları zaten olgunlaşmış bir işi yöneterek geçirdi. Bazen yeni oteller için yer keşfi yapıyor. Bazen."

"Yeniye seviyorsun," diyor. "Denenmemiş olanı."

"Risklerin olmasını seviyorum ve Kış şirketinin yönetiminde çok az risk var."

Sırtım mutfığa dönük, ellerim ceplerimde dururken Ace'in parkelere vuran pençeleri Summer'ın gelişini haber veriyor. Summer'ın bulunduğu yerden nadiren uzaklaşır. Bakışlarımı pencerenin dışındaki gün batımında tutuyorum.

Aramızdaki öpüşmeyi görmezden gelmek gün boyunca yeterince zor olmuştu.

Başka bir şey talep etmeden onunla bir akşam geçirmek işkence olacak.

Ama ayrılma fikri çok daha kötü hissettiriyor.

"İşin bitti mi?" diye soruyor. "Nasıl geçti?" "İyi geçti."

"Yiyecek bir şeyler aldın mı?"

"Evet."

yumuşak bir kumaş hışırtısı var. Onu kanepeye uzanmış, çıplak bacaklarını altına çekmiş olarak hayal etmek zor değil. Savunmasız bir ayak bileği dışarı bakıyor.

"Bugün için teşekkür ederim," diyor. "Gerçekten Anthony, tüm bu hafta sonu için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Burada kalmama izin verdiğin için, rüzgar sörfü yaptığım için... şey. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmemelisin." "Etmemeli miyim?"

"Hayır." Şakaklarımdaki hafif bir ağrı başka bir migreni işaret ediyor, asla unutamayacağım bir şeyi istenmeyen bir şekilde hatırlatıyor. "Bu evde olmaktan hiç keyif almadım. Ama bu hafta sonu var."

"Anthony..."

Daha fazla direnemeyerek ona doğru döndüm. "Evet?"

Koltuktan kalkıp aramızdaki mesafeyi kat ediyor, çıplak ayaklı ve sarı bukleleri omuzlarına dökülüyor. Burnunun üzerinde çiller dans ediyor ve gözlerinde belirsizlik parlıyor. "Dün gece için özür dilemeli miyim?"

"Hayır, Summer."

"Emin misin? Plajdan döner dönmez kendini ofisine kapattın." Daha da yaklaşıyor ve vücudumdaki her sinir ısıldıyor. "Anthony, tam olarak ne olduğunu anlamıyorum-"

Onu öperim.

Yumuşak nefesi içimde sekiyor ve arzunun lastik bandı geriliyor ve içimde kopuyor. Ağzım tekrar tekrar onunkinin üzerinde geziniyor, dolgun dudaklarını aralıyor. Elleri boynuma kilitleniyor ve olması gerektiği gibi oraya oturuyor.

Sanki hep benim kollarım için yaratılmış gibi.

Dudakları kendimi ayırmak için çok yumuşak, ama yapıyorum, başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. Nasıl hissettiğini bilmek istiyorum.

Şaşkın bir kahkaha atıyor. "Vay canına. Demek beni çekici buluyorsun."

"Tabii ki istiyorum." Ağzımı yanağına doğru kaydırıyorum, yumuşak tenini dudaklarımın altında istiyorum. "Mesele o değildi. Asla bununla ilgili değildi."

"O zaman neden... oh." Dudaklarımı boynunda gezdirdiğimde nefesi titriyor. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli ve şampuanla Yaz'ın birbirine karışmış kokusu en baş döndürücü parfümlerden biri.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde duramıyorum, ellerimle belini çevreliyorum ve köprücük kemiğine doğru bir yol açıyorum. Ona teslim olmak, taşıdığımı bilmediğim bir ağırlığı bırakmak gibi geliyor.

Sıcak parmaklar gömleğimin yakasının altından kayıyor. Tenimi yakıyorlar.

"Beni tekrar öp," diye mırıldanıyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, ama öpüyorum. Dudaklarını kendi dudaklarımdan daha iyi tanıyana, aramızdaki yakınlık bir melodi gibi şarkı söyleyene ve tenimin altındaki sıcaklık bir orman yangını olana kadar onu öpüyorum. Onu daha önce hiç istemediğim kadar istiyorum.

Summer bana gülümsüyor. O gülümsemeyi görmekten daha iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum, ama kendi dudaklarımda hissetmek bunu aşıyor.

Elleri gömleğimin bir düğmesini çözüyor, sonra diğerini. Yumuşak, kışkırtıcı darbelerle göğsümün üzerinde geziniyorlar.

Kanepeye ulaştık ve sanki başka hiçbir şey yapmamışız gibi üzerine düştük. Sanki karşılıklı kanepelerde uzanarak geçirdiğimiz zaman bunun için bir alıştırmaydı.

Summer bir elini kaldırıp yanağımda gezdiriyor, kirli sakallarımın üzerinden boynuma doğru iniyor. "Seni istiyorum," diyor.

Onu tekrar öpüyorum ve o da minderlerin üzerine düşüyor. Üzerindeki çürük elbise vücudunun kıvrımlarına uyum sağlıyor ve ben üstteyken her birini hissediyorum. Altımda kayıyor ve vücudumu sarmak için bacaklarını açıyor. Bu basit, davetkâr jest beni inletiyor.

"Anthony," diye mırıldanıyor tekrar, bana doğru eğilerek. İhtiyaç kanımda uğulduyor. Haftalardır onun yanındayken kendime hakim olamadığım dürtü ateş gibi.

Göğsünün kabarıklığını buluyorum ve başparmağımı sivri meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Yumuşak nefesi kulaklarıma müzik gibi geliyor, onun her hali dinlemek için sabırsızlandığım bir senfoni.

Dokunmak için sabırsızlanıyorum.

Yazlık elbisesinin boynuna bağlanmış dayanıksız askılarını çözüyorum. Çözülüyor ve Summer elbisesini aşağı çekerken bana gülümsüyor, gözleri güven dolu. Sütyen giymiyor.

Bu iki görüntü zihnimde çarpışıyor sanki. Bana yürek parçalayıcı bir güvenle bakışı ve meme uçlarının pembe sertliği.

Vücudumun her parçası kendimi bu işe, ona vermem için bağıyor. Onun için doğru olanı yapmadığımdan dolayı içimi kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelmem için.

Kalbimdeki acı dolu burkulma kelimeleri çıkarmamı sağlıyor. "Summer... Biliyorsun ben..."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "İlişkiler kurmadığını biliyorum."

"Bunu yapan birini hak ediyorsun." Bu sözlerin yalın gerçekliği kafatasıma inen bir balyoz gibi.

"Belki de. Ama ben seni istiyorum." Elleri saçlarımda yumuşacık, beni aşağı çekiyor ve ben karşı koyamıyorum. Altımda sıcak ve tatlı dururken ve göğüsleri beni çağırırken olmaz. Zarif hatları bir daha asla kurtulamayacağım bir yumruk gibi geliyor.

Eğildim ve bir meme ucunu ağzıma aldım. Summer yumuşak bir zevk iniltisi çıkarıyor ve sırtını dikleştiriyor. Onunla bu şekilde ilgilenmek yeterli diye düşünüyorum, dilimi oynatarak.

Yeterli olmalı.

Diğer tarafa geçiyorum ve altımdaki bedeninin yumuşaklığına odaklanarak anın tadını çıkarıyorum. İçimde uyandırdığı acı verici, ağrıyan ihtiyacı görmezden geliyorum.

Kalçalarını kaldırdığında bile. "Anthony," diye mırıldanıyor.

Bastırıyorum, ikimize de baskı uyguluyorum ama tehlikeli, tehlikeli bir sürtünme yok. Sadece temas bile görüşümü dans ettirmeye yetiyor. "Bu gece olmaz."

"Neden olmasın?" Elleri gömleğimin altından geçip sırtımın derisinde geziniyor, tırnakları usulca tırmıklıyor. Bu his başımı döndürüyor.

"Bu gece olmaz," diye tekrarlıyorum ama darbeyi yumuşatmak için onu öpüyorum. İkimize de karşı bir öpücük, bedenim o kadar gergin ki yanlış bir dokunuş beni paramparça edecekmiş gibi geliyor.

Ama Summer'ı, tatlı, güven dolu, sert, komik ve gerçek aşka inanan Summer'ı yatağa atma fikrini midem kaldırmıyor, üstelik o benim nasıl bir enkaza dönüşeceğimi bilmezken... zaten içimde bir enkazım.

Ben de ikimizin de nefesi kesilene, kanımdaki ateş acı verici bir yoldaş olana ve onun nefes alışları hafızama kazınana kadar onu öpüyorum.

"Sanırım acelemiz yok," diye mırıldanıyor ve kanepeye yayıldığımız yerde bana gülümsüyor. Saçları altın sarısı ve başının etrafında görkemli. Gözleri sıvı mavisi.

"Biz değiliz," diyorum. Bir uzvumdan ayrılmak gibi gelse de kendimi koltuktan itiyorum. "Bu da demek oluyor ki benim için iyi geceler deme vakti geldi."

"Yapmak zorunda mıyız?"

"Kendime hakim olmam sadece bir yere kadar sürer."

Bana öyle umutlu gülümsüyor ki, kalbime cam kırıkları saplanıyor sanki.

"Sende çok fazla var," diye mırıldanıyor.

"Hayır," dedim. "Yeterince param yok."

Elbisesini yeniden bağlıyor ve parmak uçlarında beni son bir kez öpüyor.

"Şimdiden yarını iple çekiyorum," diyor.

YAZ

Ertesi sabah uyuyorum, pencereden bir başka güzel günü haber veren yaz güneşiyle uyanıyorum. Doğruludum, telefonumu kontrol ettim, bir bardak su içtim. Saçlarımı fırçalıyorum ve ateş basan yanaklarımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Anthony ve ben dün gece öpüştük. Ve o duvarın diğer tarafında, kendi yatak odasında, sadece birkaç metre ötede.

Banyo aynasındaki yansımam da içimde hissettiğim aynı heyecanla bana bakıyor.

Onunla ilk tanıştığım zamankinden daha az ilgi çekici değil. Kendini tutmasının nedenini anlamıyorum ama her ne ise, benimle ilgili olmadığından eminim. Dün gece beni öpme şekliyle değil. Sanki bir spordan ziyade bir sanatmış gibi.

Tadına varılması gereken bir şey gibi hissetmişim.

Ace banyonun kapısını iterek açıyor ve soğuk burnunu elime bastırıyor.

"Özür dilerim," dedim. "Hadi sabah yürüyüşümüze çıkalım."

Hafif patileri üzerinde köpekçe bir sırtıyla dans ediyor ve belki de ruh halimi hissedebiliyor, çünkü ben de dans etmek istiyorum.

Ya da koşmak.

Biz de öyle yapıyoruz, ikimiz sahilde, sabah güneşinin altında. Sonunda Anthony'nin evine döndüğümüzde ıslık çalıyorum. Basamakları ikişer ikişer çıkıyorum ve alnımdaki teri siliyorum.

Verandadaki sandalyeler boş, havuz kenarındaki şezlonglar da öyle. Ben duş aldığımda da mutfakta olmuyor. Yatak odasının kapısı

hala kapalı.

Saate hızlıca bir göz attığımda saat 11'i gösteriyordu. Anthony Winter'ın geç saatlere kadar uyuduğunu düşünmezdim.

Bu, onun karakterinin yapbozunu dolduran ve halihazırda mevcut olan tabloya eklenen bir başka parça. Mizahı kuru ve siyah olan, çalışkan ve çekingen bir adam. Alaycı ama nazik.

Mutfak dolaplarına bakarken hâlâ kendi kendime mırıldanıyorum. Eğer o uyuyorsa, ben de bize kahvaltı hazırlayabilirim.

Herkes krep sever, değil mi?

Ace yemek yaparken bana eşlik ediyor. Tereyağı, yumurta, un ve sütü bulurken eski şarkıları söylüyorum.

Anthony önceden aramış ve isimsiz bir personelden evi bizim için stoklamasını istemiş olmalı. Bu, onun benden ne kadar farklı bir hayat yaşadığını gösteren küçük bir hatırlatma.

Ama, diyorum kendi kendime, bira tadımında karşımda oturmuştu. O gece Ace'in çikolata zehirlenmesinde ona ihtiyacım olduğunda yardım etmişti.

Hamur bittiğinde, yüksek bir krep yığının hazır. Mutfak masasını hazırladım ve açılmamış bir şişe akçaağaç şurubu buldum.

Ama hala Anthony
yok. Neredeyse
öğlen oldu.

Ona hızlı bir mesaj gönderdim. *Her şey yolunda mı? Brunch için krep yaptım.*

Asla gelmeyecek bir cevabı beklerken dakikalar yavaş bir ıstırap içinde geçiyor. Endişe içimi kemiriyor, açlıkla savaşıyor. Koridorda ilerliyorum ve kapalı yatak odasının kapısının önünde duruyorum. İçeriden hiç ses gelmiyor.

Öğlene kadar yataktan çıkmayan bir adam gibi gelmiyor bana. Kapıyı
çaldım. "Anthony? İyi misin?"

Diğer tarafta belli belirsiz bir hışırtı ve sonra onun sesi. Boğuk. "Evet!" "Aç mısın?"

"Hayır," diyor. Uzun bir duraklama oldu. "Kahve gelebilir."

"Sana kahve getirebilirim."

"Tamam."

Rekor sürede bir fincan hazırladım ve yatak odasının kapısına döndüm.
"İçeri girebilir miyim?"

Cevap vermesi gerekenden daha uzun sürüyor. "Evet."

Tam yatağa uzanırken kapıyı iterek açıyorum. Perdeler yarıya kadar çekilmiş ve içeri süzülen güneş ışığı kral boy yatağının üzerinde düzensiz desenler oluşturuyor.

"Summer?" diye soruyor. Gömleksiz, siyah saçları göğsünde tozlanıyor. Çarşaf beline dolanıyor.

"Evet, benim. Kahveni getirdim. Al bakalım. Dikkatli ol, sıcaktır."

"Mmm." Fincanı eline alır almaz gözlerini kapatıyor ve koltuk başlığına yaslanıyor. Dudaklarına götürür ve bir yudum alır.

"İyi misin?"

İç çekerek fincanı indiriyor. "Evet. Gececek." "Ne oldu?"

"Migren."

"Oh." Fincanı ondan aldım ve yatağının başucuna, e-kitap okuyucusunun ve bir çift gözlüğün yanına koydum. Onu bunları takarken hiç görmemiştim. "Perdeleri çekmemi ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler." Tekrar yastığa gömüldü, gözleri kapalıydı. Yüzünün hatları çizilmiş.

Annemin migreni vardı. Bu kadar kötü değildi belki ama ne yaptığını hatırlıyorum.

"Hemen döneceğim,"
diyorum. Anthony cevap
vermiyor.

Ama geri dönüp alnına soğuk bir havlu koyduğumda, kısık bir inilti çıkardı. "Bu güzel mi?"

"Çok soğuk," diye nefes alıyor. "Tanrım, sanırım kan tadı alabiliyorum." Kahretsin. Yatakta yanına oturuyorum ve tek gözünü açıyor. "Summer?"

"Ben buradayım. Sık sık geliyorlar mı?"

"Bazen."

Bütün gece böyle mi yatmıştı? Yatağa hızlı bir bakış zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Yeterince yer var.

"Kalmak zorunda değilsin." Anthony ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor, dişlerini birbirine geçiriyor. "Kahretsin."

Onun yanındaki yatağa tırmanıp bağdaş kuruyorum. Yedek yastıklarından birini alıp kucağıma koyuyorum. "Yardımcı olacağını düşünüyorsan şakaklarını ovabilirim?"

Ellerini gözlerinden çeker ama açmaz. "Lanet olsun Summer, kumsalda falan uzanıyor olmalıydın."

"Burada olmak istiyorum. Bana izin verecek misin?"

"Nedenini anlamıyorum," diye mırıldanıyor ama yatakta kayarak başını yukarı kaldırıyor. Yaklaşıyorum ve yumuşak bir iniltiyle başını tekrar kucağıma koyuyor. Soğuk kompresi yerine yerleştiriyorum ve şakaklarını hafif daireler çizerek ovmaya başlıyorum. Bunu annem için yapmayalı uzun zaman olmuştu ama hatırlıyorum

hareketleri.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken yumuşak bir nefes veriyor, ben de tekrar yapıyorum. Parmaklarımı boynunun ve omuzlarının kaslarına sokuyorum. Teni dokunulamayacak kadar sıcak.

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, o acı içinde, ben de elimden geleni yapmaya çalışıyorum.

Ace bize katılıyor. Nadiren yataklara girmesine izin verilir ama bu sefer hemen atlıyor. Anthony'nin yanına kıvrılıyor ve başını Anthony'nin elinin hemen yanına koyuyor.

Kafamı kaldırdığımda Anthony'nin parmakları Ace'in kürküne gömülmüştü. "Bu işte iyisin," diye mırıldanıyor.

"Masaj mı?"

"Mmm."

"Yardıma oluyor mu?" "Biraz, evet."

Başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde ve boynunun güçlü kasları boyunca kaydırıyorum. "Ağrı kesici ister misin?"

"Çalışmıyorlar."

"Oh."

"Yakında bitecek..."

Sözlerine rağmen, elinin benimkinin üzerine gelmesi neredeyse bir saat sürüyor. "Teşekkürler."

"Daha iyi hissediyor musun?" "Evet."

Biz yeniden yerleşirken Ace başını kaldırıyor, Anthony onun başını kaldırıyor, ben de arkaya kayıyorum. Bir iniltiyle başındaki kompresi çıkardı. "Bunu yapmayı daha önce hiç düşünmemiştim."

"Yardıma oldu mu?" "Evet."

Ona gülümsedim. "Sevindim."

Gözlerini kendine çevirmeden önce karanlık gözlerle geriye bakıyor. Çarşaf bacaklarına dolanmış ve kalçalarına doğru eğilmiş. Mutlu bir iz

güçlü karın kasları arasında dolaşıp çarşafın altında kayboluyor.

İç çamaşırı giymediği, üzerine bastırıldığı çizgiden anlaşılıyor. Anthony bir dizini kaldırıyor. "Kahvaltı hazırladığını söylemiş miydin?"

"Krep, evet. Mutfaktalar." Yataktan kalkıp kapıya doğru yaklaşıyorum. Yanaklarım yanıyor. "Sen de ister misin?"

"Evet, sonra. Sanırım biraz uyumayı deneyeceğim."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verirsin, değil mi? Daha fazla kahve ya da baş masajı istersen ben buradayım."

Bir an için kafamı ısırp koparacağından endişelendim. Ama sonra ağzı yumuşuyor. "Teşekkürler."

"Kesinlikle." Yatak odasının kapısını açıyorum ve Ace'e işaret ediyorum. "İçeride misin, dışarıda mısın?"

Koyu köpek gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki cevap belliymiş gibi başını eğiyor.

"Doğru. Kalması senin için sorun olur mu?"

Anthony'nin eli tekrar Ace'in kürkünün içine giriyor. "Evet." "O zaman tamamen senindir."

Evin içinden gelen ayak seslerini duyduğumda öğleden sonra olmuştu. Kitabımı yere bırakıp şezlongdan kalkıyorum ve bikiimin hâlâ yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

"Anthony?"

"Evet, buradayım." Verandaya çıktı ve bir elini kaldırarak gözlerini sert güneş ışığından korudu. "Lanet olsun. Neredeyse tüm günü kaçırdım."

"Hepsi değil," diyorum. "Aç mısın?" "Az önce senin kreplerinden yedim." "Tekrar mı ısıttın?"

"Evet," diyor kuru bir sesle, "onları yeniden ısıttım."

Tekrar şezlonga oturuyorum ve kuyruğunu sallayan Ace'in başını okşuyorum. "Bana katılmak ister misin?"

Benden sonsuzluk havuzunun sakın, mavi sularına bakıyor. Kaç kez girdiğini merak ediyorum.

Hiç içinde bulunup merak ediyorum. "Evet," dedi.

İkimiz de yerleştikten sonra gözlerim kitabımın sayfalarından ona kayıyor. Neredeyse şezlonga sığmayacak kadar uzun ve ayakları kenardan sarkıyor. Saçlarının koyu dalgaları alnına düşüyor, keçeleşmiş ve dağınık.

Gözlerini açıyor. "Bakıyorsun."

Gülümsememek için alt dudakımı ısırıyorum. "."

"Evet, öylesin."

Kitabımı bıraktım. "Bakması güzel birisin. Daha iyi hissediyor musun?"

"Öyleyim." Anthony ellerime bakıyor, kaşları çatılıyor. "Bana karşı çok nazıksın."

"Öyle bir şey yok."

"Evet, var. Summer... Dün gece seni öpmemeliydim. Ya da önceki gece."

"Neden olmasın?"

"Bu bir hataydı ve özür dilerim."

Kelimeler kendi başlarına acıtmıyor. Hayır, sesindeki mutlak samimiyet tırnaklarımın altındaki iğneler gibi kayıyor. "Bir hata mı?" Mırıldanıyorum. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Burada oturamam yoksa gözlerimin arkasındaki yanma beni ele verir. Şezlongu itip kapıya doğru dönüyorum ama bileğime dolanan iri bir el beni durduruyor.

"Hayır, Summer... görmüyor musun? Seni incitirsem buna dayanamam. Ve seni kaybetmeye de dayanamam. Anlıyor musun?"

"Hiçbir şey anlamıyorum."

Gözlerindeki acı bu sabah gördüğümünden daha fazlaydı. "Arkadaşlığın benim için çok şey ifade ediyor. Beklediğimden de fazla."

"Seninki de öyle," diye fısıldıyorum.

"Onu kaybetmek istemiyorum ama Tanrı olsun, seni çok istiyorum."

"Arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemiyor musun? Anlamama yardım et, Anthony."

Elini benimkinden acı veren bir yavaşlıkla çekiyor. "Kör oluyorum, Summer."

"Ne demek istiyorsun?"

Kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Sadece bunu demek istedim. Görme yetimi kaybediyorum." "Senin... oh. Migreninle bağlantılı mı?"

Başını sallıyor, çenesi çalışıyor. "Bu belirtilerden biri, evet."

Gözlerinde bunun çarpık bir şaka olduğuna dair bir işaret arıyorum, ama şiddetli bir odaklanmadan başka bir şey yok. Yüz ifademi okuyor.

Ben de onunkini okumaya
çalışıyorum. "Anthony, çok
üzgünüm."
Gözlerini kapatır. "Doğru. Evet."
"Ne zaman öğrendin?"

"Yaklaşık iki yıl önce. Bir menüde yazı tipinin çok küçük olmasından
şikayet ettim ve arkadaşım bana şaka yapıyormuşum gibi baktı. Ben de bir
gözlükçüden randevu aldım ve gözlük alabileceğimi düşündüm," diyor
homurdanarak. "Keşke."

"Teşhis nedir? Yani doktorlar bir şey yapabilirler mi? Tedavi ya da bir
çeşit... ne?"

Gülüyor ama içinde mizah yok. "Bu iyimserliğinin yardımcı olamayacağı
bir alan, Summer."

Sözleri mide bulandırıcı bir sonlulukla içime işliyor ve havada asılı kalan
iyi niyetli, iyi niyetli cümleleri durdurmak için dilimi ısııyorum. Bakışlarım
dizinin üzerinde duran eline düşüyor.

Sıkıca kavradım. "Nasıl hissettiğini ya da bu haberi açıklamanın ne kadar
zor olduğunu hayal bile edemiyorum Anthony. Benimle paylaştığın için
teşekkürler. Eğer bu konuda konuşmak istersen, iyi bir dinleyiciyimdir.
İstemezsen de... o zaman sorun değil."

Bir kez başını sallıyor ve iç içe geçmiş ellerimize bakıyor. İkimiz de uzun
bir süre konuşmuyoruz. Konuştuğumuzda, sessizliği bozan Anthony'nin sesi
oluyor.

Kenarları pürüzlü.

"Sahil boyunca tekrar yürüyelim mi?" "Buna
hazır olduğuna emin misin?"

Ayağa kalkıyor, eli kayıyor. "Henüz kör değilim." "Doğru. Evet,
demek istediğim bu değildi."

"Sakin ol, Summer. Öyle olmadığını biliyorum," diyor. Bana doğru çarpık
bir gülümseme yöneltiyor.

Ama o veranda kapısını kilitleyip sahile inen merdivenleri çıkarken
yanımda sımsıkı duruyor. Ace kuyruk sallayarak arkamızdan geliyor. Bu hafta
sonu sahilde ona yaz boyunca yetecek kadar koştu.

sessizliği bozmaya cesaret edemeden uzun bir süre yürüyoruz.

Dümdüz önüne bakıyor, çenesi gergin.

"Tedavi var mı?" Ben soruyorum. "Bununla yaşamamanın yolları? Sanırım
yardımcı olabilecek teknolojiler duymuştum. Sesten metne konuştuğunuzda
açılan cihazlar... Braille alfabesi de var, değil mi?"

Anthony'nin sesinden acı damlıyor. "Evet. Bütün bu şeyler var. Doktorum bana bunlarla ilgili belgeler gönderip duruyor. Hâlâ görme yetimin çoğuna sahipken bunları öğrenmem gerektiğini söylemekten hoşlanıyor."

Sesindeki zehir bir uyarı, ama bu kez bana yönelik olmadığını iliklerime kadar biliyorum. "Ama istemiyorsun?"

"Tabii ki istemiyorum," diyor. "Eğer yaparsam, bu kaderi kabul ettiğim anlamına gelir. Eğer bunu yapmaya başlarsam, teslim olurum."

"Ah."

"Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum." "Biraz, sanırım."

"Ev en büyük tavizdi," diyor. "Ev mi? Sahil evi mi?"

"Evet. Fark etmedin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır.

Ne?"

"İç mimar, körlük konusunda bir uzmanla birlikte çalıştı. Masalarda veya mutfak tezgahlarında keskin köşeler yok, yüksek eşikler yok. Yüksek saplı şarap kadehleri yok. Dolaplardaki her bir düğme farklı şekillendirilmiş." Sesinin tonundan kendinden nefret damlıyor. "Böyle bir şey olduğunda hazır bir yerim olsun diye düşündüm."

"Olduğu zaman," diye tekrarlıyorum usulca. "Bunun ne zaman olabileceğini biliyor musun?" "Milyon dolarlık soru. Ben de bilmiyorum, doktor da bilmiyor. Retinitis pigmentosa benim yaşında nadiren ortaya , ama ortaya çıktığında da hızlı ilerler. Çoğu insana çocuklukta teşhis konur. Genetik bir hastalık.

Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yaptığım hiçbir şey buna sebep olmadı."

Kalbim onun için acıyor ve her şeye rağmen gözlerim yanıyor. Gözlerimi sahile dikiyorum ve içgüdülerime karşı savaşıyorum. Nefret edeceği bir şey varsa, o da arkasından ağlanmaktır.

"Şimdi nasıl?" Ben

soruyorum. "İmgelemim mi?"

"Evet."

"Katlanılabilir, sanırım. Gece görüşü ilk giden şeyler " diyor. Anthony'nin benden menüleri okumamı istediği anılar yerine oturuyor. "İkincisi çevresel görüş. Artık araba kullanmıyorum, fark etmişsinizdir." Bakışları ufka ve batan güneşe kayıyor. Işıklar dalgaların üzerinde dans ediyor, dünyayı renklendiriyor.

"Şoförleri tercih ettiğini sanıyordum," diye fısıldadım.

Başını iki yana sallıyor. "Bazı günler tekrar direksiyon başına geçebilmek için her şeyimi verirdim."

Boğazımdaki düğümden dolayı yutkunuyorum. temizliyor, benimle göz temasını kesiyor. Yavaşça, sessizce yürüyoruz, sahil ve batan güneş boyunca. Dilimin ucunda dolaşan soruların hiçbirisi doğru gelmiyor. Bana baktığından daha çok benden uzağa baktığında değil.

Körlük.

Bana söylediklerinin ağırlığı henüz geçmedi ama bunu hissedebiliyorum. Ve eğer yapabiliyorsam, bu onu eziyor olmalı, onun kadar güçlü. "Benim hakkımda farklı düşünme," diyor bana.

"Ben hissetmiyorum. Eğer bir şey hissediyorsam-"

"İçinde merhamet, özür ya da acıma kelimesi geçen bir şey söyleyeceksen, söyleme. Summer, buna katlanamam."

Umutsuzlukla bıçak sırtında yürüyor, farkındayım. Ve her gün dengesini korumak için yeni bir mücadele veriyor.

"Değildim," diye yalan söylüyorum. Kenar beni de kesecek kadar yakın hissediyor. "Bana söylediğin için minnettarım."

Anthony cevap vermiyor. Yüzünü tekrar ufku öpen altın sarısı güneşe çevirir. "Geri dönmeye başlamalıyız."

"Elbette." Ace'e ıslık çalıyorum ve o da bize doğru geliyor, eve geri döndüğü için olduğu kadar evden uzaklaştığı için de mutlu.

İkimiz de neredeyse evine varana kadar konuşmuyoruz, o zaman da sadece pratik konulardan bahsediyoruz. O tekrar yatmaya gidiyor, ben de akşam yemeği siparişi veriyorum. Restoranın telefonunu kapattığımda gözlerim mutfaktaki düğmelere kilitleniyor.

Bu ilginç tasarım tercihi, Anthony'nin bir gün dolaplar arasındaki farkı dokunarak anlayabilmesini sağlamak için. Yüzümden yaşlar süzülüyor ve onları görmediği için minnettarım. Anthony'nin bana bunu söyleyerek bu gece bana bir hediye verdiğini hissediyorum. Hayat adaletsiz ve geçici ama bir o kadar da yürek parçalayıcı derecede güzel ve umarım görme yetisi olsun ya da olmasın bir gün bunu görür.

YAZ

Anthony'nin ruh halini akşam yemeğinde okumak zordur. Gözlerinde bir meydan okuma var, sanki onu farklı görmem için bana meydan okuyor. Ona acımaya benzer bir şeyle davranmam için bana meydan okuyor.

"Yani rüzgâr sörfü bitti," diyor bardağının kenarından bana bakarak. "Ama yapılacaklar listende olup da burada yapmadığın bir şey var. Henüz değil."

"Var mı?"

"Okyanusa çıplak dalmak."

Bakışlarını kaçırmadan peçetemi masanın üzerine koydum. Yemek çubuklarını bırakıp sandalyeden kalkıyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor ve kalbimin çarpmasına rağmen bunun beni sabitlemesine izin veriyorum. "Haklısın," diyorum.

Avlu kapısına kadar olan kısa mesafeyi yürürken beni izliyor. Ben kapıları itip açarken. Sahil karanlığa bürünmüştü ama bu, kıyıya vuran dalgaların davetkâr sesini durdurmaya yetmiyordu. Arkamda, geriye itilen bir sandalyenin sesi duyuluyor.

Avlu merdivenlerinin yarısında cesaretimi kaybediyorum.

Anthony'nin derin sesi arkamda çınlıyor ve ilk kez aklımı okuyup okuyamadığını merak ediyorum. "Burası zifiri karanlık," diyor. "Görmek için ay ışığı varsa bile benim için yeterli değil. Seni göremeyeceğim."

Ayaklarım hâlâ sıcak olan kuma batıyor ve elbisemi tek bir hareketle çıkarıp kumsala bırakıyorum. Rüzgâr tenime yumuşak bir his veriyor.

"," diye mırıldandım. "Hadi yapalım o zaman."

Kıyafetlerin hışırtısı başımı çevirmeme neden oluyor. Anthony'nin elleri gömleğinin düğmelerinin üzerinde geziniyor, onları teker teker çözüyor.

Damarlarımdan ateş fışkırıyor. "Sen de mi yüzmeye gidiyorsun?" Elleri duraklıyor. "İzin verirsiniz."

"Evet. Evet, elbette." Gözlerimin ay ışığında onun şeklini seçebilecek kadar iyi olduğunu eklememe gerek yok.

Bunu ikimiz de biliyoruz.

Sütyenimin kopçasını açmak için uzanırken ona bakıyorum. O bana dönüp bakmıyor.

Hiç göremediğini fark ettim. Buradaki ışık, nesnelerin şekillerini ve dış hatlarını seçmeme yetiyor ama bana ne söylemişti? İlk giden gece görüşü oldu.

"Neredeyse bitirdim," diyorum ona.

Başını sallayıp pantolonuna uzanıyor ve eğer burada olabiliyorsa, bana teşhisini anlatabiliyorsa... o zaman ben de bunu yapabilirim.

Külotumu indirip Montauk'ta Anthony'nin plajında doğduğum günkü gibi çıplak dururken kalbim çarpıyor. Okyanus tamamen karanlık, bizi yutmaya hazır.

"Ben hazırım," diyorum.

"Hadi o zaman."

Suya doğru yan yana yürüyoruz ve ona gizlice bakmaya devam ediyorum, ama herhangi bir yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyor. Belki de teklif etsem kafamı koparırdı.

Su ayak bileklerimin etrafında buz gibi hissediyorum. "Vay canına. Çok soğuk." "Tereddüt etmek daha da kötüleştiriyor."

"Doğru. Ama belki de bunu Cayman Adaları gibi bir yerde yapmalıyız?"

Anthony homurdanıyor. "Birazdan daha iyi hissedeceksin."

"Bir süre suda kalmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Ölmeden önce yapılacaklar listenizde bunu işaretlemeyi hak edecek kadar uzun."

Daha derine inerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bikini üstüm yok, hayır, sadece tenim bana ne kadar çıplak olduğumu hatırlatıyor. Aşağıya hızlı bir bakış zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Meme uçlarım suyun soğüğundan sertleşmiş.

Belimize kadar batana kadar ona bakmaya cesaret edemiyorum.

Anthony inliyor. "Siktir, haklısın. Cayman Adaları o zaman."

"Çok geç. Bir süre yüzeceğiz." Ayaklarımı kumlu okyanus tabanına dayadım ve yumuşak bir hareketle buzlu yüzeye daldım.

İleriye doğru tekme atarken su etrafımda karanlık ve tuzlu, duyularıma karşı soğuk bir akıntı. Bir nefesle yüzeye çıkıyorum. "Vay anasını!"

"Kendini ," diye Anthony.

Gülüyorum, suyu tekmeliyorum. Okyanus tenime karşı yumuşak. Bir mayo tarafından engellenmediğim için kendimi tamamen suya batmış, suyla bir olmuş hissediyorum. "Alıştığında güzel oluyor!"

Bir şeyler mırıldanıyor ve suyun içine doğru adım atıyor. Ay ışığı, su yüzeyinden yükselen omuzlarının güçlü hatlarını belirginleştiriyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" Ben sordum. "Çıplak yüzdün mü?"

"Evet."

"Elbette, ama bu uzun zaman önceydi," diyor.

Sırt üstü dönüyorum ve gökyüzündeki yıldızları seyre dalıyorum. Göz alabildiğine uzanan minik ışık tutamları.

"Beni göremiyor musun?" diye soruyorum. Adrenalin vücudumda dolaşüyor, damarlarımı yakıyor.

"Hayır." Anthony'nin derin sesi suyun ötesine taşınıyor. Okyanus tabanını onun durduğu yere doğru geçiyorum. Yumuşak bir akıntı bacaklarımla oynuyor, alay etmekten başka bir şey yapamayacak kadar zayıf.

"Ama bana dokunabilirsin," diyorum. "Summer?"

Suyun yüzeyinde duran elini buluyorum. Ters dönüyor ve benimkini kavıyor. "Summer..."

"Evet mi?" Uzanıp dudaklarımı onunkilere bastırırken ayak parmaklarım kendilerini kuma gömüyor. Anthony de beni öpüyor, dudakları benimkileri aralıyor, boştaki eli suyun içinden geçip belimin kıvrımını buluyor.

Beni kendine çekiyor.

Çıplak vücudunun benimkine değmesi elektrik çarpmış gibi hissettiriyor, doğrudan sinir sistemimi etkiliyor.

Parmakları sanki orada kalmak için mücadele ediyormuş gibi belimin derisini kazıyor. Göğsünü, omuzlarını, ensesini keşfederken benimkiler böyle bir kısıtlama tanımıyor.

Tırnaklarımı saçlarında gezdirirken bir inilti duyuyorum. "Summer, biz..."

"Seni istiyorum."

Beni tekrar öpüyor, öpücüğün gücü beni suyun içinde geriye doğru büküyor. Elleri dizginlerini kaybedip aşağı kayarak kıcımı kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Farkındalığım, bedenlerimizin arasına sıkışmış sert uzunluğuna düşüyor. Suyun soğukluğuna rağmen tenimde sıcak bir his uyandırıyor. Ellerinden biri vücudumun yan tarafına doğru ilerliyor ve göğsümü kavıyor, başparmağı meme ucumun üzerinde geziniyor.

Omuzlarına tutunup ayağa fırlıyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. O da beni destekliyor, güçlü kolları kalçalarımın altında. Deniz suyu ve ay ışığından başka bir şey giymemiş, birbirimize o kadar sıkı sarılmışız ki kalbinin atışını hissedebiliyorum, bedenlerimiz birbirini öğreniyor.

"Summer," diye mırıldanıyor. Başını benimkine doğru eğiyor ve beni saygıyla öpüyor.

Sırtımdaki soğuk rüzgârı ilk ne zaman fark ettiğimi ya da uyluklarımdaki soğuk suyun yerini ne zaman gece havasına bıraktığını bilmiyorum. Tek bildiğim, başını benimkinden kaldırdığında artık suyun içinde olmadığımız.

Beni kıyıya taşıdı. "Hadi içeri girelim," diye mırıldandı Anthony.

Vücudundan aşağıya doğru kayıyorum ve kumda ayağımı buluyorum. Sürtünmeden dolayı inliyor, sertliği geceye alışmış gözlerime net görünüyor. Ağzım kurudu ve kalbim doldu.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

Giysilerimizi toplamak için eğildim ve eve doğru yürüdüm. Merdivenleri yarılardım ki, dönüp onu merdivenlerin dibinde dururken gördüm. Çok fazla sola dönmüş.

Kendi aptallığım beni utandırıyor. Karanlıkta, ilk adımı atamıyor.

"İşte," diye mırıldanıyorum ve elini tutuyorum.

Çenesi çalışıyor ama hiçbir şey söylemiyor, ayakları yere basıyor. Onu veranda kapılarına ve oturma odasına doğru çekmeme izin veriyor. O zaman kalbim onun için istek ve şefkatle ağrıyor. Oturma odasının ışıklarına uzanıyorum ve onları açıyorum.

Anthony avlu kapısını arkamızdan kapatıyor ve dönüp bana bakıyor.

Her şeyimi içine alan yakıcı bakışlarının altında elektriklendiğimi hissediyorum. Eski bir general, denizden dönen fetihçi bir kahraman, aldığı her nefeste ihtiyaç duyan bir adam gibi görünüyor. Vücudu bir adamın uzun, güçlü formu

İş için kullanan biri. Göğüs kılları. Güçlü kalçalar. Bir zamanlar sade olduğunu düşündüğüm sağlam özellikler.

Nasıl bu kadar kör olabildim?

"Beni hâlâ istiyor musun?" diyor. Bu hem bir ifade hem de bir soru, vücudunun hatlarından ve kendini tutma şeklinden anlaşılıyor.

Bana hayalinden bahsettikten sonra bunu yapmayacağımı mı düşünmüştü? Onu geri çevireceğimi mi düşünmüştü?

"Evet. Çok fazla."

Uzanıp ıslak saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına alıyor.

"Üşüteceksin."

"Hayır, yapmayacağım," diye fısıldadım. "Ben her ıslak saçla yatarım."

Anthony'nin dudakları kıvrılır. "O halde..."

Beni kaldırırken şaşkınlığım soluksuz bir kahkahaya dönüşüyor. Beni oturma odasından geçirip yatak odasına götürüyor ve çok meraklı bir golden retriever'ın yüzüne kapıyı kapatıyor.

Vücudundan aşağı kayıyorum, ayaklarım yere değiyor ama kollarımı boynuna doluyorum. Elleri çıplak tenimin üzerinde saygılı ve yumuşak. Çıplak sırtımda ve kalçalarımda yay çizerek geziniyorlar, sanki bedenimin haritasını çıkarıyor.

Ben de ona aynı şekilde dokunuyorum. Omuzlarının güçlü, geniş kıvrımını ve karnındaki oluğu izliyorum. Elimle sert uzunluğunu kavıyorum.

Dudaklarıma karşı inliyor, okşamaya başladığımda nefesi hızlanıyor. "Demek su o kadar da soğuk değilmiş," diye takılıyorum.

Cevap kıkırdaması boğuk. Alnını benimkine yaslıyor, göğsü nefes alış verişinin gücüyle inip kalkıyor.

Başparmağımı küt başın üzerinde gezdiriyorum ve o inliyor. Bir erkeğe böyle dokunmalı uzun zaman olmuştu ve aynı anda hem yumuşak, hem sert, hem de ipeksi.

Başımı arkaya doğru eğiyor ve beni öpüyor, dili dudaklarımdan kayıyor, kalçalarının elime karşı hareketini taklit ediyor. Onunla o kadar doluyum ki başım dönüyor ve henüz içimde bile değil.

Anthony beni yatağına geri götürüyor ve tekrar kaldırıyor. Onun için zahmetsiz görünüyor.

Beni yumuşak çarşafın üzerine yatırıyor. Vücudumda aşağı doğru hareket ederken onu bacaklarımdan arasına alıyorum, ağzı köprücük kemiklerimde, göğüslerimde geziniyor ve bir meme ucunun sert tepesini buluyor.

Isırıyor.

Nefesim kesiliyor, bacaklarım yalvarırcasına açılıyor.

Anthony bunu duyuyor. Eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor, daha da yaklaşıyor, ta ki parmakları en hassas tenime değene kadar.

Alçak sesle onaylıyor ve parmaklarını hareket ettirerek meme uçlarını değiştiriyor.

Başparmağı doğru noktaya değdiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor.

O da bunu duyuyor, parmakları hiç acımadan şişmiş yumruya dönüyor. İki eklemimin arasına alıyor ve destek için omuzlarına tutunmak zorunda kalana kadar ovuyor. Dudaklarını boynuma bastırıyor ve benim için ne kadar sert olduğunu, ne kadar iyi hissettiğimi, içimde olmayı ne kadar arzuladığını fısıldıyor.

Yapabileceğimi bilmediğim bir kolaylıkla ayrılıyorum, yanaklarım orgazmımın gücüyle kızarıyor.

Anthony beni öpüyor ve bir elini ıslak saçlarımda düğümlüyor. Bir yastığa uzanıyor ve kalçalarımın altına koyuyor, elleriyle iç kalçalarımı açıyor ve bana bakıyor.

Bir şey söylemiyor, ama dokunuşunda, hürmetinde var. Hiç bu kadar istendiğimi hissetmemiştim.

Bacaklarımın arasına uzanıp ereksiyonunu tekrar kavıyorum. Bana doğru bastırarak onu öne doğru çekiyorum.

"Prezervatif," diyor.

Bunu düşünmemiştim bile. Ben de hep bunu düşünürüm. "Sende var mı?"

Anthony başını sallıyor ve yatağının başucundaki çekmeceye uzanıyor. Folyonun çıtırtısını takip ediyor ve ikimiz de onu yumuşak bir hareketle sararken izliyoruz. İçimde sinirler ve zonklayan bir ağrı birbirine karışıyor, dizleriyle bacaklarımı ayırmasını ve kendini içeri sokmak için aşağı uzanmasını izliyorum.

İlk girişte zevkle iç çekiyorum. Sanki onu evimde ağırlıyor gibiyim ve bacaklarımı kalçalarına dolayıp ellerimi geniş sırtında gezdirirken, daha önce hiç kimseyle böyle hissetmediğimi fark ediyorum.

Anthony kendini üstüme atıyor, bir iniltiyle kendini kabzasına kadar gömüyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve hareket etmeye başladığında onu öpüyorum. Her şeyin gücüyle gözyaşlarım gözlerimin arkasında bulanıklaşıyor, kendi zevkim duygularımı artırıyor.

Anthony bir kolunu boynumun altından geçiriyor ve başını köprücük kemiğime doğru eğiyor. Islak, tuzlu saçları yanağıma düşüyor ama nefesi sıcak.

Vücudu güçle dalgalanırken, kalçaları hızlanırken onu tutuyorum. Kollarından biri dizimin altında kilitleniyor ve bacağımı yukarı çekiyor, uyum daha da derinleşiyor. Yeni açı, her hızlı itişte vücuduma zevk dalgaları gönderiyor, ta ki ben sınırdan gezinene kadar. Anthony'nin kendi zevki beni sınırın üzerine gönderiyor. Zirveye ulaştığında kontrolünü kaybediyor, itişler düzensizleşiyor.

Serbest kalışının gücüyle boynuma doğru inliyor ve onu kendi bedenimle sıkıca kavıyorum, dünyam bizimle başlıyor ve bitiyor, iki insanın olabileceği yakın.

YAZ

"Yuvarlak topuz tabak dolabı için," diyor Anthony, sesi kuru. "Üçgen ise camlı dolap için."

İkisini de açıyorum ve özenle düzenlenmiş tabak çanağı alıyorum. Ahşap dolap bölmelerine küçük boncuklar ilâştirilmiş. Parmaklarımı onların üzerinde gezdiriyorum. Su bardakları için iki boncuk. Kaseler için üç. Tabaklar için dört tane.

"Bunun için sana talimat verdiler mi?"

"Bir yerlerde bir kılavuz var. Nereye koyduğumu hatırlamıyorum." Tabagındaki omletten bir ısırık daha alıyor. "Gel de kahvaltını yap, Summer."

"Bu ilginç." "Çok iç karartıcı."

Yine de bunun beni durdurmasına izin vermedim, buzdolabını açarken değil. Daha önce son derece iyi düzenlenmiş olduğunu fark etmiştim. Büyük etiketli çekmeceler ve plastik kutular. Şimdi ne olduğunu görüyorum.

Bir destek sistemi.

"Portakal suyunu çoktan çıkarmışsın," diye yorum yapıyor.

"Aynen öyle." Kapattım ve mutfak tezgâhında yanına oturdum, çıplak bacaklarımı deri koltuğa dayadım. kollarını katlıyorum ve kendi omletimi kesiyorum.

"Burada bir günümüz kaldı," diyor portakal suyuna uzanırken. "Şoförünüz bizi almaya ne zaman gelecek?"

"Dört."

"Hmm. Ne yapmak istiyorsun?"

Anthony bana öyle bir bakıyor ki yanaklarıma kan hücum ediyor. "Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum," diyor. "Ama manzarayı seyretmek istersen anlayışla karşılarım."

Meyve suyu bardağıma uzandım ve derin bir yudum aldım. Dün gece onun yatağında birlikte uyuyakalmıştık. Geç uyanmış ve birbirimizi tekrar şımartmaya karar verdikten sonra yine geç kalkmıştık. Anthony bana yandan girmişti, bir eli göğsümde, diğeri bacaklarımın arasındaydı, ikimiz de tamamen uyanık olana kadar.

Bu anı yüzümü kızartıyor.

"İçeride kalalım," diyorum.

Dudakları kıvrılır. "Yapalım."

"Ama yine sahil boyunca yürümek zorundayız ve kesinlikle havuzda yüzmek zorundayız."

"Senin bir bağımlılığın olduğunu düşünmeye başlıyorum." "Havuzlara mı?"

"Yüzmeye."

Dirseğimle ona vurdum. "Ya da sadece yüzmeni sağlamaya çalışıyorum. Bu evi bir yıldır kullandığına ve havuzuna hiç girmediğine hâlâ inanamıyorum."

"Ben nadiren buradayım." Bir parça kızarmış ekmeği kesiyor, pazılarının şişliği hareketle birlikte esniyor. "Sanırım satın aldığımdan beri bu eve dördüncü ."

Çatalımı ve bıçağımı yere bıraktım. "Dördüncü kez mi?"

"Evet," diyor. "Sana ne kadar nefret ettiğimi söylemiştim."

"Hayır, en büyük tavizinizin bu olduğunu söylemişsiniz. Burası çok güzel bir yer. Plaj, havuz..."

Umursamaz bir ses çıkarır ve kahvaltısının son kısmını da bitirir. Kahvesine uzanıyor. "Bunların hepsini bir gün göremeyeceğim. Bu okyanus manzarası tam bir israf ve muhtemelen buranın değerinin yarısından fazlasını oluşturuyor."

"Manzara belki ama göremediğinizde de plajın tadını çıkarabileceksiniz." Sözcükler neredeyse tökezliyor ama tek parça halinde çıkıyorlar. "Yüzmek için gözlerine ihtiyacın yok ve dalgaları dinlemek çok güzel."

"Sanırım öyle."

"Aileniz ve arkadaşlarınız nasıl tepki verdi? Destekleyici oldular mı?"

Tabağını iter ve sandalyeye döner, kaşlarını kaldırarak
Be

n. "Oh, özür dilerim. Bu duyarsız bir soru muydu? Gerçekten özür dilerim."

Anthony başını sallar. "Yaralı değilim," diyor. "Sadece merak ediyorum. Eğer gününü bana güneşin altındaki her kör soruyu sorarak geçirmeyi planlıyorsan, tüm yüzmeni nasıl sığdıracaksın?"

"Güneşin altındaki her kör soru?"

"Evet." Tabağımdaki son tost parçasını alıp bana uzatıyor, başparmağı alt dudağımı sıyrıyor. "Eğer yüzmek, seni becermek ve hayallerim hakkında konuşmak arasında bir seçim yapacak olsam, hangisini en sona koyacağımı biliyorum."

"Şey, bu şekilde ifade ettiğinizde..."

"İstiyorum."

"Güneşe çıkmadan önce size son bir soru sorabilir miyim?"

Anthony iç geçiriyor ama itiraz etmiyor, sandalyemi ona bakacak şekilde çeviriyor. Becerikli eller gömleğimin kapatmayı başardığım iki düğmesinin üzerinde geziniyor. "Buna katlanacağım," diyor.

"Kendinize ait bir ölmeden önce yapılacaklar listeniz var mı? Olmadan önce görmek istediğin şeyler?"

Üzerimdeki eski gömleğini açıyor. Parmaklarını göğüslerimden birinin üzerinde gezdiriyor, bakışları parmaklarının arasında sertleştirmeye çalıştığı meme ucunda.

"Hayır," diyor ve sesinin tonundan konuşmanın bittiği anlaşılıyor. "Ama bunu yapana kadar eğlenmeye niyetliyim."

Tabureden kayıyorum ve gömleği omuzlarımdan sıyrıyorum, tam da bunu yapmasına yardım etmeye niyetliyim.

Sonsuzluk havuzunun ılık, pürüzsüz suyunu yararak basamaklarda uzandığı yere geliyorum. Kollarını havuzun kenarına dayamış, gözleri kapalı, güneşe doğru eğilmiş.

"Kertenkeleye benziyorsun," dedim ona. "Güneş ışınlarını emiyorsun."

"Ve sen de bir siren gibi görünüyorsun," diye karşılık veriyor, gözlerini açmadan. "Benim için de şarkı söyle ve burada sonsuza dek kaybolayım."

Sırıyorum. Atılmış bikini üstümün üzerinde durduğu yere bir bakış fırlatıyorum. "Henüz boğulmanı istediğimden emin değilim. Daha işim bitmedi."

sen."

"Tanrıya şükür," diyor, "çünkü seninle işimin bitmediğine eminim."

Sırt üstü dönüyorum ve süzülüyorum, bulutlar masmavi gökyüzünde dans ediyor. Burası özel, ayrıcalıklı bir cennet ve şehirdeki dairemi ne kadar sevsem de, tek bir parçam bile buradan ayrılmak için sabırsızlanmıyorum.

"Şu şan derslerini bir daha düşündün mü?" diye soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Hayır."

"Şimdi benim için şarkı

söyleyecek misin?"

"Muhtemelen hayır."

"Yani düşünün dışında kamp yapmam gerekecek. Bildiğim iyi oldu."

Gülerek arkamı dönüp ona doğru yüzüyorum, kulaçlarım suyu yarıyor. "Gerçekten bu kadar çok mu sevdiğin?"

"Evet. Şarkı söyleyebilen birini hiç tanımadım. En son ne zaman bir konsere gittiğimi de hatırlamıyorum." Bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor. Güneş zeytin rengi tenini koyulaştırmaya başlamış, bir hafta sonra sahip olacağı derin bronzluğu ima ediyor.

"Kim bilir," diyorum. "Eve dönerken arabada güzel bir müzik açarsak..."

Bana doğru uzanıyor ve kucağına yerleşiyorum, etrafımızdaki su ilahi ve ılıman. Açıkta kalan göğüslerimin üzerinde yumuşak dalgalar halinde süzülüyor ve Anthony yüzünde yumuşak bir yarı gülümsemeyle aşağıya bakıyor.

"İyi ki üstümü çıkarmamı tavsiye etmişsin," diyorum. "Bana bronzluk çizgilerinin tehlikelerini hatırlattığın için teşekkürler."

"Fedakâr değilsem ben bir hiçim." Eli sol göğsümü kavırıyor, neredeyse tamamını kaplıyor.

"Tabii ki öylesin."

"Aslında o kadar cömertim ki, size söylemeden bir açık mikrofon gecesi için yer ayırtabilirim."

"Hayır Anthony, buna cüret edemezsin."

"Öyle değil mi?" Koyu renk bir kaşını kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Biliyor musun, senin o aptal eski sevgilinle konuşmayı çok isterdim."

"O buna değmez."

"Kesinlikle haklısın, değil" diyor Anthony, beni daha yakına çekerek. Yanağımı güneşin ısıttığı omzuna yaslıyorum, eli çıplak sırtımda yumuşak hareketlerle geziniyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yakınlığın tadını çıkarıyorum.

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre geçti. Sesinin gürültüsünü göğsünden benimkine doğru hissedebiliyorum. "Ace'le ilk tanıştığımnda ondan nefret etmiştim."

Başımı köpeğimin gölgede dinlendiği yere çeviriyorum, dili dışarıda ve gözleri kapalı.

"Fark ettim," diye mırıldandım.

"Ve sonra bana onun aslında bir rehber köpek olarak eğitildiğini söylediniz" diyor. "Bunun olasılığı nedir ki?"

Ellerimi boynunun arkasında birleştirip geriye yaslanıyorum. Bakışlarıyla buluşuyorum. "Bu hiç yaptığın bir şey mi-?"

"Yapma," diyor. "Yapamam. hiçbirini. Bunları düşünmek istemiyorum."

". Yapmayacağız o zaman. Ama bu Ace'den daha az nefret anlamına mı geliyor?"

Çünkü bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama senden gerçekten hoşlanıyor." "Hoşlanıyor mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Ne zaman ofisime gelsen sallanan kuyruğu onu ele veriyor. Bu hafta sonu seni her yerde takip etti."

Anthony'nin kaşları yumuşuyor, Ace'e bakarken kayboluyor. Sırt üstü dönmüş, dört patisi de havaya kalkmış. "O iyi bir köpek."

Ona sırtıyorum. "Övgü mü? Anthony Winter'dan mı?"

"Küçük dozlarda bunu yapabilirim." Elleri aşağı kayıyor ve kıcımlı kavırıyor. "Bir şey beni gerçekten etkilediğinde."

"Oh?"

"Evet. Mesela senin gibi. Ve bu. Bu ikisinden bahsetmiyorum bile. Ya da burada, burada-"

Bir öpücükle sözünü kesiyorum. Ben onda, o bende, zamanın tamamen durduğu o güzel yerde kendimi kaybederken elleri belime uzanıyor ve beni kendine çekiyor.

Arkama yaslandığımda ikimiz de zor nefes alıyoruz. Bacaklarımı havuzun kenarına dayadım ve ondan uzaklaşıp derinlere doğru geri çekildim.

"Kaçmak mı?"

"Evet," dedim. Yüzümde kocaman, aptal bir gülümsemeyle gökyüzüne bakıyorum. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. "Beni yakalamaya çalışabilirsin."

"Mmm. Buradan manzarayı oldukça seviyorum."

Havuzun uzunluğunu bir, iki kez yüzüyorum. sözlerini ve içinde bulunduğu durumu düşünürken, zihnim hafta sonu benimle paylaştıklarına geri dönüyor.

"Bu ev için neden Montauk'u seçtiniz?" diye sordum. "Ailenin yakınlarında bir yazlığı olduğu için mi?"

Kollarının üzerine yaslanıyor ve başını güneşe doğru eğiyor. Gözleri yine kapalı. "Şehre yeterince yakın. Burayı iyi biliyorum. Doğru zamanda piyasaya çıktı."

"Hmm." Duvardan uzaklaşıyorum ve üçüncü tura başlıyorum. "Onlara yakın olmak da güzel olmalı."

Bu konuda yorum yapmıyor. Aslında bir şey söylemesi uzun zaman alıyor. Ama söylediğinde, havuzda kulaç atarken beni durduruyor.

"Onlara söylemedim."

"Teşhis hakkında mı?"

"Hayır ve kesinlikle mecbur kalmadıkça bunu yapmayı planlamıyorum." Biçimindeki ani gerginlik beni germeye yetiyor.

Ona doğru yüzüyorum. "Paylaşması zor bir haber olduğunu tahmin ediyorum." "Sanırım," diyor omuz silkerek. "Sadece sana söyledim."

İçimde dalgalanan şok yüzüme ulaşmıyor. Bu konuda çok dikkatliyim. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkürler."

"Mhm." Yeterince yaklaştığımda bana uzanıyor ve kendimi bir kez daha onun kucağında buluyorum. Rahatlamış yüz hatlarına rağmen, altımdaki beden kaskatı. Yine derin sulardayız.

"İş ortaklarınız ve arkadaşlarınız da bilmiyor o zaman?" diye sordum.

"Hayır."

Ellerimi göğsünde gezdirip boynuna doluyorum. Bastığı bıçak sırtı, saatlerdir olduğundan daha yakın, görüş mesafesinde hissettiriyor. Bu yüzden sorularımı yutuyorum.

"Bu konuda bana güvendiğin için minnettarım Anthony."

Uzanıp yanağımla okşuyor, gözleri esrarengiz. Bu onu okuyamadığım ilk sefer değil.

Bunun son olacağından şüpheliyim.

"Dinlediğin için teşekkürler," diye mırıldanıyor. Beni tekrar öpüyor ve daha önce pek çok kez olduğu gibi düşüncelerimi tamamen rayından çıkarıyor.

Başımı kaldırdığımda zor nefes alıyorum. "Ee?" diye sordum. "New York'a döndüğümüzde ne olacak?"

İnliyor. "Keşke burada kalabilseydik demem delilik mi? Hayatımda ilk kez bu evin mahremiyetinden hoşlanıyorum."

Yarı kurumuş bir tutam saçını alından itiyorum. "Ayarlamam gereken çiftler var. Yapılacak eşleşmeler. Yaratılacak aşk ve uçacak kıvılcımlar."

"Doğru. Cupid'in yayını vurmalsın."

"Aynen öyle. Hey, *bu*, sen ve ben, teknik olarak bahsi kazandığım anlamına mı geliyor?

Çünkü sen de benimle bir randevuya çıkmıştın, biliyorsun.

Hatırlıyorum." "Mmm, ben de öyle. Birlikte yağmur ormanlarını kurtarmıştık."

"Onu kurtardın. Kurtarılmasına katkıda bulundum." "Sen değerli bir moral desteğiydın" diyor.

"Kabul ediyorum," diyorum. "Şimdi, bu benim haklı olduğum anlamına geliyor mu, gelmiyor mu?

Opaté Match hakkında mı?"

Anthony sırtıyor ve bu tam teşekküllü bir gülümseme, geniş, gerçek ve göz kamaştırıcı. Nefesimi kesiyor. "Böbürlenme Summer," diyor ama beni öpüş şekli açık bir evet anlamına geliyor.

ANTHONY

Summer'ın küçük yatağı çok küçük yatak odasının köşesine sıkışmış durumda ve çarşaf her zaman buruşuk. Yine de onun gibi kokuyorlar. Şampuan, parfüm ve sıcak kadın kokusu.

Mutfağındaki fincanlar birbiriyle uyumsuz. Kaseleri, bir yaz annesiyle birlikte aldığı seramik kursu sayesinde el yapımı.

Montauk'tan döndüğümüzden bu yana geçen bir hafta içinde öğrendiğim üzere, o tamamen güneş ışığı değil. Hayır, sabahları ilk kahvesini içene kadar insan sayılmaz. Bunu keşfetmek, onun hız tümseğinin yanında temsil ettikleri dağa rağmen, kendi yetersizliklerime bir merhem oldu.

Onun kanepesinde uzanıyoruz, sırtı önüme dayalı, yerde en sevdiği restorandan kalma atılmış bir pizza kutusu var. Gözlerimi kapatıyorum ve saçlarının kokusunu içime çekiyorum.

Bağımlı bir kişiliğim olduğunu hiç düşünmemiştim ama belli ki doğru uyuşturucuyu hiç denememişim. Çünkü tek arzuladığım şey yaz. Burada, bu küçük, eklektik dairede, dünyanın geri kalanı yok. Uğraşmaktan hoşlanmadığım, görmezden geldiğim her şey burada bize dokunamıyor.

Burada
eğleniyorum.

Yaşıyorum.

Kendi karanlık ve boş şehir evimle olan acı tezat, dün perdeleri çekerek beni doğruca yatağa götürmeye yetti.

"Şunu dinle," diyor Summer. Gazete okuyor ve son yarım saattir ilginç bulduğu şeyleri yüksek sesle okuyarak beni eğlendiriyor.

Pek çok şeyi ilginç buluyor.

Onun bulgularını eleştirmeyi ilginç buluyorum. Sağlam bir kombinasyon.

"Şehir, beş farklı metro istasyonuna ünlü kuşların duvar resimlerini yapmaları için sokak sanatçıları işe alıyor," diyor. "Ne güzel değil mi?"

"Kuşlar mı? Ünlü *kuşlar* mı dediniz?"

"Evet. Hangilerinin öne çıkarılacağına internet üzerinden oy verebilirsiniz. Bunu yapmalı mıyız? Web sitesini bulayım."

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Dirseğiyle beni dürtüyor, ama bacağımı onunkinin üzerine kaldırarak onu lezzetli bir şekilde bedenime hapsediyorum. "Zararsız ve eğlenceli," diyor.

"Ciddi kuş fobisi olan insanlar var. Hitchcock'u izleyen yarım beyinli herkes bir tane geliştirmiştir. Bu, insanlara metroda panik atak geçiртеcek."

"İnsanlar *kuşlardan* o kadar *da* korkmaz"

"Oh, evet öyleler. Bu fikir kimin aklına geldi?"

"Belediye başkanının ofisi. Görünüşe göre Küçük Kuşlar Farkındalık Haftası şerefine. Burada evcil kedilerin birçok küçük kuş popülasyonumuzu yok ettiği ve kuş bilimcilerin sayılarını yeniden artırmaya çalıştığı yazıyor."

Gözlerimi kapatıyorum ve elimi gömleğinin altından geçirip çıplak kalçasını buluyorum. "Doğru. Eminim Solucanlar ve Böcekler Koalisyonu'nun bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır. Kuş kaybı sayesinde sayıları hızla arttı."

Summer gülüyor, karnı elimin altında titriyor ve ben şu anda olduğum kadar mükemmel bir şekilde mutlu olmanın nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. En ufak bir migren sızısı yok, karanlık onun güneş ışığı tarafından uzak tutuluyor.

Bu kanepeden hiç ayrılmak istemiyorum.

Sayfaları çevirirken bir hışırtı oluyor. Başını koluma yeniden yerleştiriyor. "Altıncı sayfa!"

"Hepsi çöp."

"Evet, ama *eğlenceli* bir çöp."

Homurdanıyorum. Annem ve Summer bunun üzerine bir gün geçirebilirlerdi. Ben büyürken Winter'ların evinde neyin konuşulup neyin konuşulmadığı genellikle en önemli tartışma konusuydu.

"Bugün oldukça uysal. Oliver Langston ilişkisi için kamuoyu önünde özür diledi."

"Saçma," diyorum.

"Neden?"

Homurdanıyorum. "Karısından özür dilemeli, New York halkından değil. O hiçbirimize yanlış yapmadı."

"Başka kaç kadınla ilişkisi olduğunu bilmiyoruz," diyor Summer. "Belki de hepsinden özür dilemenin en uygun yolu buydu. Bilirsiniz, telefon faturasından tasarruf etmek için."

Buna gülüyorum ve saçlarını burnumdan uzaklaştırıyorum. "." Okumaya devam ediyor. Ama sonra yumuşak, şaşkın bir "oh" çekerek iç geçiriyor.

"Başka bir ikiyüzlü politikacı mı?"

"Bu senin ailenle ilgili."

"Yeterince yakın," diyorum. "Bana oku."

"Isaac Winter ve Cordelia Jacobs'un yaklaşan nikâhlarının halka duyurusu. Burada biraz spekülasyon da var."

"Oku bana," diye tekrarlıyorum.

Boğazını temizliyor. "Winters ve Jacobs ailelerinin birleşmesinin önceden planlanmış bir hanedan hamlesi olup olmadığını düşünmeden insan. Aslında Winter Şirketi'nin, Robert Jacobs'un ünlü golf sahalarını inşa ettiği Karayipler'e doğru genişlemesinden farklı değil. Hangisi önce geldi, tavuk mu yumurta mı? Aşk mı, iş anlaşması mı?"

Homurdanıyorum. "Zekice."

Summer kâğıdı yere bırakırken bir hışırtı ve yumuşak bir gümbürtü duyulur. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Ailen hakkında böyle konuşmaları hakkında. Yani, evliliğimin gazetede görücü usulü olduğuna dair ağır bir ima ile yer almasından hoşlanıp hoşlanmayacağımı bilmiyorum."

"Aldırmazsınız, çünkü bu doğru olmaz."

Kollarımda kayıyor, sırt üstü dönüyor. "Bu doğru mu?"

"Yeterince doğru." Kardeşim Delia'yı hayatı boyunca tanıdı. Ben de öyle ve onunla on altı yaşında tanıştığımdan beri fikirlerim pek değişmedi.

"Ama kardeşimin hayatını nasıl yaşamayı seçtiği beni ilgilendirmez."

"Yakın mısın?"

"Isaac ve ben mi?" Sanki bahsettiği üçüncü bir kardeş varmış gibi soruyorum. Bana biraz zaman kazandırıyor. Elime bakıyorum, dümdüz karnının üzerinde geziniyor, göbeğinin etrafında dolaşıyor.

"Evet," diyor.

"Gençken çok yakındık. Ailelerimize karşı bizdik. Şimdi oldukça farklı hayatlar yaşıyoruz." Bir süredir

Son iki yıldır Summer' başka herkesin etrafında dolanıyorsun.

Bu konuşmaları yapmaya ne kadar alışkın olmadığım çok acınası. Tek heceden daha fazla yanıt vermemi gerektiren herhangi bir konuşmaya.

"Düğüne gidecek misin?" "Evet."

Başını salladı, elime baktı. Kendi eliyle kapatıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Aileler aldatıcı olabilir. Arkadaşlıklar da öyle."

Bir konuyu bırakmasını istediğimde altıncı hissi mi var?
Çünkü her seferinde başarıyor.

"Evet, ama eğer siz Summer Davis'seniz ve anne babanız gerçek aşkın ideal temsilcileriyseler ve geçimlerini sağlamak için köpek yavruları yetiştiriyorlarsa, hayır."

Bir kahkaha patlatıyor ve ben de dirseğimin üzerinde yükselip gösterinin tadını . Yaz güneşinin izniyle burnunu çiller süslüyor. "Sanki sabahları giyinmeme yardım eden küçük kuşlarım varmış gibi konuşuyorsun."

"Değil mi?" Ben soruyorum. "Hayır, bana söyleme. Eğer evcil kediler popülasyonlarını yok etmeseydi, ederdiniz."

Bir kahkaha patlatıyor ve ben de elimi kaburgalarında gezdirerek gıdıklıyorum.

Summer çığlık atarak iki katına çıkar.

Ace bizimkinin karşısındaki kanepede yayıldığı yerden başını kaldırıp bakıyor. Başını sallıyor.

"Sadece sahibinle dalga geçiyorum," diyorum ona, kıvranan Summer'ı tutmaya çalışarak.

"Hayır, yapmıyor" diye haykırıyor. "Bana işkence ediyor. Yardım et, Ace!"
Altın, iç çekerek başını öne eğiyor. Bizim maskaralıklarımızdan bıkmış. "Yardım gelmiyor."

Summer merhamet diliyor, dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturuyor.
Elim tenini yumuşatıyor. "Barış," diye mırıldanıyor.

"Barış", kabul ediyorum.

Ama sonra elimden kurtuluyor ve yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle oturma odasında zıplayarak uzaklaşıyor. "Başarılı!"

"Lanet olsun senin kurnazlığına, kadın."

Gülüyor ve mutfığa doğru birkaç adım atıyor. Buzdolabını açıyor. "Tekrar doldurmamı ister misin?"

"Tabii. Teşekkürler."

"Aslında düşünüyordum," diyor yarı sarhoş şarap şişesini açarken, "bu hafta sonu hakkında."

"Öyle ?"

"Evet. Düzgün bir randevuya çıkalım mı?"

Sırt üstü dönüp ellerimi başımın arkasına koyuyorum ve kırmızıyı dökmesini izliyorum. "Bütün hafta dairende birlikte uyumak bir randevu sayılmaz mı yani? Şok edici."

Dilini bana doğru uzattı. Sarı bukleleri yüzünün etrafına dağılmış ve buruşuk yazlık elbisesinin içinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"Montauk'a geri dönebiliriz diye düşünüyordum," diyorum.

Summer kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi? O evden nefret ettiğini sanıyordum." "Evet, geçen hafta sonu içimde büyüdü. O evi görmekle ilgili bir şey var.

havuzumda çıplak yüzmen bana gerçekten hayat verdi. Sen eksik mobilya parçasıydın."

Tekrar gülüyor ve şarap kadehlerini masaya koyuyor. "Zorlayıcı bir argüman sunuyorsun."

"münazara kulübündeydim." "Öyle miydin?"

"Neden bu kadar şaşırmış gibisin?"

Omuz silkiyor, pelüş oryantal halının üzerine bacak bacak üstüne atarak çöküyor. Benim zevkime göre çok uzakta. "Bilmiyorum, gerçekten. Sessiz bir tipe benziyorsun."

"Öyleydim ama üniversite için iyi görünüyordu. Ayrıca ben genellikle tartışmaları başlatmaz, bitirirdim."

"Hmm. Bunu görebiliyorum." Şarap kadehine bakıyor ve uzun sapı üzerinde çeviriyor. "Aslında bu hafta sonu bir şey oluyor."

"Oh?"

"Evet. En iyi arkadaşımın doğum günü partilerinden biri. Bir grup arkadaşını Cumartesi gecesi Midtown'da bir bara davet etti."

"Kulağa hoş geliyor."

"Evet, aslında eğlenceli olabileceğini düşünüyorum. Posie'yi bir süredir görmedim.

Mesele şu ki..."

O önce ne olacağını biliyorum. Yine de soruyorum. "Neyi?"

"Eski erkek arkadaşım muhtemelen orada olacak."

Sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi kaslarım öfkeyle kilitleniyor. Bu kadar manipülatif, onu küçümseyen, alay eden ve tuğla tuğla kıran biriyle çıkmış olması... O, bu kadın çok şey hak ediyor. Her şeyi hak eden.

"Arkadaşım için gitmek istiyorum. Robin yüzünden gitmek istemiyorum." Omuz silkiyor, özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Özür dilerim, eminim bunu duymak istemezsiniz."

Doğrudum ve kollarımı dizlerime dayadım. "İstersen ben de seninle geleyim."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Anthony, bunu gerçekten çok isterim."

Onun gülümsemesiyle içimdeki tedirginlik azalıyor. Kalabalık ve loş olacak. En kötü kabusum. Ama belki de o oradaysa o kadar kötü olmaz.

"Uzun süre kalmamıza gerek yok."

"İstedğin kadar kalabiliriz," diyorum ve bu sözü verecek kadar kime dönüştüğümü merak ediyorum. Büyük olasılıkla, karanlıktan ve arkadaşlarının sürekli konuşmalarından dolayı mutsuz ve kötü bir ruh halinde olacağım. Baş ağrıtıcı bir deneyim olacak.

"Teşekkür ederim Anthony," diyor gülümseyerek. Güven, umut ve şefkatle dolu. Acıma da yok. Şimdiye kadar, ondan böyle ezici bir his almadım.

Görme yeteneğimle ilgili iyimserliği zaman zaman hayalperestlik gibi gelse de. Bunun için onu kıskanıyorum. Ve bu yüzden onu seviyorum.

Uzanıp saçlarını atkuyruğu şeklinde geriye çekiyor. "Bu gece de burada uyumak ister misin?"

Buruşuk kıyafetlerimi işaret ediyorum. Yarısı yenmiş pizzayı. Bir bardak şarabı.

Gülüyor. "Yani bu bir evet demek, Tanrı'ya şükür. Yatakta Ace'den çok daha iyisin."

"İltifat etmeyi keser misin? Burada beni rahatsız ediyorsun."

Summer bardağını sehpanın üzerine bırakır. "Bu bana bir şey hatırlattı! Sana bir şey göstermem gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Evet, bu makaleyi dünkü gazetede gördüm... Buna bayılacaksınız."

"Yani onu çöpe mi atacağım?"

"Aynen öyle," diyor gülümseyerek. "Sanırım çantama koymuştum..."

Yatak odasında kaybolur. Ace yumuşak bir mızıldanma sesi çıkarıyor ve kanepesinde ters dönüyor. İkimiz de ona takıntılıyız. İkimiz de onu her yerde takip ediyoruz.

Başımı sallıyorum ve koltuktan kalkıp geriniyorum. Hâlâ gururla duvarına iliştirdiği hedeflerinin yazılı olduğu yapılacaklar listesine bakıyorum.

Işıklar açıkken, bu sefer okumak benim için yeterince kolay. Rüzgar sörfüne kızmış. Çıplak yüzmeye de.

Ancak hedeflerin pek çoğu henüz tamamlanmadı.

Gözlerim listeyi tarıyor, seyahat ve deneyimlerle dolu, zengin bir hayat için planlar yapıyorum. Bundan birkaç yıl sonra bunların çoğu benim için artık mümkün olmayacak. Yirmi yedi numaralı hedefte duruyorum. *Anne olmak.*

Benim de parçası olamayacağım bir şey.

Tıpkı lanet vizyonum gibi, Summer'ın hayatımdaki varlığının da bir son kullanma tarihi var. Henüz farkına varmamış olabilir ama varacak. Hayalini kurduğu hayat beni içeremez.

"O listeye bakmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?" diyor, dünün gazetesini kolunun altına sıkıştırmış.

Elimi uzatıp omuzlarına sarılıyorum ve listeye başının üstünden son bir kez bakıyorum. "Sadece gerçekleşmesine yardımcı olabileceğim daha fazla şey arıyorum," diyorum.

Seni terk etmeden önce.

YAZ

Anthony beni barın dışında bekliyor. Binaya yaslanmış, sağa sola bakıyor, elleri gri pantolonunun ceplerinde. Bu mesafeden bile sıkılmış çenesini seçebiliyorum.

Kendi midemdeki kelebekleri yansıtıyor. El çantamı omzumda daha yukarı çekiyorum ve doğruca kollarına atılıyorum. "Merhaba."

Elleri sırtımın alt kısmına yerleşiyor.

"Merhaba." "Uzun süre beklemek zorunda mıydın?"

"Hayır."

"Bugün evden mi çalıştın?"

Başını sallıyor, başımı arkaya eğiyor.

"Evet." "Evini hiç görebilecek miyim?"

"Bir gün, belki. Eğer uslu durursan."

"Ya senin istediğin gibi davranmazsam?"

"O zaman yarın ilk iş oraya gideriz." Başını eğiyor ve beni öpüyor, bir selam ve bir söz. "İş nasıldı?"

"Harikaydı. Bütün gün iki yeni müşteriyle görüştüm ve bu ikisi için gerçekten heyecanlıyım. Muhtemelen birlikte iyi çalışırlar."

Dudakları kıvrılıyor. "Romantik."

"Oh, evet. Kesinlikle. İçeri girelim mi?" "Evet."

"Uzun kalmayacağız," diye tekrar söz veriyorum.

"Ne kadar istersen o kadar kalabiliriz," diye hatırlatıyor bana. Bunu kastettiğinden şüphem yok, ama aynı zamanda pek eğlenmeyeceğinden de şüpheleniyorum.

Ama o burada. Benim için.

Elimi onun elinin içine soktuğumda göğsümdeki sıcaklık beni tüketmekle tehdit ediyor. Daireme geri dönmek, onu yatağında ya da kanepemde yanımda görmek ve parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Ya da altımda inleyene ve o kısık sesiyle bana dokunmak için yalvarana kadar onu öpmek.

Bu adama sırlıslıkla aşığım.

Şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bu arada bu elbisenin içinde inanılmaz görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bir garson bizi Posie'nin ayırttığı masaya götürüyor. Ya da daha doğrusu masalara. Etraflarında toplanan bir grup insandan şamatalı kahkahalar yükseliyor.

Bakışlarım Posie'nin söğüt şekline takılıyor. Dağınık bir topuz yaptığı kızıl saçları, üniversiteden beri boyadığı ve başka hiç kimsede güzel durmayacak bir tonda.

"Summer," diyor, gözleri parlayarak. "Başardın." "Tabii ki başardım. Mutlu yıllar!" Sarılmak için onu kendime çektim.

"Oh, teşekkür ederim. Aslında saymayı bırakmak istiyorum ama çok erken olabilir. Otuza ulaştığımız zaman mı?"

"Evet, henüz o noktaya gelmedik."

Kolunu zaman olduğu gibi zahmetsizce belime atıyor. "Peki bu kim?" diye soruyor.

"Bu Anthony."

Elini uzatıyor. "Memnun oldum."

"Summer'ın bir arkadaşı benim de arkadaşımıdır," diyor Posie, bana doğru pek de ince olmayan bir bakış atarak. *Bana her şeyi anlat diyor!*

Biraz omuz silktim. *Yeni ama evet... O harika.*

Anthony de görüyor. Bize içecek bir şeyler getireceğini söylerken dudaklarında bir kıvrılma var. "Bir bardak beyaz?" diye sordu bana.

Başımı sallıyorum ve onun bara doğru gözden kayboluşunu izliyorum.

Posie kaşlarını oynatıyor. "Kim bu Summer? Biriyle tanıştığını bilmiyordum!"

"Bu yeni bir şey. Gerçekten yeni aslında. Ama harika gidiyor." Bara doğru bakıyor. "Yoğun görünüyor."

Kıkırdıyorum. "Evet, gergin olabiliyor. Ama iyi anlamda." "Onunla nasıl tanıştın?"

"İşte." O tamamlamadan başımı salladım. "Müşterilerimden biri değildi. O daha çok işin iş tarafında."

Ki bu kesinlikle doğru. İşin sahibi o.

"Mutlu görünüyorsun," diyor Posie, elleri aşağı kayarak benimkileri kavırıyor. "En önemli kısmı da bu."

"Gerçekten çok mutluyum. O... şey. Baştan ayağa aşığım, gerçekten." Gülüyorum. "Ama sen nasılsın? Ben nasıl? O burada mı?"

Posie başıyla uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşının bulunduğu yeri işaret ederek, "Evet, evet, orada," diyor. Sesi alçalarak beni daha da yaklaşıyor. "Robin'i ben davet etmedim Summer, ama biri yine de onu sürükledi. Nasıl olduğunu bilirsin."

Başımı salladım. "Evet. Tahmin etmiştim."

Anthony geri dönmek için o anı seçiyor ve ellerim Posie'ninkilerden kayarak bana uzattığı bardağı kabul ediyor.

Posie'ye "Mutlu yıllar," diyor. "Summer'la aynı üniversiteye gittiğini duydum."

"Evet. Birlikte pek çok müzik teorisi dersi aldık." "Posie bir virtüöz," diyorum. "Mozart ya da Bach'ı düşünün, ama daha iyisini."

Gülüyor. "Tanrım hayır. Summer'ı dinleme. Birkaç enstrüman çalıyorum, hepsi bu."

"Beş, değil mi?"

"Çelloyu yeni ekledim. Henüz yetkin değilim."

"Sizin 'yetkin değil' dediğiniz şey başka birinin ustalığı," diye itiraz ediyorum. "Yani altı enstrüman."

"Etkilendim," diyor Anthony.

"New York Filarmoni'de çalışıyor." "Pekâlâ, şimdi daha da etkilendim."

Posie gülüyor. "Summer, beni satma konusunda her zaman kendimden daha iyi oldun."

Anthony bardağını indiriyor, benden Posie'ye bakıyor. "Üniversitede nasıldı?"

"Summer?"

"Evet."

Posie bana geniş bir sırtış attı. "Oh, popüler biriydi. İş ve müzik konularını bir arada yürütmekte harikaydı. O sesiyle herkesi büyülerdi."

Başımı salladım. "Şimdi de beni abartıyorsun."

"Hiç de değil." Posie sesini alçaltarak Anthony'ye yaklaşır. "Bu kız eskiden öğrenci kafesinde satış yapardı."

performans sergilerdi. Radyodaki en popüler şarkıların karışımlarını yazar ve onları armonileriyle birlikte söylerdi."

"Öyle mi?"

"Oh evet. Ben gitar çalardım, o da tek bir mikrofonla bir bar taburesine oturup şarkı söylerdi ve ortalığı yıkardı."

"Bu çok uzun zaman önceydi," diyorum.

"Evet, öyleydi," diye katılıyor Posie. "Çok uzun sürdü. Bunu tekrar yapmalıyız Summer. Şehirde bir açık mikrofon bulalım ve eski günlerin hatırına ortalığı yıkalım. Bu sefer seni çelloda eşlik edebilirim."

"Yardım edeceğim," diye ekliyor Anthony, sesi ciddi. "Üçgen çalma konusunda fena değilimdir."

Buna ikimiz de gülüyoruz ve Anthony gülümsüyor, her ne kadar bana attığı bakış spekülasyon dolu olsa da. Beni sadece şarkı söylemeyen, Robin Summer sonrası olarak tanıyor. Posie çok geçmeden onu kutlamaya gelen arkadaşlarının akıntısına kapıldı, bu yüzden Anthony ve ben diğer üniversite arkadaşlarımdan bazılarıyla sohbet ediyoruz.

Ben sohbet ediyorum. Anthony de ara sıra katılıyor ama çoğunlukla yanımda sessiz ve istikrarlı bir varlık olarak duruyor.

Robin'i ilk kez görmeme en az yirmi dakika var.

Saçları arkaya yatırılmış, dağınık flanel gömleği bir kot pantolonun içine sokulmuş. İkisinin de görüldüğünden daha pahalı olduğunu biliyorum.

Parmaklarım şarap kadehimin etrafında sıkışıyor. Anthony kayıyor, ağzını kulağıma dayamak için eğiliyor.

"Ne oldu?" diye mırıldanıyor. "Eski sevgilim burada."

Eli belime doğru kayıyor. "Göt deliği."

Dudaklarından içten bir kitabe dökülüyor ve ben gülüyorum, Robin'den uzaklaşıp Anthony'nin karanlık bakışlarıyla buluşuyorum. "Evet, tam da o."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Mutluyum."

Kaşları çatıldı. "Mutlu musun?"

"Evet. Artık onunla olmadığım için mutluyum. Seninle olduğum için mutluyum." Anthony'nin başparmağı elbisemin üzerinden küçük bir okşama yapıyor. "Ah," diyor. "Bu kadar mı?"

Dudakları kıvrılıyor, ama eğilip saçlarımı geriye doğru tararken sesindeki sıcaklık açıkça belli oluyor. "Evet, Summer. İşte bu kadar. Tabii tüm üniversite arkadaşlarının önünde sana ne kadar *mutlu* olduğumu göstermemi istemiyorsan."

Topuklu ayakkabılarımın üzerinde biraz sallanıyorum. "Hadi eve gidelim," diyorum ona.

Başını kaldırırken gözleri dans ediyor. "Nasıl istersen, ama istersen kalabiliriz."

Posie'nin oturduğu yere bakıyorum, Ben'in kolu belinde ve yanında Filarmoni'den bir meslektaşı var. Burada onu kutlamak için fazlasıyla insan var ve birkaç gün içinde sadece ikimizin katılacağı bir akşam yemeği planladık.

"Gidelim," diye tekrarlıyorum, ona yaklaşmak için parmak uçlarımda duruyorum. "Ayrıca, Ace çok uzun süre yalnız kalamaz."

"Evet," diye kabul ediyor. "Ace'in hatırı için eve gidelim."

Gözlerindeki memnun şaşkınlığı severek onu öpüyorum. "Hadi o zaman, Winter."

Robin önümüzü kesene kadar fazla ilerleyemiyoruz. Bir elinde Whiskey Sour tutuyordu. Bir keresinde onunla isteksizce içtiğimi hatırlıyorum, çünkü sık sık benim için sipariş veriyordu.

Böyle biriyle nasıl birlikte olabildim?

Onunla birlikte olduğum an bir rüyanın anısı gibi geliyor, hem de iyi bir rüya değil.

"Summer," diyor. Bakışları Anthony'ye kayıyor ve içindeki hesapçı parıltı artık benim için çok açık.

"Merhaba Robin," diyorum.

"Bana merhaba demeden gitmeyi planlamıyordun, değil mi?" Gülümsemesi gözlerinden okunmuyor.

"Aslında öyleydim."

Göz kırıyor. Anthony'yi incelerken bana bakıyor ve hatırladığım kadarıyla ilk kez beni gerçekten görüyor gibi görünüyor.

"Ah," diyor. "Çok sinsisin Sum."

Anthony boğazını temizler ve Robin'e elini uzatır. "Anthony Winter."

Bu adil değil. Tam adını söylüyor, o şeyin ne işe yaradığını çok iyi biliyor. Ona sessizce tezahürat yapıyorum.

Robin'in gözleri kısılır. "Robin Whitlock," diye yanıtlıyor.

"Memnun oldum," diyor Anthony sıkılmış bir ses tonuyla. "Şimdi, biz de gidiyorduk, o yüzden lütfen..."

Robin'in yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. Utanç duyduğunda ne kadar çabuk öfkелendiğini unutmadım.

Ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Kendine iyi bak Robin."

Çıkışa doğru yanından geçip gidiyoruz. Eğer cevap verirse, bu benim duyduğum bir şey değil. Benim de duymak istediğim bir şey değil.

Anthony kolunu omuzlarıma dolamıyor ya da beni yanına çekmiyor. Sadece ince bir davetle elinin tersini benimkine sürüyor ve bunun tesadüfi olmadığını bilecek kadar onu iyi tanıyorum.

Cevap olarak parmaklarımı onunkilere doluyorum.

Kalabalık barda el ele yürüyoruz, sanki her zaman bu şekilde yürüyormuşuz gibi. Sanki onaylanmış bir şeymişiz gibi. Kalbim hızlı atıyor ve bu sadece Robin'le yüzleşmemden kaynaklanmıyor.

Anthony kapıdan birkaç adım ötede durdu. O kadar ani bir duruş ki irkilip ona bakıyorum.

Karşı köşedeki bir çifti izliyor.

Onlarda özel bir şey yok. Siyah saçlı bir kadın, uzun boylu bir adamın kolunun altında oturuyor. Belki biraz uyumsuz görünüyorlar. Adamın üzerinde deri bir ceket, kadının üzerinde ise tüvit bir blazer ceket var.

Biz izlerken, adam kadının yüzünü kendi yüzüne çeviriyor ve onu öpüyor.

"Anthony?" diye soruyorum. Yüzündeki ifade kalbimi hızlandırıyor. O öfkeli görünüyor. İhanete uğramış.

Kafam karıştı.

"Lanet olası gözlerim," diye mırıldandı. "Emin olamıyorum... Emin olmak zorundayım, Summer."

"Neyden eminim?"

Gözlerini çiftten zorlukla ayırarak telefonunu çıkardı. Birkaç saniye sonra ekranda tertemiz genç bir esmerin görüntüsü beliriyor.

"Bu o mu? Orada oturan?"

İnci küpeli gülümseyen kadın imgesinden barın karşısındaki çifte bakıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Bu o. Kim o, Anthony?"

"Cordelia Jacobs," dedi. "Kardeşimin nişanlısı."

ANTHONY

Winter Hotel'in lobisinde hızlı adımlarla yürüyorum. Kapıcılardan birinin ya da birkaçının beni tanınması uzun sürmeyecek ve bir kez tanıdıklarında, katlanmak zorunda kalacağım merhaba ve hi-ing'in sonu gelmeyecek.

Daha da kötüsü, çünkü onlar bir zamanlar birlikte çok zaman geçirdiğim insanlardı. Resepsiyondaki Marcel biz çocukken Isaac ve benimle ilgilenmiş, bazen ziyarete gittiğimizde koridordaki bagaj arabalarına binmemize izin vermişti.

Mermer merdivenlerden yukarı çıkarken pelüş halı ayaklarımın altından kayıp gidiyor. Korkuluklar parıl parıl parlıyor. Her zaman olduğu gibi ve eğer ağabeyimin bir sözü varsa, her zaman olacağı gibi.

Kış Otelı bir kurumdur.

Bu ailemin en büyük başarısı. Aynı zamanda ailemin top ve zinciri.

Isaac'in ofisi ikinci katta. Burada olacak, çünkü Perşembe öğleden sonraları hep burada olur ve ağabeyim saat gibi düzenli çalışır. Annem bunun onun doğumuyla başladığını, beklenen tarihte öğlen gelmesiyle şaka yapmayı sever.

Personel koridoruna girmek için anahtar kartımı okuttuğumda bir görevli ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Belki de buralarda bir hayaletimdir. Yeni çalışanlara aktarılan bir hikaye, fısıldanan bir isim. Kayıp evlat.

salladım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Isaac'in ofis kapısına iki kez vuruyorum.

"Girin," diye sesleniyor.

Ah, evet. *İçeri* şüphesiz çok fazla kelime. Yeterince etkili değil.

Isaac'ın gözleri beni görünce açılıyor ve masasından kalkıyor. "Anthony?"

"Evet."

"Bugün geleceğini bilmiyordum." "Bu doğaçlama bir şey."

Başını sallıyor. Masasının karşısındaki sandalyeye bakar. "Buna sevindim. Uzun zaman oldu."

"Öyle."

"E-postama şahsen cevap veriyorsun," diyor gülümseyerek. "Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Kabul etmek mi?"

"Sağdıçım olmak."

Midem bulanıyor ve bu ofis babamıza ait olduğundan beri yapmadığım bir şeyi yapıyorum. Onun karşısındaki sandalyeye oturdum. Keşke buradan başka bir yerde olsaydım. "Isaac, bu konuda... Cordelia'yı dün gördüm. Ve yalnız değildi."

Taksi Summer'ın Soho'daki evinin önünde durdu. Ona ödemem gerekenden ödüyorum ve para üstünü el sallıyorum. Dahili telefonda onu ararken adımlarım ağırlaşıyor ve başım dönüyor.

"İçeri gel!" diye şarkı söylüyor.

Ama bana kapıyı açıp yüz ifademi gördüğünde yüzündeki gülümseme siliniyor. "İyi gitmedi mi?"

"Pek sayılmaz." Kollarımı beline doladım ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum. Tanrım, kokusuna bayılıyorum.

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "O kadar kötü, ha?" "O kadar kötü."

"Sanırım birine aldatıldığını söylemenin iyi bir yolu yok."

"Daha kötüydü."

"Daha mı kötüydü?"

İç çekerek başımı kaldırıyorum ve sonunda hevesle bacaklarımin etrafında zıplayan Ace'e merhaba diyorum. Kulakları ellerimin altında ipeksi. "Kardeşim

bana inanmadı."

İlk defa Summer'ın nutkunu tutmuş gibiyim. Sadece bakıyor.

Be

n. "O... ne yapmadı?"

İç çektim. "Bana inanmadı. Bir şey harika kokuyor. Sen mi yemek mi pişiriyorsun?"

"Evet, fırında lazanya var. Seversin, değil mi?"

Mutfığa doğru dönerken gözlerimin arkasındaki ani yanmayla savaşmak zorunda kalıyorum. Bu normalliğin ne kadar önemli olduğunu anlamasına imkân yok. Hayatımda ne kadar nadir olduğunu.

Gittiğinde ne kadar özleyeceğimi.

"Evet," diyorum. "Lazanya severim."

Summer hiçbir şey söylemiyor, sadece elini kolumda gezdiriyor. Bana rahatça dokunuyor. Kolayca. Kendimi kontrol altına almak için Ace'e son bir kez dokunmak üzere eğiliyorum.

"Sana neden inanmadığını söyledi mi?" diye soruyor buzdolabını açarken. "Şarap mı?"

"Evet, teşekkürler." Küçük mutfak sandalyelerinden birine oturup bacaklarımı uzatıyorum. Etrafta dolaşırken onların üzerinden geçmek zorunda kalacak, burası o kadar küçük.

Bana uzattığı şarap kadehini kabul ediyorum. "Ailemle aramdaki pek çok köprüyü yaktım."

"Oh?"

"Evet. fazla... evet."

"Nasıl olur?" Biz konuşurken sebzeleri kesme tahtasının üzerine diziyor, bıçak arıyor. Salata yapıyor. Bana bakmadan soruyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve kendimi bir asır yaşlı hissediyorum.

"Gözlerimi aldığımdan beri pek iyi davranmadım... şey. Gözlerimi öğrendiğimden beri."

"Bana iyi davrandın."

Bir süre sessiz . "Evet. Sen bir istisnasın." "İş ortaklarınıza karşı nazıksınız."

"Onlarla çalışıyorum."

"Yine de güzel. Geçen gece de arkadaşlarıma karşı çok iyiydin."

Dudağım kalktı. Evet, kırk beş dakika boyunca yarı hoş bir sohbet yapmıştım. Bu gece onun yanında olmak için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

"Yetenekliyim sanırım. Ama her zaman değil."

"Sen de ailene iyi davranmadın" diyor.

"Bir yıl önce," diyorum dikkatle, "annem, babam, kardeşim ve Cordelia ile bir aile yemeğindeydim. Annem bana gelecek hakkında sorular sordu. Özellikle de flört hayatımı. Ben de yemek masasında neredeyse annemin kafasını ısıırıyordum." Gözlerimi kapatıyorum, çünkü içimde yüzen utanç ve kendinden nefret Summer'ın bakışlarıyla başa çıkamıyor. "Uzun süre onların yanında kendime güvenemedim. Hâlâ güvenip güvenmediğimden emin değilim."

Summer'ın sesi yumuşaktır. "Görüşün konusunda kızgın olman normal Anthony. Aldatılmış ya da acı hissetmek."

"Evet. Bunların hiçbirini bilmiyorlar. Sadece çekingen bir pislik olduğumu biliyorlar."

"Onlara anlatırsan anlayacaklarını düşünüyor musun?"

Gözlerimi açtığımda onu minyatür mutfak tezgahına yaslanmış halde görüyorum. Lila elbisesinde küçük bir domates lekesi var ve öyle yumuşak bir ifadesi var ki içimi parçalıyor.

"Evet," diye mırıldandım. ". Ama aynı zamanda tamir moduna da geçecekler.

Bu sorunu çözmenin veya uyum sağlamanın yollarını aramaya başlayın."

"Ve bunu istemezsiniz," diye tamamlıyor. "Çünkü uyum sağlamak teslim olmaktır."

"Anlamsız olduğunu biliyorum."

"Bir bakıma öyle. Sana hizmet etmese bile." Ellerini kalçalarında gezdiriyor, sesinde düşünceli bir ton var. "Onları bundan korumak da istiyor musun?"

"Evet."

"Hmm. Olabileceğini düşündüm."

"Bu ailemi mahvedecek. Özellikle de annemi. Nasıl olmasın ki?"

Yavaşça başını sallıyor. "Bilmedikleri sürece incinmezler. Ve bilmedikleri sürece, bu gerçek değildir."

Sandalyede kayıyorum, çok sıcak hissediyorum. Çok görülmüş. "Evet."

"Yine, bir bakıma mantıklı," diyor. "Ama bence onları içeri almanızı takdir edebilirler ve kim bilir? Yardımcı olabilirler."

"Evet." Yine de yardım edilme fikri acı veriyor. Başkalarına bağımlı olma fikri de öyle. Kendi başıma gelmesine katlanamadığım şey bu.

O sinsi altıncı hissini kullanarak salataya geri döner. Mükemmel bir tonda küçük bir melodi mırıldanıyor ve kalçalarını ahenkle sallıyor. Duvara yaslanıp onu izliyorum, şarabımı içiyorum.

Kardeşimin söylediği sözleri bir kenara ittim. Suçlamaları. *Aileni görmezden geldiğin yetmiyor. Şimdi de bizi sabote etmeye mi çalışıyorsun?*

Bunların hiçbirisi burada yok.

Summer'ın benden ve benim sefil geleceğimden çok daha ilginç olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Geçen gece nasıl hissettin?" diye sordum. "Onu görmek mi?"

Mırıldanması duruyor ama sallanması durmuyor, sanki hâlâ kafasının içinde şarkı söylüyormuş gibi. "Harika hissettim," diyor. "Gerçekten. Böyle olmasını beklemiyordum ama oldu."

Bacaklarımı bileklerimden çaprazlıyorum ve o da lavaboya ulaşmak için bacaklarımın üzerinden atlıyor. "Onu, beni ve onunla birlikteyken kim olduğumu düşündüğümde, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

"Hmm." Onun parlayan iyiliğini, gülümsemelerini, kahkahalarını ve şakalarını görmek ve onu şarkı söyleyemeyeceğini söyleyen biriyle hayal etmek çok zor. Bu benim kanımı kaynatıyor. "Neden onunla birlikteydin?"

"Güleceksin," diyor ama gülebileceğimden en ufak bir endişe duymuyor. "Ama sanırım ona aşık olmaktan çok, aşık olma fikrimize aşıktım. Bir ilişki içinde olma fikrine o kadar aşıktım ki... kırmızı bayrakları umursamadım. Onu değiştirebileceğimi düşündüm. Ya da o benim yüzümden değişecekti." Başını sallıyor, parmak uçlarına basarak bir kaseye uzanıyor. "Aptalcaydı."

Sessizim, bunu özömsüyorum. Onun aşk sevgisini hatırladım. Gerçek aşkı.

", bu yönünü gerçekten seviyorum," diyor. Bu sefer Sesinde net bir gülümseme var.

"Ne gibi? Ben bir şey söylemedim."

"Evet, kesinlikle." Omzunun üzerinden bana attığı bakış sıcaktı. "Bana bunun aptalca olmadığını söylemek için acele etmedin. Çünkü öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve bu sorun değil."

Boğazımı temizliyorum. "Ben buna aptalca demezdim. Umutlu, belki. Hatta bir bakıma güzel. Ama hayır, sevginin birinin boktan davranışlarını değiştireceğine inanmanın sağlam bir strateji olduğunu sanmıyorum."

"Ben de bilmiyorum. Artık yok. Sanırım ona teşekkür etmeliyim, gerçekten."

"Belki de bu biraz fazla ileri gitmek olur. O hala bir pislik."

Gülüyor, doğrama tahtasına bakıyor. Oturduğum yerden dudaklarının kıvrımını görebiliyorum.

"Hâlâ gerçek aşka inanıyorsun," dedim. "O... bunu mahvetmedi mi?"

"Bir süreliğine, belki," diyor. Odanın öbür ucunda uzanmış, mutfakta onun hareketlerini dikkatle ve ilgiyle izleyen Ace'e bakıyor. "Ama onu varlığından şüphe edemeyecek kadar çok görüyorum."

"Ailen."

"Ailem," diye kabul ediyor. "Ama aynı zamanda arkadaşlarımda, okuduğum hikayelerde, dünyada. Opaté'in müşterilerinden birinden gelen her telefonda, kurduğumuz eşleşme hakkında övgüler alıyorum. Yeterince dikkatli bakarsanız her yerde var."

"Keşke ben de dünyayı senin gördüğün gibi görebilseydim."

Bıçağı bırakıp dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Evet."

"Nasıl olur?"

"Sanırım ben de senin gibi görüyorum. Ama tersten."

"Aşkın her yerde var olmadığına dair kanıtlar mı görüyorsun?"

Koltukta kayıyorum, bacaklarımı yeniden düzenliyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Her yerde değil."

Summer zorlamıyor. Onun yerine salatayı bitirir. Masaya iki tabak koyar ve fırını kontrol etmek için eğilir. "İki dakika."

"Eski sevgilim," diyorum. "İyi bitmedi. Teşhisi öğrendim ve bir ay sonra bana artık işe yaramadığını söyledi."

"Özür dilerim Anthony."

"Evet. Kalacağını düşünmekle aptallık ettim sanırım. Önümüzdeki on yıllar boyunca yardıma ihtiyacı olacak bir adama kim kendini bağlamak ister ki?" Başımı salladım. "O doğru olanı yaptı."

"Buna inanmıyorsun," diyor Summer. "Pek değil, yoksa canımı yakmazdı."

Önümdeki tabağa bakıyorum. Çatalla oynuyorum. "Evet. Sanırım."

"Sanki felç olacakmışsın gibi konuşuyorsun. Yapmayacaksın. Yaşamının yolları var-"

Kaldırdığım elim onu durdurdu. "Lütfen, Summer. Ben... lütfen."

"Yapmam o zaman. Sadece benimle kendin hakkında kötü konuşma, tamam mı? Senden gerçekten hoşlanıyorum ve kimse benim yanımda senin hakkında kötü konuşamaz. Sen bile."

Gözlerimi deviriyorum. "Benim kurtarıcım."

"O benim. Lazanyanın yanında ekstra parmesan ister misin?"

"Eğer soru peynir ile daha fazla peynir arasındaysa, bunun tek bir cevabı vardır."

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, zor bir konu ortadan kalkıyor. Onun için zahmetsiz olmalı. "Gördün mü, seni yanımda tutmamın bir nedeni olduğunu biliyorum."

"Sonsuz bilgeliğim, evet. Memnuniyetle."

Yemek yerken ve konuşurken dizlerimiz masanın altına değiyor, her şeyden ve hiçbir şeyden bahsediyoruz. Çok sıkışık. Masa küçücük. Ama şarap içilebilir ve yemekleri lezzetli, etkileyici, ev yapımı. Bizim için pişirilmiş. Benim için.

Daha sonra bulaşıkları yıkamak için ısrar ediyorum ve kahkahalarına katlanıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadın mı?" diyor, yanımdan geçip bulaşık sabununa uzanırken.

"Tabii ki var."

"Önce lavaboyu doldur."

"Sadece o kısma gelmemiştim."

"Mhm. Belli hiç bulaşık makinesi olmayan bir yerde yaşamamışsın," diyor. "Belli oluyor."

"Ben de yemek yapmam."

"Neyle geçiniyorsun? Benim evimde olmadığın zamanlarda?" Bulaşık yıkarken dirseklerimiz birbirine sürtünüyor. Parmaklarım sabunlu yüzeyin altında onunkilere sürtünüyor.

"Çoğunlukla sipariş veriyorum."

"Her zaman mı? Her yemekte mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım, evet."

"Vay canına," diye nefes alıyor. Kalçası benimkine çarpıyor ve ben de benimkini orada tutuyorum, vücutlarımız yan yana. Onunkinden asla bıkmayacağım. "Son zamanlarda bunu pek düşünmedim ama... aramızda çok büyük bir fark var."

Aşağı bakıyorum. "Bazı konularda farklıyız, evet."

"Finansal olarak demek istemiştin," diyor başını sallayarak. "Özür dilerim. Belki de F-kelimesini kullanmamalıydım."

"F-kelimesinin açılımı finans mı? Dostum, hep merak etmişimdir."

Gülüyor, fişe uzanıyor. Lavaboyu boşaltıyor. "Demek istediğim, burada sadece ikimiz olduğumuzda, genellikle teyzemin işinin teknik olarak sana ait olduğunu unutuyorum. Soyadının ülkenin dört bir yanındaki otellerde yazdığını ya da durmadan dışarıdan yemek sipariş edebildiğini."

Tezgâha yaslanıyorum ve onun mutfakta dolaşmasını izliyorum. Her geçişinde yanımdan geçmesi gerekiyor ve böyle bir geçişte onu yakalıyorum.

Ellerimi beline doladım.

"Sanırım burada sadece ikimizin olmasını tercih ederim." Ellerini omuzlarımda gezdiriyor. "Sanırım ben de öyle." "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyorum.

"Fark mı?"

Eliyle saçlarımı alnımdan geriye doğru düzeltiyor ve bu kadar yakından, mutfak ışığında gözlerinin açık yeşil rengini seçebiliyorum.

"Hayır. Yine de...

hayır." "Neye

rağmen?"

"Teyzeme nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bizim hakkımızda. Yani teknik olarak henüz söylenecek bir şey var mı bilmiyorum. İlişki yaşamadığını söylemiştin."

Gözleri, geriye doğru düzelttiği saçlarımda. Sesindeki belirsiz umut bir bıçak gibi, en tatlı zehir gibi geliyor. Sonunda ona bir ödün veriyorum.

"Mutlu musun Summer? Benimle?"

Başını sallıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evet," diyor.

"Sevindim," diyorum, başını benimkiyle buluşması için yukarı kaldırarak.

"Ben de seninle mutluyum."

YAZ

Sıcak bir yatak, sıcak bir adam ve usulca itilerek açılan bir kapı ile uyanıyorum. Birkaç saniye sonra Ace'in burnu elime çarpıyor. Parmaklarımı kürkünün içine sokuyorum. Bir elim oğullarımın her birinin üzerinde, diye düşünüyorum, diğer elimle Anthony'nin belimdeki kolunu izliyorum.

Sık sık yaptığı gibi geceyi burada geçirdi. Beni kanepeden yatağa taşıdı. Çatlak yatak odası pencereme rağmen, yaz havası boğucu. Vücutlarımız sıcakta birbirine yapışıyor.

İkimiz de taşınmadık.

Ben yer değiştirip kolumu belime doladığımda arkamdan homurdanıyor. "Saati kontrol ediyordum."

"Zamana ihtiyacın yok," diyor sesi. "Bugün cumartesi." "Cumartesileri değerlendirmeye değer."

"Tanrım. Hiç günün yarısını yatakta geçirdin mi? Hiçbir şey yapmadan?"

Sırt üstü dönüyorum ve eli kaşorsemin altından kayıyor, büyük eli karnımın üzerinde yayılıyor. Ace yatağın yanına uzanırken bir gümbürtü duyuyorum. "Tabii ki yaptım."

"Gerçekten mi?" diyor Anthony. "Ne zaman?" "Şey... belirli bir tarih mi istiyorsun?" "Belirginlik yardımcı olur."

Dönüp ona bakıyorum. Dağınık saçlar, yumuşak gözler. Onun bana göre olmadığını düşünmüştüm. Korumasız ve yeni uyanmış, muhteşem biri.

Sadece benim bildiğim bir sır.

"Gördün mü?" diyor. "Hiç düşünemiyorsun. Sen günübirlik bir kızsın."

"Suçluyum," diye itiraf ediyorum. "Beni zindanlara götürün, teslim oluyorum!" "Bu konuda. Buralarda zindanlar nerede?"

"Henüz hiç kurulum yapmadık. çalışıyoruz." "Tam da buranın ihtiyacı olan şey."

"Mmm. Bu bana hatırlattı. Hala nasıl yaşadığını görmedim."

"Oh, bir sürü zindanım var."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu yüzden seni oraya götürmedim." "Onları görürsem kaçacağımdan mı korktun?"

Başını sallıyor. Bir tutam siyah saç alnına düşüyor ve ben onu düzeltiyorum. "Onlar sadece gerçek uzmanlara gösterdiğim bir şey."

"O zaman henüz testi geçemedim."

"Hayır. Senin de seveceğinden şüpheliyim." dönüyor, serbest kolunun üzerine kalkıyor. Sağ eli karnının üzerinde tembel daireler çiziyor. "Kıyamet ve kasvet konusunda umutsuzsun."

"Deneyebilirim. Tamamen siyah giyin ve kaşlarınızı çatmaya başla. Bana bunu öğretebilirsin."

"Ben tamamen siyah giymem." Bir kaşımı kaldırdım.

"Her zaman değil."

"Ofiste hep öyle yaparsın."

"Çünkü takım elbise giyiyorum." "Takım elbiseler siyahtan başka renklerde de olur."

Tavana bakıyor, sanki kendisine güç vermesi için yüce bir güce yalvarıyor, ama gülümsüyor. Bunu anlayabiliyorum. "Seninle tartışmak için çok erken."

"Şimdi, erken olduğunu nereden biliyorsun? Saate bakmama izin vermedin."

"Yenildim," diyor asık suratla. Boynumu öpmek için başını eğiyor. "Sen de benim kadar sıcak mısın?"

"Evet," diyorum ve bacağımı kalçasına geçiriyorum. Bu ikimizi de serinletmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Böyle günlerde şehirden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Bu hafta sonu için bir planın var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Montauk," diye mırıldanıyor. "Montauk," fısıldıyorum.

Onunla birlikte evde eşyalarımı toplamak ya da telefonuna birkaç tıklamayla çağırdığı bir şoförle arabaya binmek garip hissettirmeli. Ama hissettirmiyor. Eşyalarım hakkında beni güldüren kuru yorumlar yaptığında ya da Ace'in tasmaını o taktığında ve köpeğim topukladığında diliyle onayladığında değil.

Cennet gibi bir sahil evine vardığımızda değil, temsil ettiği şeyden nefret ettiği yere.

"Evim güzel evim," diyor kuru bir sesle.

Onu geçip mutfağa girdim. Almak için durduğumuz yiyecek poşetini mutfak tezgahının üzerine bıraktım. "Hala New York'ta yaşamamanın bir yolu olduğunu düşünmüyor musun? Sonra?"

"Şehirde körlemesine yürümekten daha ölümcül bir durum düşünemiyorum," diyor. Çift kanatlı kapıya doğru ilerleyip verandaya ve ötesindeki beyaz kuma doğru açarken arkasını izliyorum. Okyanus uzakta ışıltılı bir mavi. Ace bacaklarının etrafında dolanıyor, kuyruğu daha önce hiç görmediğim kadar hızlı sallanıyor ve Anthony eğiliyor.

Çok uzakta, ama sanırım *burayı sevdiğini söyleyebiliyorum, değil mi evlat? İyi bir köpek.*

Aldığımız tavuk filetolarına gülümsüyorum. Kalbim sanki iki katına çıkıyor ve aynı anda daralıyor.

"Şehirde daha önce de kör insanlar görmüştüm," diyorum onun yerine. "Metroda."

"Bastonla," diye cevap veriyor. Ceketini çıkarıp kanepenin arkasına atıyor. Sesinin tonundan bunun onun için bir seçenek olmadığı anlaşılıyor. "Gel hadi. Sahilde yürüyüş yapmamızı istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," diyor. "Ne?"

"Hayır, yok bir şey. Ben . Sadece bunu öneren kişinin sen olmasına şaşırdım. o."

Uzun bir süre bana bakıyor ama sonra dudağı kıvrılıyor. "Evet. Şey, ben Sanırım senin o günkü saçmalıklarının bir bana da bulaştı."

Buzdolabının kapağını ayağımla kapattım. "O zaman şunun suyunu sıkalım."

Acımasız ifadelerime rağmen gün şikayet etmiyor. Yanımızda kumlu bir köpekle döndüğümüzde ikimiz de ter içindeyiz. "Havuz," diyorum tişörtümün eteklerine uzanarak. "Şimdi."

Anthony sırtıyor ve kendisinininkine uzanıyor. Burada, güneşin altında, sanki bambaşka bir insan. Bir zamanlar karanlıkta karşımda otururken gördüğüm adamdan milyonlarca kilometre uzakta hissediyorum.

Ama olmadığını biliyorum. Onu görmediğimi sandığında o da burada. Kararmış gözler ve çatık kaşlar. Ya da bazen, fark etmeyeceğimden emin olduğunda uzun uzun bakıyor.

Keşke hissettiklerini benimle paylaşırsa. İnsanın geleceği üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan böyle bir teşhise sahip olmak.

Kalbim acıyor. Keşke bunu ona da söylememe izin verse. Onunla kalmaya değer olduğunu. Uğruna savaşmaya.

Ama en önemlisi, buna kendisinin de inanmasını dilerdim.

Anthony havuzdan bana o esrarengiz gözlerle bakıyor, kafatası boyunca kaymış. Aklımın nereye gittiğini bilirse hiç şaşırmam. Ailem hâlâ poker suratım olmadığı için benimle dalga geçiyor.

"Geliyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, şortumu çıkarıyorum ve kollarına atılıyorum.

O gece geç saatlerde, markette gördüğüm ve karşı koyamadığım şeyi çıkarıyorum. Nasıl olduysa Anthony onu kasada görmemişti.

"Marshmallow?" diye soruyor. "Ve... graham krakerleri. Bir çeşit tatlı mı yapıyorsun?"

"S'mores," dedim. "S'mores yapıyoruz. Bunu nasıl tahmin edemezsin?"

Elinde bir çikolatayı evirip çeviriyor. "Doğru. Daha önce yediğimi sanmıyorum."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle." "Tamam. Şaka yapıyorum."

"Pek inandırıcı değilsin."

Kaşını kaldırıyor. "Senin için bu kadar önemliyse, flört profilimi oluştururken bana bunu sormalıydın. İyi bir ipucu olurdu."

"Seninle çıkmayı planladığımı bilseydim," diye homurdandım.

Anthony güler ve marshmallowlardan birine uzanır. Ağzına atar ve çiğner.

"Bunlar gerçekten o kadar iyi değil" diyor. Yarım yamalak çıkıyor.

Gülüyorum, onu itiyorum. "Yarı erimiş ve yapışkan olmaları çok daha iyi."

"Mhm. Bundan emin misin?"

"Yüzde yüz. Nasıl oldu da bunlardan hiç yemedin?"

Omuz silkiyor. "Hiç kamp yapmadım. Ama sana güveniyorum. Harika bir aşçısın."

Beni kızartan şey sesindeki ciddiyet. Basit makarna yemekleri yapıyorum ve inanılmaz derecede karmaşık s'mores tarifini biliyorum. Ama o tamamen samimi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Ama çoğunlukla dışarıdan yemek yiyen bir adamı etkilemek kolay olmalı."

Çarpık gülümsemesi geri geldi. Tepsiyi almak için yanımdan uzanıyor ve verandaya çıkıyoruz. "Bilmiyorum," diyor. "Annem eskiden çok yemek yapardı."

"Eskiden mi?" Ben soruyorum.

"Hâlâ öyle sanırım. Ama bir süredir oraya gitmedim," diyor ve benim için sandalyemi çekiyor. Bu o kadar tuhaf, eski moda bir hareket ki gülümsüyorum ama Anthony düşünceli görünüyor.

Mumları yakıyorum. Omuzlarıma bir battaniye sarıyorum ve bacaklarımı altına çekiyorum. Güneş batıyor ve gökyüzünün yıldızlarla dolu ve ılık ılık olması uzun sürmeyecek.

"Annemle babam her Pazar mutlaka bir aile yemeği düzenler," diye devam ediyor. "İnsanları davet ederler. Teyzeler, amcalar. Aile dostları."

"Kulağa hoş geliyor."

"Evet. Olabilir."

"En son ne zaman gittin?"

Anthony okyanusa bakıyor. "Sanırım Noel civarıydı."

Artık Temmuz ayındayız. Yutkunuyorum, yanan mumlara bakıyorum. Onlarla yakın temasta kalmak istemeseydim ailemin kalbi kırılırdı. Bu konuda ben de öyle.

"Her neyse," diyor, şişlerden birine uzanıp iri ellerinde çevirerek. "Sanırım çocukluklarımız oldukça farklıydı."

"Yani benimki s'mores'tan mahrum kalmadı mı?"

Dudakları titriyor. "Doğru. Muhtemelen her yaz akşamı sevgi dolu ebeveynlerinle kamp ateşinin başında oturup, etrafınızda iyi eğitilmiş bir köpek sürüsüyle ızgara yapmışsınızdır."

"Kulağa çok pastoral geliyor."

"Öyle değil miydi?" diye meydan okuyor.

Bir şekerleme şişliyorum. "Bazen böyleydi. Etrafta her zaman köpekler olurdu."

"Ve arkadaşlarınız," diye ekliyor, "ailenizin kendi çocukları gibi davrandığı kişiler. Okulda popülerdin. Ama klişe bir şekilde değil, hayır, herkes sadece arkadaşın olmak istiyordu ve sen herkesi ilginç buluyordun. "

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor, kaşlarını kaldırmış. "Yanılıyor muyum?"

"Pek sayılmaz, sanırım. Herkes benimle arkadaş olmak ister miydi bilmiyorum ama çoğuyla arkadaş gibiydim."

"Bu evet demek o zaman."

"Beni çözdüğünü mü sanıyorsun?"

"Seninle tanıştığım ilk gün her şeyi çözmüştüm."

Gülüyorum. "Böyle bir gizem olduğuma sevindim."

Anthony gülmez. Onun yerine şişini indiriyor. "Ama sen .
Asıl gizem bunu nasıl
yaptığınızdır." "Neyi nasıl
yaptığım?"

"Mutlu ve iyimser kalmayı nasıl başarıyorsunuz ve herkesin içindeki iyiliği görmeye nasıl isteklisiniz?"

"Doğru," diye mırıldanıyorum, yere bakarak. "Ve kuşlar sabah giyinmeme yardım eder."

Kendi lokumuyla benim lokumuma vuruyor. "Hey, seninle alay etmiyorum. Daha önce bu konuda seninle dalga geçtiğimi biliyorum ama Summer... iyimserliğin gerçek. Dünyayı bu şekilde görüyorsun. Etkileyici. Bunu nasıl yaptığın benim için tam bir muamma ama nefes kesici."

Bakışlarını karşılıyorum, karanlık ve ciddi. Daha önce hiçbir erkeğin bana onun baktığı gibi baktığını sanmıyorum. Sanki her özelliğimi ezberlemeye çalışıyormuş gibi. "Her zaman mutlu değilim."

"Biliyorum," diyor. "Ama sen her zaman samimisin." "Açık bir kitap, ya da bana öyle söylendi."

"İnsanların seni görmesine izin veriyorsun, Summer. Bu güçtür."

Bu sefer uzanıp elini tutuyorum. Elini ters çeviriyor ve uzun parmakları benimkinin etrafında kenetleniyor.

"Sen de insanların seni görmesine izin vermelisin," diye mırıldanıyorum. "Çünkü sen harikasin."

Anthony iç içe geçmiş ellerimize bakıyor. Başparmağı avucumun üzerinde yavaşça bir yay çiziyor. Konuştuğunda sesi alçalmıştı. "Ne kadar çok zaman geçerse, o kadar zor geliyor... şey. Hayatımdaki insanlara vizyonumdan bahsetmem gerektiğini biliyorum. Tabii ki biliyorum Summer."

Ama bu onu gerçek kılacak. Bunu bilen tek kişi ben olduğum sürece, hiç olmamış gibi davranabilirim."

Kalbim ona ulaşma ve sarılma ihtiyacıyla ağrıyor. Her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. Onun yerine oturup dinliyorum. Acısına tanıklık ediyorum.

Bence onun dinlenmeye ihtiyacı var.

S'mores yerken konuşuyoruz, yavaş ve kesik kesik. Erimiş çikolata parmaklarından aşağı akarken Anthony küfrediyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"" diye itiraf ediyor. "Dağınık ve basit ama iyi."

"Karpuz ve sivrisinek ısırıkları gibi yazı özgü bir şey. En az bir kere yemelisiniz."

Yüzünü buruşturuyor ve yarısı boş lokum torbasını itiyor. "Sivrisinek ısırıkları olmadan da yaşayabilirim. Buraya gel, bu tarafta bana katıl."

Verandanın onun tarafına geçip yanına oturuyorum. Çıplak bacağıma yumuşak bir kürk sürtünmesi geliyor ve aşağı bakıyorum. Ace, Anthony'nin ayaklarının üzerine yayılmış, yüzünü Anthony'nin ayak bileğine dayamıştı.

Hırsızlar gibi kalın.

"Seni seviyor," diye mırıldanıyorum.

Anthony köpeğıme bakıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "O iyi bir köpek."

"Onlar gerçekten de insanın en iyi dostudur."

"Evet," diyor ve onun da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Rehber köpekler hakkında. "Öyleler."

Ben onun yanına sokuluyorum, o da homurdanarak kolunu kaldırıp omuzlarıma atıyor. Gece çok güzel, ılık ve sakin, okyanus yakındaki kıyıya yumuşak bir iç çekiş gibi vuruyor.

"Burayı seviyorum," diyorum.

Anthony'nin eli omzumda geziniyor. "O zaman aldığıma sevindim."

Kalbim onun evinden daha fazlası için sevgi dolu ama bunu söylemiyorum. Henüz söylemedim. Bu bilgi mideme ılık bir bal gibi yerleşiyor.

Başımı omzuna yaslıyorum ve yukarı bakıyorum. Ay gökyüzünde zar zor görünen bir dilim, etrafı arkadaşlarıyla çevrili, uzaktaki ışıkları küçük iğne uçları halinde üzerimize parlıyor.

"Hiç takımyıldızı biliyor musun?" diye sordum. "Küçük ve Büyük Ayı dışında hiçbir şey seçemedim."

Anthony hemen cevap vermez. Cevap verdiğinde sesi düşüncelidir. "Yıldızları en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum."

"Yani..."

"Evet," diyor. "Bir gece yıldızlar benim için söndü ve bir daha asla geri dönmeyecekler. Gece gökyüzü karardı."

Şimdi karanlıktan memnunum, yüzümdeki duyguyu gizliyorum. Kalbim onun için kırılıyormuş gibi hissediyorum.

"Yine de seni gördüğüme şükrediyorum," diye mırıldanıyor. "Her şey kararmadan önce."

Gözlerim doluyor. Nasıl bilmiyorum ama biliyor, boştaki eliyle gözyaşlarımı yanaklarımdan uzaklaştırıyor. "Ağlama Summer," diye fısıldıyor. "Benim için değil."

Yine de yapıyorum. "Nasıl dayanabiliyorsun? Umutsuzluğa kapılmamayı nasıl başarıyorsun?"

Şakağımı öpüyor ve beni kendine çekiyor. "Bilmiyorum," diyor, sesi saçlarıma vuran bir itiraf gibi. "Sadece henüz görmedin."

ANTHONY

Kahve masamın üzerindeki viski bardağına uzanıyorum ve neredeyse deviriyorum. Son koyduğumdan beri kaygan şey hareket etmişti. Elimde sıkıca tutmak daha güvenli.

Boğazımdan aşağı süzülürken yanıyor.

En son burada, bu sandalyede, kendi oturma odamda oturup içki içmeyeli uzun zaman oldu. Başım çatlarcasına ağrırken beynimi çalıştırmak zor ama imkânsız değil.

Summer'la tanışmadan birkaç hafta önceydi.

Bu çok da şaşırtıcı değildi. Karanlığı bastıracak kadar parlaktı. O etrafımdayken kendi mutsuzluğum da dahil olmak üzere başka bir şeye konsantre olmak zordu.

Ama artık buralarda değil. Dairesinin köşesindeki fil lambası, kalın doğu halıları ya da yaptığı papatya çayı yok.

Çay. Onu kendim için almıştım.

Mutfağa doğru bakıyorum ama bunu yapmak çok fazla çaba gerektiriyor. Uyumama yardım ederdi ama viski de öyle ve elime daha yakın.

Belki unutmama da yardımcı olur.

Hızlanıyor. Dr. Johnson'ın bu sabahki sözü buydu. Hızlanma. Hızlı arabalarla ilgili olarak kullanıldığında ve retinitis pigmentosa, görme bozukluğu, körlük ile aynı cümlede geçmediğinde tercih ederim.

Sanki bir dövüşün içindeyim ve sallanıyorum ama kollarım yoruluyor. Ve kaybediyorum. Kaybettiğimi biliyorum, tek sonucun başarısızlık olduğunu biliyorum ama hayatım boyunca mücadeleden vazgeçemem.

Henüz değil.

Kendime iki boğum viski daha dolduruyorum ve sandalyede arkama yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Göz kapaklarımın ardındaki siyahlık. Bir gün bunu görecek miyim?

Doktor bilmiyor. Bilmediği bir sürü şey var. Görme yetimi ne kadar çabuk kaybedeceğimi değil. Ne kadarını kaybedeceğimi değil. Aydınlık ya da karanlığı ayırt etme yeteneğimi koruyup koruyamayacağımı. Tünel görüşünü koruyacak mıyım. Yoksa yıl bitmeden bir yarasa kadar kör mü olacağım.

Ama hızlandığını biliyor, evet. Bundan çok emindi. *Gece görüşünüzdeki bozulmayı fark ettiniz mi?*

Evet.

Bugünlerde kitap okumak sizin için nasıl?

Metin boyutunu büyütürsem çalışıyor. Ve çok parlak bir ışık var. Kontrastı yükselt.

Peki ya basılı metin?

Koltuğumda kıpırdandım. Yeterince büyükse, dedim.

Dr. Johnson her zaman yaptığını yapmıştı. Değersiz gözlerimin içine baktı, bilgisayarına notlar aldı ve gözlerime geri döndü. İkimizin de bildiği şeyleri doğrulayan bir dizi testten geçti.

Yaşlı doktora bir şaka yapmışım. Gözümün büyütülmüş bir fotoğrafına bakarken ona şöyle demiştim. *En kötü anılarımın hepsinde sen varsın.*

Güldü, çünkü benim gibi insanlarla her gün karşılaşılıyor, her gün hayatını kaybeden zavallılar.

Bardağımın yarısını boşaltıyorum. Çok hızlı gidiyor, çok hızlı, hem içki hem de gözlerim. Çok hızlı. Daha fazla zamanım olması gerekiyordu. Summer'la daha fazla zaman. İnsanlara anlatmak için daha fazla zaman. Dr. Johnson'ın bana söyleyip durduğu gibi, *alışmak* için.

Ayarla. Sanki herkes yapabilirmiş gibi.

Summer bu gece arkadaşlarıyla dışarıda ve iyi ki de öyle. Çoğunlukla. Dürüst olmak gerekirse kısıkanıyorum da. Koltuktan kalkıp yatak odamın yanındaki tuvalete doğru ilerliyorum ve içinde haplar olan küçük beyaz bir şişe arıyorum. Ağrı kesiciler. Kutsanmış rahatlama sağlayıcılar. Migrene iyi geliyorlar.

Çevirmeli kapağı açıyorum ve boş elime iki tane döküyorum. Sağ elimdeki viski bardağına bakıyorum.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Ama beynimin bunu önemseyen kısmı kilitli. Onu görebiliyorum ama hissedemiyorum ve kesinlikle bana ulaşamıyor.

Hapları yuttum ve alkolle boşalttım. Bardağı mermerin üzerine koydum. Yatağıma doğru ilerleyip çarşafın üzerine uzandım. Summer gibi kokmuyorlar, çünkü o buraya hiç gelmedi. Çamaşır gibi kokuyorlar. Temizlikçi kadın yakın zamanda buraya gelmiş olmalı. Bu koku çok kötü.

Sanki bir otelde ya da kiralık bir evdeymişim gibi.

Sırt üstü dönüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Göğsümdeki ezici his fazla gelmeden önce karanlıkta ne kadar dayanabileceğimi görmeye karar veriyorum.

Eğlenceli bir oyun değil ama hazırlık. Ve bu Dr. Johnson ne yapmamı istedi? Ayarla.

Denememe bak, Doktor.

Keskin, acı verici bir ışıkla kaplı bir odaya uyanıyorum. Perdeler. Dün gece perdeleri çekmemiştim.

Başımın tepesindeki basınçlı kavrama çelik bir mengene gibi hissettiriyor. Muhtemelen alkol. Harikulade etkileri her zaman kısa sürelidir.

Israrla basılan bir kapı zilinin sesi evin içinde çınlıyor. Beni uyandıran bu muydu?

Yazın.

Summer'ı bugün buraya davet etmiştim. Bugün cumartesi. Ona evimi göstermem gerekiyordu. Mahallede dolaşacaktım.

Sikeyim.

Kendimi yataktan dışarı atıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. Dişlerimi fırçalamak için banyoda . Çıkarken yatak odamın kapısını kapatıyorum.

Unutmamıştım. Ama onunla düşündüğümünden daha az zamanım kaldığının farkına varmamla birlikte, dokunmak için çok acı verici bir şekilde arkaya itilmişti. Hızlanıyor, hızlanıyor, lanet olası hızlanıyor.

Ön kapıya ulaştım. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes almaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

o.

"Günaydın," diyor Summer. Buğday rengi saçları dalga dalga dökülüyor. Yüzünün etrafında zıplayan bir kâğıt torba tutuyor. "Bize simit getirdim."

"Doğru. Güzel."

Gülümsemesi küçülüyor, gözleri benimkilere odaklanıyor. fazla şey görüyorum. "İyi misin Anthony?"

"Evet. İçeri gelmek ister misin?" "Evet. Eğer sorun olmazsa?"

"Elbette." Ne kadar iyi olduğunu göstermek için kapıyı iterek açıyorum. Ace kuyruğunu sallayan, heyecanlı bir fırtına gibi ayaklarımın dibinde, burnunu bacağıma dayamış bir köpek. Eğiliyorum ve ona sağlam bir selam veriyorum. "İyi köpek," diye mırıldanıyorum ve kapıyı arkalarından kapatıyorum.

Summer oturma odamın ortasında duruyor ve her şeyi içine çekiyor. Etrafa onun gözlerinden bakarken midemin bulandığını hissediyorum.

Dün ortalığı toparlamayı planladığımı çok net hatırlıyorum. Dr. Johnson tüm bu planları rayından çıkarmıştı. Sözleri beni çıkış yolu olmayan karanlık bir yere geri çekmişti.

Ellerimi buruşuk pantolonumun ceplerine sokuyorum ve onun oturma odasında dolaşmasını izliyorum. Eski mermer şömineyi. Deri koltuklar. Kahve masamın üzerindeki paket servis kutusu ve yarısı boş viski şişesi.

En azından temizlikçiler sayesinde temiz. Ama hayatımın kanıtları her yerde.

"Bu şehir evi çok eski" dedi.

Beklediğim gibi değil.

Boğazımı temizliyorum. "Evet. On dokuzuncu yüzyılın sonları sanırım." "Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Evet. Ben çocukken büyükannem ve büyükbabam bir süre burada yaşadı. Sık sık ziyaret ederdik. Bir süre önce başka bir eve taşındılar ve ne ailem ne de kardeşim burayı istemedi." Omuz silkiyorum. Ağzım açık kaldı. Baş ağrısı ve üzerimde bir bulut gibi asılı duran karanlıkla birlikte filtre de ortadan kalkıyor. "Bu sokağı hep sevmişimdir."

"New York'un güzel bir bölgesi. Çok sessiz."

"Öyle."

"Kendin için üç hikâyen mi var?"

"Evet."

Dönüyor, odanın diğer ucundan bana gülümsüyor. Pencereleden giren güneş ışığı onu aydınlatıyor, teninin bronzluğu sarı güneş elbisesiyle güzel bir kontrast oluşturuyor. "Bu yalnız hissettirmiyor mu?"

Boğazımı temizliyorum. "Bazen, sanırım. Ama ben mahremiyetimi seviyorum."

"Kesinlikle öyle." Aradaki boşluğu geçip bana uzanıyor, kollarıyla belimi sarıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Öyle görünmüyor muyum?" Soruyorum. Saçımdan bir tutamı parmaklarımın arasına alıyorum.

"Hayır," diyor. "Konuşmak istersen dinlemek için buradayım."

Kollarından kurtulup mutfağa doğru ilerliyorum. Ona sırtımı dönmek canımı acıtıyor ama gerçeği söylemek daha çok acıtıyor. İçimde bir sel varmış gibi hissediyorum ve kapılar zaten zayıf.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Evet, tabii."

Buzdolabını açtım. Tekrar kapatıyorum ve görmemesini umuyorum. Acınacak haldeyim. Burada en son ne zaman paket servis olmayan bir şey yediğimi hatırlamıyorum ve son iki haftadır benimkinden çok onunkinde vakit geçiriyorum.

Onun yeri. Keşke şimdi orada olsaydık. Pizza, o aptal fil lamba ve karşı kanepede yayılmış bizi izleyen Ace.

"Su iyi mi?" Ben soruyorum. Aptal, Anthony.

"Tabii ki." Mutfak masamın yanına otururken bir hışırtı duyuyorum. "Dışarıda hava çok güzel. Gerçekten gülünç derecede sıcak. Daha sonra parka gidebilir miyiz?"

"İyi fikir." Ona bir bardak su veriyorum. Mutfak tezgahına doğru çekilip ona yaslanıyorum.

Onu göremeyeceğim bir zamanın geleceğini düşünmek, tam karşımda oturuyor, o kadar güzel ki kalbim bedenimden sökülüyormuş gibi hissediyorum. Dünya böyle bir güzellik yaratıyor ve sonra gözlerimi benden alıyor.

Bunun acımasızlığı beni parçalıyor.

Bardağını yere bıraktı. "Anthony?"

"Gözlerim kötüleşiyor."

"Oh. İlerliyor mu?"

"Doktorun düşündüğünden daha hızlı."

İşte orada. Gözlerindeki acıma ve keder bakışı. Bunu görebiliyorum ve bir yük treni gibi acıtıyor. Ona buna sebep olan benim. Acınacak biri olduğumu. İkisi de değil, hepsi bir arada.

"Bir zaman çizelgeleri var mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve onun yanından geçip ilerideki güneş ışığına bakıyorum. "Somut bir şey yok ama büyük ihtimalle birkaç yıl dedi. İki yıl da olabilir. Sekiz de olabilir. Ama en azından onlarca yıl değil."

"Çok üzgünüm Anthony."

Yumuşak dille söylenen sözler canımı sıkıyor. Onun için üzüleceği biri olmak istemiyorum. Güvenebileceği biri olmak istiyorum, başvurabileceği biri. Birlikte bir gelecek görebileceği bir adam.

Kahretsin, uzun zamandır geleceği düşünmeme izin vermemiştim. Ama şimdi istiyorum, onunla. O kadar çok istiyorum ki dilimde asit gibi. Ve buna sahip olamam.

"Bunu şimdi bitirirsek senin için daha kolay olabilir." "Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Ben aranızdan ayrılmadan önce bu işe kendini fazla kaptırmazsan senin için daha kolay olabilir. Bir ya da iki yıl içinde bitirmek yerine şimdi bitir."

"Anthony," diyor sinir bozucu bir sakinlikle, "ölmüyorsun."

Buna gülümsemek zorundayım. Benim gibi, dört gözle beklediğim acınası varoluşum gibi mizahsız. "Öyle de olabilirim. Yaşam tarzım ölüyor. Kariyerim. İlgi alanlarım."

"Montauk'taki evi kaçmak için aldın," diye fısıldıyor.

"Evet, sanırım her şeyin nerede olduğunu öğrenmeye başlamalıyım. Yakında burası bir hapisane olacak."

Başını iki yana sallıyor. "Bu yüzden mi bir keresinde bana ilişkilere ilgi duymadığını söylemiştin? Aşka?"

Kelimeler lastiğin altındaki çiviler gibi dişlerimin arasından kayıp gidiyor. Çıkarken bir şeyleri deliyorlar. "Kimseye yük olmayacağım, Summer. Reddediyorum."

Sandalyesini geriye itiyor ve ayağa kalkıyor. "Sen bir yük olmazsın. Anthony, düşünüyor olamazsın."

"Bunu düşünmem mümkün değil mi? Yani yaşadığımız evi idare edememenden hiç bıkmayacak mısın? Seni bir yerlere götüremiyorum diye bana hiç kızmayacak mısın? Seni yavaşlatacağım, seyahatlerini engelleyeceğim, tüm o hayallerinin önünde duracağım diye. Yapılacaklar listene, Summer. Seninle Machu Picchu'ya yürümek bir yana, saç kesiminin iyi görünüp görünmediğini bile söyleyemeyeceğim."

Yüzünde şaşkın bir ifade var. O zaman bunu düşünmemiş. Güzel. Bunu ikimiz için de düşünecek kadar zamanım oldu.

"Bunun yolları var," diye mırıldanıyor. "Bununla yaşamayı öğrenmenin yolları. Rehber köpekler, beyaz bastonlar, Braille alfabesi... Bunun sizi yenmeyeceğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen bundan daha güçlüsün Anthony. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

Ona başımı salladım. "Anlamıyorsun."

Elini Ace'in kürküne gömüyor. Bacağına bastırmış, aramıza bakıyor. "Bilmiyorum. Haklısın. Ama bu burada olmak istemediğim anlamına gelmiyor, çünkü istiyorum Anthony."

"Çocuk istiyorsun," dedim. "Ölmeden önce yapılacaklar listende var."
Bana geniş gözlerle bakıyor. Takip etmiyor ama başını sallıyor.
Parmağımı şakağıma vuruyorum. "Nasıl bir koca olurdum?
Nasıl bir baba?"

"İyi bir tane." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve ironilerin en büyüğünde, bunu sarsıcı bir netlikle görebiliyorum.

"İşe yaramaz biri," diye düzeltiyorum onu. "Bakmak zorunda olduğun biri olmayı reddediyorum. Summer, senin için gerçek bir ortakdan daha azı olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

Hayalleri paramparça olurken başını hafifçe sallaması bir inkârdır. Çünkü gerçek şu ki, ben asla onun istediği gibi bir adam olamayacağım. Asla onun gerçek aşk ve iki nokta beş çocuk fantezilerini gerçekleştiremeyeceğim.

"Başka birini bulmalısın," diyorum ona. Kapıya doğru başımı salladım. "Kendi çöpçatanlık hizmetini kullan, Summer. Seni gezilere götürebilecek ve sana çocuk verebilecek bir adam bul. Geceyi ağrı kesici ve alkolle geçirmeyen birini. Ailenin sahip olduğu gibi bir ilişki istiyorsun."

"Bu benim de seçimim," diyor. "Hayatımda kimi istediğim benim seçimim. Ve seni istiyorum."

"Şimdi, belki. Ama gelecekte olmayacak."

Bir adım daha yaklaşıyor. Gözleri ıslak ama ağzının yapısı keskin. "Bana ne istediğimi söylemeyi kes! Kahretsin, Anthony. Geceleri benim yerime gururunun sana arkadaşlık etmesini mi tercih ederdin?"

"Bunun benim gururumla hiçbir ilgisi yok."

"değil mi? Çünkü bence her şey bununla başlıyor ve bununla bitiyor." Başını tekrar sallar, nefesini üfler. "Sana katılmıyorum Anthony. Kendini ya da geleceğini nasıl gördüğüne katılmıyorum."

"Zamanla göreceksin."

"Hayır, yapmayacağım." Uzanıp elini yanağıma koyuyor. Gözlerinde parlayan duyguyla başa çıkamıyorum, bu yüzden genellikle nefret ettiğim şeyi yapıyorum.

Gözlerimi kapattım.

"Bugün söylediğin pek çok şeye katılmıyorum," diyor titreyerek. "Hayatın bitmedi ve geri kalanını çöpe atmana izin vermeyeceğim. Peki ya bana gelince? Neyle başa çıkıp çıkamayacağıma ya da ne isteyip istemediğime benim adıma karar vermeye cüret etme."

Eli yanağımdan kayıyor ve gözlerimi tekrar açtığımda mutfak masasının yanına geri dönüyor. Yanaklarında belirgin bir kızarıklık var.

"Sanırım bugünlük gitsem daha iyi olacak," diyor.

Başımı sallıyorum. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, gitmeli ve bir daha asla geri dönmemeli.

Gözleri tekrar doluyor, sanki yanlış bir cevap vermişim gibi. Ama topuklarının üzerinde dönüp ön kapıma doğru yöneldiğinde kırılganlığı kayboldu.

Ace mutfakta oturmaya devam ediyor, boğazından yumuşak bir mızıltı kaçıyor.

"Haydi, Ace!" diye sesleniyor. Onunla konuşurken sesinde çelik kullandığını daha önce hiç duymamıştım.

Bana son bir kez uzun uzun, kahverengi gözlerle bakıyor. "Hadi oğlum," diyorum ona. Omuzları çökmüş, kuyruğunu bacaklarının arasına almış bir halde dönüyor ve

Yaz çoktan gitti.

YAZ

İç çekerek sandalyeme geri gömüldüm. Bu şimdiye kadar bir müşteriyle yaptığım en uzun toplantıydı. Detaylar konusunda çok titizdi ve ona verdiğim hızlı yönlendirmeler, monologlar için birer fırsata dönüşmüştü.

Ancak ifadesindeki utangaçlık ve verdiği yanıtların ele verdiği derin zekâ arasında, ona uygun bir eş bulmak zor olmayacaktır.

Şimdiden birkaç fikrim var ama emin olmak için müşteri veri tabanımıza bakmam gerekecek. Ofisimin kapısı belirsiz bir şekilde çalındı ve Suzy kafasını içeri uzattı.

Bir bakışı paylaşıyoruz.

"Sırf seni bundan kurtarmak için sahte bir toplantı ayarlamaya çok yaklaştım" diyor.

"Teşekkürler. Bunun için bir çeşit sinyelimiz olmalı."

"Yapmalıyız. Mesela resepsiyona arka arkaya iki kez seslenirseniz."

"Ya da sana e-posta gönderebilirim."

"Ya da bana e-posta gönderebilirsin," diyor sırtarak. "Her şey yolunda gitti mi?" "Kesinlikle. Sanırım yanıtlarını doğru almak için endişeleniyor ve

Şey... herkes bir randevu servisi kullanma fikrinden rahatsız olabilir." "Çok doğru." Ofisime giriyor, kapıyı arkasında açık bırakıyor ve yaldızlı aynada kendine bakıyor. Parmağını gözlerinin altında gezdirerek düşen rimelleri yakalar.

"Harika görünüyorsun," diyorum ona. "bu yeşil elbiseye bayıldım."

İşılıyor. "Teşekkür . Ucuzluk mağazasından aldım. Vintage Hermès."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Kuru temizleme yaptırmak zorunda kaldım ama değdi."

"Vivienne'e o mağazadan bahsetmelisin, eğer henüz bahsetmediysen. Sırf bu yüzden sana zam yapabilir."

İkimiz de gülüyoruz. Teyzemin pahalı ve tarihi olan her şeye karşı eklettik zevki ofisimizin dekorunda kendini gösteriyor, kendi kusursuz kıyafetlerinden bahsetmiyorum bile.

"Geleceğim," diyor Suzy. "bugün henüz ofise gelmedi." "Ben toplantıdayken bile mi?"

Başını sallıyor. "Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diyorum kaşlarımı çatarak. Haftalardır her zamanki öğle yemeklerimizden birini yemedik. Onu gördüğümde genellikle gidiyor oluyor, ya da ben de öyle, geceleyin geçen gemiler gibi.

"Belki de ofis dışında daha fazla iş yapıyor," diye öneriyorum. Vivienne'in yüksek profilli müşterileriyle restoranlarda ya da kafelerde buluşması alışılmadık bir durum değil. Onunki her zaman rahat bir dokunuş olmuştur.

"Evet," diye kabul ediyor Suzy. "Her halükarda, öğleden sonra burada olacak. Ryan bize uygulamanın son prototiplerini göstermek için gelecek."

"Oh, öyle mi?"

"Mmm." Bir ruj tüpü çıkarır ve aynada dikkatlice sürer.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Suzy..."

"Evet?" diye soruyor, tüm masumiyetiyle. Ama sonra geniş bir gülümseme yayılıyor. "Peki, tamam. O kesinlikle çok lezzetli."

Gülüyorum. "Tabii ki öyle."

"Onunla tanıştınız. Sence de öyle değil mi? Summer, ona çıkma teklif etsem hiç profesyonelce olmaz mı? Acture için çalıştığını biliyorum ve teknik olarak artık bize sahipler."

Ona gülümsüyorum. Son bir aydır neredeyse tüm boş zamanımı Anthony ile geçirirken buna söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Suzy'nin onun çalışanıyla çıkması bunun yanında sönük kalır.

Vivienne'e de bunu söylemek istiyordum ama...

"Summer? Gerçekten söylemem gerektiğini , değil mi?"

"Hayır, bence devam etmelisin. Çok cesursun Suzy."

Bana tekrar gülümsüyor. "Teşekkür . Olabilecek en kötü şey nedir? Hayır demesi."

Çok basit ve çok doğru.

O gittikten sonra büyük aynanın önünde onun yerini alıyorum. Bir elimi elbisemin üzerinde gezdiriyor ve rimelimin bulaşp bulaşmadığını kontrol etme işlemini tekrarlıyorum.

Anthony uygulama geliştiricisiyle birlikte gelebilir.

En son konuştuğumuz o günden beri ne mesaj attı ne de aradı. Tartışma o zamandan beri midemde bir kurşun ağırlığı gibi hissediyorum.

Sesinde öyle bir acı vardı ki, gücü kaburgalarımın arasından çelik bir bıçak gibi kayıyordu. Ve gerçek de. Sözlerinde, kendine bakışında gerçek vardı.

Ama bu kabul edebileceğim bir gerçek değil.

Onu en iyi, en gerçek, en özgür haliyle gördüğümde değil. Henüz kaybetmediği şeylerin yasını tutmayı unuttuğu zaman.

Anı yaşadığında.

Sandalyeme geri oturuyorum ve yumuşak bir ısıyla Ace'i yanıma çağırıyorum. Kuyruğunu aşağı doğru sallıyor ve başını dizlerimin arasına sokarak kollarımı ona dolamama izin veriyor. Ellerimi onun yumuşak kürküne gömüyorum.

"Sevdiğin kişi kendini sevmeyi reddettiğinde ne yaparsın?" diye fısıldıyorum ona.

Boynuma tek, geçici bir yalama. Gözlerimi kapatıyorum ve aniden gelen gözyaşlarına karşı savaşıyorum.

Görme yetisini kaybediyor.

Sevdiğim adam, karmaşık, katmanlı ve iğneleyici olan, bana kendimi güvende, aziz ve anlaşılmış hissettiren adam, bu teşhisin ağırlığına karşı savaşıyor. Ve bunu ortadan kaldırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Çözmek için. Onun da yapabileceği bir şey yok.

Bu hayatın yaşamaya değmeyeceği

anlamına gelmez. Vazgeçmesi

gerektiği anlamına gelmez.

Ama yine de kaybettikleri için ağlıyorum ve onu nefesimi kesen bir şiddetle özlüyorum.

Resepsiyondan gelen sesleri duyduğumda hâlâ burnumu çekiyordum. İki ses. Suzy'ninki ve Ryan'inki.

Anthony ofise gelmiyor o zaman.

Telefonum çaldığında bir mendile uzanıyordum. Arayan oydu ve gözlerim her bir parçayı açgözlülükle dinliyordu.

Geçen gün için özür dilerim Summer. Bu gece konuşmak için sana gelebilir miyim?

Evet, sanırım. Evet, evet, evet. "Konuşmak" kelimesinin korkutucu olması önemli değil. Eğer o varsa, en azından bir şansım var demektir. Bahse girmeye değer olduğumuza onu ikna etme şansım.

Buna bahse girerim.

Eski sevgilisi gözlerinin bozuk olduğunu öğrendiğinde neden kalmayı tercih etmedi bilmiyorum ama aynı kararı vermeyeceğimi biliyorum.

Yaz için: Evet, lütfen. Seni özledim.

Son üç kelime düşüncesizce ama doğru. Açık bir kitap olduğumu biliyor. Oku beni, sanırım.

Yanıt anında gelir.

Ben de öyle Summer.

Onu aşağıdan çağırıyorum, sınırlarım midemde dans ediyor. Ace onu benden önce karşıladı. O da köpeğimi benden önce selamlıyor.

İkimiz de birbirimize bakmaya çekiniyorduk.

"Selam dostum," diye mırıldanıyor Anthony ve iri, ten rengi elini Ace'in beyaz-sarı kürkünde gezdiriyor. Kuyruğu o kadar hızlı sallanıyor ki bulanıklaşıyor.

Anthony tam boyuna doğru doğruldu ve bana o kapalı ağızlı, yarım gülümsemesini verdi. "Hey."

"Merhaba," diyorum ve doğruca ona yöneliyorum.

Kollarını açıyor ve ben de kollarına teslim oluyorum. Yüzümü göğsüne gömüyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum, kazağının kumaşı yanağımın altında yumuşacık.

"Sadece iki gün oldu," diyor Anthony, "ama sanki sonsuzmuş gibi geliyor."

"Öyle," diye katılıyorum. "Biri benim için gazeteyi anlatmadan günlerimi zar zor geçirdim."

"Özür dilerim. Görevlerimi ihmal ettim."

"Sorun değil," diyorum, bir adım geri çekilip elini kendi elimle buluşturarak. "Artık buradasın."

Gözleri yumuşuyor ama gülümsemiyor. "Öyleyim."

Ondan sonra uzun bir süre beni öpüyor. Dudakları ısrarcı ve tanıdık bir şekilde benimkilerin üzerinde geziniyor. Ellerimi boynunun arkasına kilitliyorum ve tüm bunlar boyunca ona tutunuyorum.

Başını kaldırıp başparmağını dudaklarımda gezdirdiğinde gözleri buğulanıyor. Şişmiş gibiler. "Hadi oturalım."

Bu basit sözler şehvet sersemliğini gerçeğin keskin acısıyla kesip atıyor. Onu kanepelerime kadar takip ediyorum ve doğru olanı alıyoruz, birçok kez sarmaş dolaş yattığımızı.

Oturuyor, ama düzgün oturmamızı istiyorsa, ona izin vermeyeceğim. Kendimi yastıklara yaslıyorum ve bacaklarımı onunkilerin üzerine atıyorum.

Anthony yarı gülümsüyor, boştaki eli çıplak ayak bileğime yerleşiyor. "İyi miydin?"

Başımı salladım. "Sen mi?"

"Evet."

"İki gün," diye mırıldandım.

Homurdanıyor. "İki gün. Çok saçma."

"Ve yine de," diyorum.

"Ve yine de," diye kabul ediyor. "Summer... Cumartesi günü için özür dilemek istiyorum."

Sonraki kelimeleri yüksek sesle söyleyecek cesareti bulmam biraz zaman alıyor. Ama söyledim. "İnanmadığın şeyleri söylediğin için kendini kötü mü hissediyorsun? Yoksa onları duymamı istemediğin için mi kötü?"

Gözlerini uzun süre üzerimde tutuyor ama başka tarafa bakmıyorum. Kalmamı izle, diye düşünüyorum. Bundan kaçmayışımı izle.

"Söylediğim her şeye hâlâ inanıyorum," diyor sonunda. "Başka türlü nasıl olabileceğini anlayamıyorum."

Gözlerim kendi kendine kapanıyor, sanki gözlerimdeki ifadeyi görmesine dayanamıyormuşum gibi.

"Summer, başka türlü nasıl olabilir bilemiyorum ama ben *istiyorum*. Çok, çok kötü bir şekilde. Dün kuru temizlemecide sırada bekliyordum ve bir anda sesini duydum. Bana söylediğin bir şey olduğunu bile sanmıyorum ama o kadar net duydum ki yanımda duruyor olabilirdin. *Neden vaktini buna harcıyorsun?* Sen de bana bunu sordun." Kıkırdıyor. "Bu arada, aslında sen olmadığını bu yüzden biliyordum. Sen asla küfretmezsin."

"," diye fısıldıyorum. "Bazen."

Parmakları bileğimi sıkıca kavıyor. "Ama o durumda yapmazdın. Ve haklı olduğunu fark ettim. Kalan zamanımın çoğunu sinirlenerek harcadım. Evrene, gözlerime, adaletsizliğe. Yaşamam gerekirken. Hazırlanmam gerekirken. Senin yaptığın gibi günü yakalamak."

Ağzım kuruyor ama başımı sallıyorum ve Anthony'nin zeytin rengi yanaklarının kızarmasını izliyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var ama bakışları sert.

"Bilmiyorum," diyor, "hak ettiğin adam olabilir miyim? Bununla senin düşündüğün şekilde mücadele edebilir miyim? Büyük olasılıkla senin için bir başkası kadar iyi bir erkek arkadaş olamayacağım. Benim sınırlamalarıma sahip olmayan biri. Ama Tanrı şahidim olsun Summer, deneyeceğim."

Uzanıyorum ve yüzünü avuçlarımin arasına alıyorum. "Yapabileceğini biliyorum. Yapacağını biliyorum. Anthony, ben-"

Beni öpüyor, sözlerimi yutuyor ve ben kanepeye düşünüyorum. Onu üzerime çekiyorum. Dudakları sessiz bir aciliyetle hareket ediyor, sanki şeklini ezberliyormuş gibi ağzıma bastırıyor. Sanki veda ediyormuş gibi.

Parmaklarımı gömleğinin içine sokuyorum, ama o tutuşumu kolayca kırıyor ve ikimizi de tekrar yukarı kaldırıyor. Bu sefer ben onun kucağına kayıyorum. Aramızdaki herhangi bir boşluk çok fazla.

"Summer," diye mırıldanıyor. "Ama önce kendimi düzeltmem gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap gülümsemesi alaycı. "Bir süreliğine gitmem gerekiyor. Summer, Cumartesi günü gördüklerin... daha hepsini görmedin. Ne kadar kötüleşebileceğini. Öyle günler oldu ki..." Başını iki yana sallar. "Bununla yüzleşmeliyim."

Parmaklarım kazağının yakasına giriyor ve sıkıca kavıyor. "Seninle yüzleşmek istiyorum."

"Biliyorum, bebeğim."

"Ve bir gün görme yetini kaybedeceksin diye seni bırakmayacağım," diye yemin ediyorum. "Artık biliyorum ve tepelere kaçacak değilim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Bununla savaşmak zorundayım Summer. Sen savaşan birini hak ediyorsun."

"Bunu birlikte yapamaz mıyız?"

"Henüz değil." Beni geçip pencerelere doğru bakıyor, sanki utanmış gibi, çenesinin keskin kesimi çalışıyor. "İçimde bir karanlık var,

Bu dipsiz uçurum bazen beni tamamen yutuyor. Biriyle normal bir konuşma yapıyorum ve sesim kesilene kadar bağlamak istiyorum. Birinin şikayet etmesini dinlemeye dayanamıyorum. Herhangi bir konuda. Anahtarlarınızı mı kaybettiniz? Harika. Kör oluyorum. Kendime acıyorum. Ve bunu durduramıyorum."

Hızlı bir hareketle başını sallıyor. "Kendimi böyle sevmiyorum. Mesele teşhis değil ve sen bunu görmeme yardımcı oldun. Bu hâlâ başıma gelen en kötü şey. Hâlâ lanet bir trajedi. Ama içimdeki bu karanlık... Beni boğan şey bu, Summer. Kontrol bendeyken olduğum kişiyi sevmiyorum. Ve bu çok sık oluyor."

Parmaklarım boynuna dolanıyor. Ağlayacak gibi oluyorum ve ağlamamaya çalışıyorum ama o bunu görüyor. Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Çok yardımcı oldun, Summer."

"Öyle mi?"

"Evet." Alnını benimkine yaslıyor ve ben de cumartesi günü gözlerindeki kasvetli bakışı düşünerek ona tutunuyorum. Yarı sarhoş viski şişesini ve havasız şehir evindeki umutsuzluk kokusunu. "Artık uğruna savaşılmaya değer bir şey var."

"Ne planlıyorsun?"

"Her şey," diye mırıldanıyor. "Ve hiçbir şey. Her seferinde bir adım. Sanırım iş ortaklarıma söyleyeceğim. Belki doktorumu arar ve ona aids araştırmasına başlamaya hazır olduğumu söylerim."

"Aids mi?"

"Bastonlar," diyor. "Köpekler. Körler alfabesi."

Kelimeler onu parçalıyor. Bunu görebiliyorum ama yine de onları söylüyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Ve bunu yalnız yapmak istiyorsun," diye fısıldıyorum.

"İhtiyacım var, Summer. Kendimi kontrol edebildiğimi bilene kadar. Biliyorum ki ben..."

"Acıyor," diye .

"Mmm."

"Beni bilgilendirmeye devam edecek misin? Hazır olduğunda bana geri dönecek misin?" "Tanrım, evet," diyor, elleri belimde sıkışıyor.

"Summer, bu bir veda değil. Bu benim çekip gitmem değil." "Güzel."

"Hayatımı düzene sokmam gerektiğini söylüyorum. Ne kadar istesem de sonsuza kadar seninle bu dairede saklanamam."

"Biliyorum."

"Seni her gün özleyeceğim," diye mırıldanıyor. Dudaklarıma dokunuyor ve bu kez öpücükler ikimizin de henüz söylemediği kelimelerle dolu.

Ayağa kalkıyor, bacaklarım beline kilitleniyor ve bizi yatak odasına götürüyor. Kapıyı kapatıyorum ve kapüşonlu gözlerle onu izliyorum. O da beni izliyor, bakışlarındaki istek ve aşk apaçık ortada. Elbisemi başımın üzerine kaldırıyorum ve keyfini çıkarıyorum. Saçlarımı savuruyorum, sütyenimi çıkarıp atıyorum. Beni içine çekiyor, hızlı hareketlerle kendi kıyafetlerini çıkarıyor.

Elimi göğüs kıllarında gezdiriyorum ve titriyor. Bunu daha önce kaç kez yaptık? Yine de bugün farklı hissettiriyor. Her dokunuş anlam yüklü.

Tüy gibi hafif parmaklarını çıplak kollarımda gezdiriyor. "Çok minnettarım," diyor, "güzelliğinin anısına sahip olacağım için, onu ne kadar uzun süre saklayabilirsem."

İşte o zaman gözyaşlarım dökülüyor.

Onları öpüp uzaklaştırıyor ve ben de onu öpüyorum, hissettiğim her şeyi dokunuşa döküyorum. Birbirimize karşı nazik davranıyoruz, her dokunuşumuz yavaş, sanki uzatıyormuşuz gibi. Sanki bitmesini istemiyormuşuz gibi.

Yatağımın başucundaki masadan bir prezervatif almak için uzandığında, elimi geniş sırtında gezdiriyorum. "Gelecek hafta kadın doğum uzmanımdan randevu aldım."

Duraklıyor, göğsü ağır nefes alışıyla yükseliyor. "Yaptın mı?"

"Doğum kontrolü için" dedim. Bir ilişki hakkında konuşmadık. Bizi resmileştirme konusunda. Ama en azından benim için bu yönde ilerliyorduk ve bu yüzden...

Aramayı ben yapmıştım.

Anthony titriyor, parlıyor. Bir elini uyluğumun iç gezdiriyor. "Çok iyi düşünmüşsün," diye mırıldanıyor.

Pratik elleriyle prezervatifi takmasını izliyorum ve sonra lezzetli bir yavaşlıkla içime giriyor, ikimiz de zevkle nefes veriyoruz.

Bunu ilk yaptığımızdan beri geçen haftalarda Anthony ve ben çok şey keşfettik. Hızlı zamanlar oldu. Zor zamanlar. Sonrasında ikimizin de ne kadar gürültülü olduğuna güldüğümüz ya da cildimin güçten acıdığı zamanlar.

Bu o zamanlardan biri değil.

Hareket ederken kendini üzerimde tutuyor ve ben de onu karşılamak için yükseliyorum. Ellerimi saçlarına gömüyorum ve içine düşmenin böyle bir his olup olmadığını merak ediyorum.

Birine aşık olmak. Ayağınızı kaybetmek ve o son derinliğe düşmek, hayatınızda olduğu için daha asla aynı kişi olamayacağınızı bilmek.

Gözlerimden yine yaşlar süzülüyor, şakaklarımdan aşağı kayıyor ve saçlarımı ıslatıyor. Anthony onları hissediyor. Bana bakmak için dirseğini kaldırdı.

Yüzündeki endişe ve duygu beni mahvediyor. Onu daha sıkı kavradım. "Anthony," diye mırıldanıyorum. "Seviyorum-"

Sözlerimi bir öpücükle kesiyor ve kollarımda titriyor. "Yapma, Summer. Lütfen yapma. Yapamayacağım... lütfen."

"Tamam," diye mırıldandım. "Yapmayacağım."

Boştaki eliyle saçlarımı düzeltiyor, hâlâ gömülü. "Senin yanına dönene kadar olmaz. İyileşene kadar olmaz."

"Tamam," diye fısıldadım. Bacaklarımı arkadan kilitle. "İstemediğimden değil-"

Bu sefer onun sözlerini dudaklarımla durduran benim. Onlara gerek yok. Küçük yatağında birbirimize sarılmış, her seferinde bir dokunuşla geleceği kovalarken değil.

ANTHONY

Değişime olan büyük adanmışlığım küçük başlıyor. Olayların büyüklüğü içinde küçük. Baston, Braille alfabesi ya da şehir evimin karanlık, perdeli mağarasında kaçındığım şeylerden herhangi birini içermiyor.

Eski paket servis kutularını çıkarmakla başlıyor.

Temizlikçiler arasındaki haftalarda, burayı umursamamamdan başka sebep olmaksızın birikiyorlar. Ya da kendimi, gerçekten, ben... iyi olduğumda.

Ama başlamak zorundayım.

Yaz bana yükümü ve görme yetimi kapıda bırakma izni verdi. Beş dakikalığına, bir saatliğine, bir akşamlığına konaklama ve zaman çizelgelerini tamamen unutmak için.

O parlak bir kaçıştı, etrafımızdaki iyiliğin bir hatırlatıcısıydı ve o ışıklardan birkaçı bana düştü.

Ama onun dairesinde akşamlardan daha fazlasını istiyorum. Teyzesinin ne diyeceği konusunda endişelenerek gizlice dolaşmasından daha fazlasını istiyorum. Yapılacaklar listesindeki her şeyi yapmasını istiyorum ve bazılarında yanında olmak istiyorum. Çoğunda. Hepsinde, lanet olsun.

Ben de çöpü çıkardım.

Yapacaklarımla kıyaslandığında bunun anlamsızlığı beni neredeyse yıkıyor. Yelkenlerimin rüzgarını kesiyor ve beni bilgisayarına ya da yatağıma, işin ya da uykunun kayıtsızlığına geri götürüyor.

Ama direniyorum.

Bir zamanlar hayat dolu olan bu eski konağın perdelerini açıyorum. Eskiden arkadaşlarımı ağırlardım. İhmal ettiğim arkadaşlar. Ailemi de. Onları da ihmal etmişim.

Marketteki yürüyüşüm acınası ama yapıyorum. Summer'ın kullandığını gördüğüm bazı şeyleri alıyorum. Buzdolabımı dolduruyorum.

Sonra telefonuma, mutfak tezgahımın üzerinde duran o korkunç, sessiz cam nesneye bakıyorum.

Dr. Johnson'ı aramak, bu küçük yapılacaklar listemde yapmak istemediğim tek nokta. Düzeltiyorum, birçoğundan biri. Ama en tepede.

Kendimi bastonla yürürken göremiyorum. Sokakta beceriksiz bir aptal, işte o ben olacağım. Güvenliğim için tüm dünyaya güvenmek zorundayım. Kaybolursam ne yaparım? Elimi kaldırıp sakın bir gülümseme mi takınacağım?

Yüce Tanrım, telefonumdaki ses aktivasyonunun tamamen insafına kalacağım. Siri zaten çoğu zaman beni yanlış anlıyor.

Zemin ayaklarımın altında sallanıyor, çökmekle tehdit ediyor. Böyle bir şey olamaz.

Ama öyle, kendime hatırlatıyorum, içimdeki dipsiz kuyuyla savaşıyorum. Öyle ve ondan kaçmak gözlerimin kötüleşmesini durdurmayacak. Hiçbir şey yapmayacak.

Ben de telefonuma uzandım.

Üç saat sonra, Tristan'la Central Park'ta yürüyorduk. Telefonuna bakıyor, e-postalarını inceliyor.

O Dr. Johnson değil.

Ayrıca neden Aktör Başkentine geldiğimi ve bir yürüyüş toplantısına katılmak isteyip istemediğini sorduğumu da bilmiyor. Muhtemelen onu buraya davet etmeme rağmen son beş dakikadır neden tek kelime etmediğim konusunda da kafası karışmıştır.

de nedenini pek bilmiyorum.

"Freddie nasıl?" diye

soruyorum.

Gülümsüyor ve telefonunu cebine koyuyor. "Güzel. Aslında harika. Onu neredeyse Joshua ve benim yanıma taşınmaya ikna ettim."

"Vay be. Bu harika."

"Evet, öyle." Başını sallıyor, yüzünde sevecen bir gülümseme var. "Biliyor musun, hayatımı biriyle paylaşma fikrinin her zaman zor olacağını düşünmüşümdür. Hatta imkansız. Yine de onunla sorunsuz oldu. Elbette bazı şeylerden ödün vermek zorunda kaldık ama genel olarak... Sorunsuz."

"Senin adına sevindim," diyorum.

"Sağ ol dostum." Başını çeviriyor ve omuz silkiyor. "Geçen gün bir kuyumcudaydım."

Bir anımı alıyor. "Bir yüzük," diyorum. "Evlenme teklif etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet. Çok erken, bunu ben de biliyorum, o da biliyor. Şimdi evlenme teklif edersem beni azarlar. Ama yapacağım. Er ya da geç."

Elimi omzuna koydum. "Bu harika. Gerçekten. Evet diyeceğini biliyorsun."

"Evet," diyor Tristan gülümseyerek. "Bunu biliyorum."

Nişan yüzükleri hakkında hiç düşünmemiştim ama şimdi Summer'ın ne istediğini merak ediyorum. Onun tarzı nedir?

Bence abartısız. Belki özgün bir tasarım. Kendisinin de bir parçası olabileceği bir şey. Onu şimdiden bir görevliyle sohbet ederken görebiliyorum, ikisi değerli mücevherler üzerine bağ kurarken hızlı arkadaş oluyorlar.

"Anthony?" Tristan soruyor. "Benimle konuşmak istediğin özel bir konu var mıydı? Opat ile her şey yolunda mı?"

"Evet. Uygulama neredeyse piyasaya sürülmeye hazır. Üç aylık bir deneme süresi uygulayacağız, hataları gidereceğiz ve o zamana kadar ülke çapında piyasaya sürülmeye hazır olacak."

"Mükemmel," diyor. "Bizi haberdar edin."

"Yapacağım." Gerisini nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, beni boğuyor. Summer'la daha kolaydı. Ama bu konuşmaya başlamanın bir yolu yok.

Yine de buldum. Zihnimin hangi yolu seçtiği şaşırtıcı değil. "Aslında bir şey var."

"Opat Match hakkında mı?"

"Bir bakıma, sanırım," diyorum. "Summer Davis'le çıkıyorum. Sahibinin yeğeni."

Tristan'ın bakışı bir şaşkınlıktır. Sonra gülüyor, gülümsemesi genişliyor. "Anthony!" der. "Bunu hiç beklemiyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum." "Bu nasıl oldu?"

Bir elimle enseme ovuşturuyorum. "Bu hiç profesyonelce değil."

Tristan, "CEO'su olduğum şirkette bir stajyerle çıktım," diye yanıtlıyor.

"Yargılayacak ."

"Yine de senin için harika oldu."

"Yaptığım en iyi hata," diye kabul ediyor. "Yani? Bu ciddi mi?"

"Olabilir, evet. Sanırım olacak."

"Ama emin değilsin," diye tahmin ediyor.

Uzaktaki gölete, etrafını saran uzun, yaz yeşili ağaçlara bakıyorum. Parkta keyif için yürümeyeli uzun zaman olmuştu.

o. Bir şeyi sadece zevk için uzun zaman olmuştu. Yazdan çok önce.

"Sana söylemediğim bir şey var," diyorum. "İki yıl önce doktora gitmem gerekti. Gözlerim için."

"Oh?"

"Evet. Anlaşıldığı üzere görme yetimi kaybediyorum. O zamandan beri kötüleşiyor."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, ama ben de öyle, ikimiz de hayat dolu parka bakıyoruz. Bir grup çocuk bir tepeden aşağı çılgık çılgıca koşuyor, biri kovalanıyor, diğerleri de onu takip ediyor.

Tristan nihayet konuştuğunda, o kadar şaşırtıcı bir samimiyetle konuşuyor ki gülüyorum. "Siktir."

"Evet," diye katılıyorum. "Benim de ilk tepkim buydu."

"Bunu durdurmak için yapılabilecek bir şey yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Sadece düzenli olarak izliyorum. Ne kadar süreceğini bilmiyorlar ama büyük olasılıkla er ya da geç tamamen kör olacağım." "Özür dilerim. Keşke söyleyebileceğim başka bir şey olsaydı, ama bu sadece... Özür dilerim."

"Evet," dedim. "Teşekkürler. Her neyse, bunun şirket için bazı sonuçları olacak."

"Şirket," diye tekrarlıyor.

"Acture Capital. Devam edemeyeceğim, ne zaman... şey. O aşamaya geldiğinde."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra Tristan uzun zamandır yapmadığımız bir şeyi yaptı. Tek kolla sarılmak için beni kendine çekti.

Sırtına vurarak ve kalın bir şekilde yutkunarak karşılık veriyorum.

"Sen de şirketin bir parçasısın," diyor bana. "Bu şirketi sen ve ben kurduk. Elbette hâlâ bir parçası olacaksın, eğer istersen. Belki rolün değişmek zorunda kalacak ama bunun için de teknoloji var, değil mi? Kör yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben de öyle," diyorum. O da sırtışıma karşılık veriyor ve ellerimiz birbirimizin omuzlarında, hararetle gülümseyerek öylece duruyoruz.

"İki yıl," diyor. "İki yıl,"

diye onaylıyorum. "Bana söylemeliydin."

"Kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymaya dayanabilmem uzun zamanımı aldı."

Bir kez başını sallıyor ve elini omzumdan indiriyor. "Pekala," dedi. "Artık biliyorum. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, öyle olduğunu fark ettim. Onun tavsiyeleri daha önce sayısız iş kararında beni doğru yönlendirdi, tıpkı benimkilerin ona yaptığı gibi. Bana kız kardeşinin ölüm haberini verdiğinde yıkılmış bir halde yanında oturduğumu hatırlıyorum. Joshua'yı evlat edinme kararını.

O zaman kaçmamıştım.

Şimdi de kaçmayacak.

O gece yatağa sürünerek girdim, yorgunluk etrafımı kalın bir sis gibi sarmıştı. Baş ağrısı geri gelmişti. Akşam yemeği için dışarıdan yemek yemiştim. Ama bir bardak viski içmeden, ağrı kesici almadan ve Summer yatakta yanımda olmadan uykuya daldım.

Küçük ilerleme işaretleri.

Bu bana sahte bir güven veriyor. Ertesi gün birkaç saat çalıştıktan sonra, nasıl kör yaşanacağına dair kaynaklar bulmak için internette geziniyorum.

İlk kez kendi isteğimle bilgiyi aradım. İlk kez kaderimden kaçmadım.

İyi başlar. Hatta özgüven geliştirici. Kıyafetlerinizi renk koordinasyonuna sokmanın yolları. Hayatlarının ilerleyen dönemlerinde görme yetilerini kaybeden ve bunu telafi etmeyi, gelişmeyi öğrenen insanların referansları. Gelişmek için. Körlüğün bir hediye olabileceğine dair beni güldüren bir alıntı var. Evet, bu limonlardan ne kadar limonata yapmaya çalışırsanız çalışın, tadı her zaman acı olacaktır.

Hayatının ilerleyen dönemlerinde görme yetisini kaybeden bir adamla ilgili bir belgeselin linki var. Tamamen kör olmuş, Dr. Johnson'ın iyimser bakış açısını kullanırsak, beklediğim parlak ışık pırıltıları yok.

Parmağım fragmanın oynatma düğmesinin üzerinde geziniyor ama

ben oynat tuşuna basıyorum. Bu bir hataydı.

Fragman çok güzel çekilmiş. Ama hışırtılı sesi konuşmaya başladığında ve kör olarak uyandıktan sonra depresyona girmesini anlattığında... kanım donuyor.

İnsanların neye benzediğini unuttuğunu anlatıyor. Görsel anılar, fotoğrafların anıları haline gelene kadar solmaya başladı.

bir zamanlar görsel anıları vardı. Ve yıllar geçtikçe, karısının neye benzediğini artık hatırlayamıyordu. Ailesini. Çocuklarını.

Kendisi.

Altımdaki zemin çökmeden ve korkunun tadı ağzıma kül gibi gelmeden önce yatağıma zar zor varıyorum. Komodinime uzanıyorum, ne aradığımdan emin değilim. Summer'ı aramak için telefonumu. Baş ağrısı için ağrı kesicilerim.

İkisini de seçmiyorum ama günün geri kalanında yataktan da çıkmıyorum.

Summer'dan kendi kendime uyguladığım sürgün üç gün daha sürecek. Bir saat düşündükten sonra onu aradım. Yatağıma uzandım ve gözlerimi kapadım, diğer uçtaki sesinin mucizesine hazırdım.

"Selam," diyor.

"Merhaba," diye

mırıldanıyorum.

"Nasılsın?" "İyiyim.

Çalışıyorum."

"Acture'da mı?" diye soruyor. "Opaté?"

"Kendime," diyorum. "Ve biraz da Acture'a."

Bir süre sessiz kaldık, ikimiz de nefes alıyorduk. Bütün hafta boyunca yaşadığım ilk rahatlatıcı an gibi geliyor.

"Opaté uygulamasının prototipini gördüm," diyor. Arka planda bir hissetti duyuyorum ve onu kanepelerinden birinde uzanırken hayal ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu iyi, Anthony. Sen... Vivienne ve benim hâlâ ihtiyaç duyduğumuz bir uygulama yarattın. Yeni kayıt olanlarla sohbet ettiğimiz ve adayları incelediğimiz bir yer."

"Tabii ki yaptım." Ne de olsa beni ikna etmişti. Opaté'in sihrinin işe yaraması için insan dokunuşu gerekli. Adayların incelenmesi gerekiyor. Görüşülmeli. Dürtülmeli. "Eğer bu işe yararsa, daha fazla personel işe almanız gerekecek."

"Genişliyor," diye mırıldanıyor. "Vivienne... ben... iyi olacağım. Teşekkür ederim, Anthony."

"Sana teşekkür etmeliyim. Opaté'in gerçekte nasıl çalıştığını bana gösteren sendin."

"Mmm. Sana işe yaramayan randevular ayarlayarak."

"Hiçbiri işe yaramadığı için çok mutluyum."

"Ben de öyle," diyor ve iç çekiyor. "Seni görmemeyi özleyorum." "Biliyorum bebeğim. Ben de özledim."

"Bunun gerekli olduğuna emin misin?"

Son birkaç günün kasveti üzerimde bir pelerin gibi asılı duruyor, sesindeki sıcaklığa rağmen hala görülebiliyor. Hâlâ Dr. Johnson'ı aramadım.

"Evet," diyorum. "Ama işler iyiye gidiyor." "Bu iyi, Anthony. Bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Bunu zaten bu yüzden yapıyorum Summer. Sana geri dönmek için."

Kısa bir süre sonra telefonu kapatıyoruz ve onun sesini uykuya taşıyorum, uyum sağlamaya karar verdiğimden beri ilk kez tazelenmiş olarak uyanıyorum.

Telefonun diğer ucunda Dr. Johnson'ın sessizliği inanılır gibi değil. Aramayı yapmam bir haftamı daha aldı ama şimdi telefondayım ve bana inanmaya meyilli görünmüyor.

"Sizi Körler Vakfı ile temasa geçirmemi istiyorsunuz," diye tekrarlıyor. "Bu doğru mu, Bay Winter?"

"Evet," diyorum. Tenim terden yapış yapış olmuş gibi hissediyorum ve bu sadece Temmuz sıcaklığının bunaltıcılığından kaynaklanmıyor. "Beni nelerin beklediğine dair yol gösterebilecek bir uzman önerebileceğinizi söylemiştiniz."

"Yaptım, evet. İletişim bilgilerini size e-posta ile gönderdim.

Aslında iki kez." "Doğru. İki e-postayı da sildim."

Sessizliği yine kuşkuluydu ama sonra kıkırdadı. "Elbette yaptın. Bilgilerini tekrar göndermekten mutluluk duyarım. Şu anda yaşadığınız şeyin aynısını yaşamış insanlarla toplantılar ayarlayacak. Birçoğu nasıl baş ettiklerini paylaşmaktan mutluluk duyacaktır."

"Evet. Güzel."

"Baston eğitimi için çok erkensiniz ama bir rehber köpek iyi bir fikir olabilir. Alışmak biraz zaman alır ve bağ kurmak harika bir şeydir."

"İlk defa bir şey için çok erken olduğumu söylüyorsun. Genellikle, hızla ilerlediğimi söylemeyi seversin."

Dr. Johnson yine güler. "Daha vaktiniz var Bay Winter. Ama en önemlisi, sonrasında da bolca vaktiniz var."

"Evet," diyorum. "Bunun farkına varmaya başlıyorum."

YAZ

"Bunu yapabildiğimize gerçekten çok sevindim," diyor Vivienne. "Sanki en son öğle yemeği yiyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor."

Burnunda, altındaki geniş gülümsemeyle bir çift büyük boy, güneş gözlüğü duruyor. Başımı sallıyorum ve ekmeklerden birine uzanıyorum. Ofisin yanındaki Olive's yıllardır standart öğle yemeği mekânımız.

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Aslında sanırım Mayıs ayındaydı."

"O kadar uzun zaman önce olamaz, değil mi Summer?" Başını sallıyor. "Sanırım bu yaz ofise çok girip çıktım."

Başımı sallıyorum ve sesimi sıradanlaştırıyorum. "Aslında Acture Capital bizi satın aldığından beri. Belki bundan biraz daha önce."

Teyzem masanın öbür ucuna uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Kalın altın yüzükleri benim ince yüzüklerime dayanıyor, bu da ondan gördüğüm bir ilgi. "Bunun için üzgünüm canım. Opaté için stresli bir dönemdi ve biliyorum ki sen öne çıkan kişi oldun. Teşekkür ederim Summer. Gerçekten."

Gülümseyerek elini sıkıyorum. "Opaté'i seviyorum. Sadece başarılı olduğunu görmek beni mutlu ediyor."

"Buna sevindim. Sen... şeysin." Vivienne'in gülümsemesi üzüntüye dönüşür. "Sen benim istediğim kızsın, bilirsin, eğer çocuk isteseydim. Eğer çocuğum olsaydı."

"Vay canına. Teşekkür."

"Sevgili kardeşim birçok konuda iyidir ama çocuk yetiştirme konusunda en iyisidir. Sen bir cevhersin," diye bitiriyor sözlerini, elini geri çekerek.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Neyse ki buna gerek kalmadı çünkü Vivienne'in işi bitmemiştir. Güneş gözlüklerini kafasına doğru itiyor. "Şey, ben

bunu daha fazla kendime saklayamam. Biriyle tanıştım."

"Tanıştın mı?"

"Evet. Nisan'da. Tam bir kasırga gibiydi Summer, hepsi. Adı Jerome."

"Jerome," diye tekrarlıyorum.

"Evet. O bir Fransız. Dul bir adam. Başlangıçta Opate'i hiç anlamadı, size söyleyeyim. Anlaşılan ilk konuştuğumuzda eskort sektöründe çalıştığımı düşünmüş. Ona bunun benim yaşımda bir iltifat olduğunu söyledim!" Gülüyor, yanaklarının elmalarını renklendiren heyecanlı bir kızarıklık. "Emekli oldu. Aslında kendisi emekli oldu ve şimdi çoğunlukla hayırseverlik alanında çalışıyor. Oh, Summer, kendimi tanıyamıyorum!"

"Sen aşıksın."

"Evet," diyor ellerini yanaklarına bastırarak. "Evet, bu. Doğruyu söylemek gerekirse Patrick'ten sonra ilk kez böyle hissediyorum."

Gülümsüyorum, boğazım düğümleniyor. Teyzem tanıdığım en şık ve umutsuz romantiktir. Onu işinde bu kadar iyi yapan da bu. Benim gibi o da aşka gerçekten inanıyor.

Ama kendi boşanması yara izleri bırakmıştı.

"Senin adına çok sevindim," diyorum. "Bu yüzden mi ofisten uzak kaldın?"

"Evet. Jerome bana sürekli daha az çalışmamı söylüyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmamı. Ben, daha az çalışıyorum. Hayal edebiliyor musun?"

"Evet," diyorum. "Sanırım yapabilirim, aslında."

"Bir ay sonra duvarlara tırmanıyor olurdum. Ya da belki onları boyardım. Sence resim yapmayı öğrenebilir miyim?"

"Bence istediğin her şeyi yapabilirsin," diyorum ve bu doğru.

Vivienne bana geniş bir gülümseme daha veriyor. "Gelmiş geçmiş en iyi yeğenim," diye tekrarlıyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Ofise pek sık gelmediğim için fark etmediğimi sanma Summer. Mutlu görünüyorsun."

"Peki," diyorum. Sanki bana söyleyeceğim doğru şeyi söyleyebilirmiş gibi bir ekmek daha alıp elimde evirip çeviriyorum. "Biriyle tanıştım."

"Biliyordum."

"O... inanılmaz. Beklenmedik. Etkileneceğimi düşündüğüm tiplerden değil. için."

Vivienne başını sallıyor, gözleri yanıyor. "Bu genellikle böyledir, sevgilim. Zıt kutuplar birbirini çeker."

"Evet. Bunu kendi müşterilerimizde yüzlerce kez gördüm ama yine de kendim inanmadım. Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Onunla nasıl tanıştın?" Beyaz şarap kadehine uzanıyor, gözleri kadehin kenarında merakla geziniyor.

"Şey, mesele de bu. En şeylerden biri. Onaylayacağından emin değilim. Bence onaylarsın. Ama emin değilim."

Gülüşüyor. "Oh, Summer. Yeniden yirmi yedi yaşında olmak ve biriyle çıkmak. Başka biriyle ilişkisi mi var?"

"Kesinlikle hayır," diyorum.

". Senden yirmi yaş mü?" Homurdanıyorum. "Hayır."

"Ve reşit değil."

"Tabii ki değil."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir bacağına diğerinin üzerinden geçirerek zarif olduğu kadar kayıtsız bir poz veriyor. "O zaman onaylamamam için hiçbir neden yok. Eğer seni gerçekten mutlu ediyorsa ve daha önce çıktığın çakal gibi değilse."

"Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Ve o, biliyorsun. Beni mutlu ediyor." Kendine ayırdığı zaman sonsuzluğa uzanıyormuş gibi gelse bile. Bir telefon görüşmesi ve birkaç mesaj yeterli olmadı.

Ama zaman istedi ve eğer bu bana dövüşmeye hazır bir şekilde döneceği anlamına geliyorsa, zamanın en büyük hayranıyım.

"O zaman senin adına mutluyum," diyor Vivienne. "Şu halimize bak, ikimiz de aşığız." "Aşka," diyorum kadehimi kaldırarak.

"Aşka," diye kabul ediyor ve kadehlerimizi birlikte kaldırıyoruz. "Ve yakında terfi alacak olan güzel, parlak yeğenlerimize."

Bardağıma yere bıraktım. "Ciddi misin?"

Gülüyor. "Evet. Daha dün Anthony Winter ile Opate için tasarladıkları yeni uygulama hakkında konuştum. Gördünüz, değil mi? Suzy Ryan'la bir toplantıdan bahsetti."

"Onu gördüm." Anthony ile mi konuşmuş?

"Beta aşamasına geçtikten sonra genişlememiz gerekecek. Uzun bir süre iş başında olacağım ama çalışma saatlerimi biraz azaltmayı düşünüyorum. Jerome ile daha fazla zaman geçireceğim." Bana doğru başını salladı. "Daha fazla sorumluluk almakla ilgileniyor musun Summer?"

"Evet. Kesinlikle, evet. Ben hazırım."

"Öyle olduğunu biliyorum canım," diyor gözleri parlayarak. "Ne de olsa seni ben eğittim."

Vivienne öğle yemeğinden sonra eve gitmemi söyledi ve iki kadeh şaraptan sonra bu düzenlemeden çok memnunum. Zaten Opate genellikle Cuma günleri erken kapanır. Müşterilerimizin çoğu ayarladığımız randevulara o zaman gidiyor.

Onlar için daha çok iş, bizim için daha az iş.

Eve giden tanıdık yolda yürürken Ace yanımdan ayrılmıyor. New York bugün alışılmadık derecede serin, sıcaklık bunaltıcı değil rahat. Yarın Suzy ile koşmaya gideceğim. Pazar akşamı Posie ve Ben'bir buluşma daha var ve Robin'siz olacağını garanti ediyor.

Ben. Eğlenceli bir hafta sonu.

Ancak Anthony gazete okumam hakkında yorum yapmak, son portakal suyunu içmek ya da zaten sıcak olan gecelerde beni yüz dört dereceye kadar ısıtmak için burada olmayacak.

Onu tekrar aramayı düşünüyorum, sırf sesindeki törpünün bana bir şey, herhangi bir şey söylediğini duymak için. O kadar derin düşüncelere dalmışım ki neredeyse kaldırımda broşür dağıtan birine çarpacaktım.

"Özür dilerim," dedim. "Gerçekten üzgünüm."

Kadın kıkırdıyor ve bana bir broşür uzatıyor. "Sorun değil. Bu şekilde dikkatinizi çekti!"

Elimdeki kâğıt parçasına baktım. Büyütülmüş mikrofona. Üstünde üç zararsız kelimeyi heceleyen özenli yazı tipi. *Açık mikrofon gecesi.*

"Huh," dedim. "Teşekkür."

," diyor. "Ya dinlemek ya da çalmak için." "Evet. Ben... evet.

Teşekkür ederim."

Telefonumu bulana kadar bir blok daha gidiyorum. Posie'nin numarasını ara.

Hemen cevap veriyor, sesinde şaşkınlık var.

"Hey, Summer. Pazar gününü iptal , değil mi?"

"Hayır," dedim. "Söyle bana, gelecek hafta sonu benimle gitar çalmak ister misin? Eskiden yaptığımız gibi?"

ANTHONY

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve mutfak tezgâhımın üzerindeki küçük, katlanmış plastik şeye bakıyorum. Çok küçük. Zararsız. Ama ambalajından çıkardığımdan beri ona dokunamadım.

Dr. Johnson baston eğitimi için çok erken olduğunu söylemişti. Ama konuştuğum uzman yine de bir tane sipariş etmemi söylemişti. *Alırsın, demişti. Harika bir hareketlilik aracı olabilir. Bu özgürlük. Göreceksiniz.*

İşte buradayım, bana saldıracaktı gibi o şeye bakıyorum ve bana nasıl özgürlük vereceğini merak ediyorum.

Sanırım tek yapmamız gereken tanışmak. Tabiri caizse el sıkışmak.

Belki de bunu zorluyorum. Öğleden sonra, benimle aynı teşhise sahip, ancak on yıl ileride olan bir adamla görüşmem var.

Dün onun için bir soru listesi yazmaya başlamıştım ve başlamaktan kastım, elimde bir kalemle boş bir not defterine bakıyordum ve ölecek gibi hissediyordum.

Yani evet. Hazırlanmış soru yok.

Ama ben gidiyorum. Bugünkü hedefim bu. Bir bastona dokunmak ve kör bir adamla konuşmak.

Summer'ın annesinin baktığı kör rehber köpeklere benziyor muyum acaba? Oturdun mu? Al sana ödül! Oh, pati sallayabiliyor musun? Al sana ödül!

Tüm bunları yaptığım için istediğim tek bir ikram var ve tek lokmada yenemeyecek kadar büyük olsa da çok lezzetli.

Uzanıp katlanmış bastonu kavradım.

Hiçbir şey olmuyor. Soğuk, sert plastik. Sanki tüm korkularım tek bir cansız nesnede toplanmamış gibi. Kim

düşünmüştüm.

Kapı çalıyor ve bastonu beni yakacakmış gibi bırakıyorum. Ama kapının yarısına geldiğimde fikrimi değiştirdim ve onu dolaba attım. Belki buradadır diye. Görmesini istemiyorum.

Ama Summer benim kapımın önünde değil.

Arayan kardeşim ve yüzündeki çatık kaşlar benimkini yansıtıyor. Ofisinde söylediği sert sözlerden beri konuşmadık.

"Haklıymışsın," diyerek beni selamlıyor ve yanımdan geçip eve giriyor.

Kapıyı kapattım. "Ah."

"Haklıymışsın amına koyayım," diye tekrarlıyor ve oturma odasına doğru adım atıyor, ancak durup kalıyor. "İçkini büyükbabanın sakladığı yerde saklamayacaksın."

"Soldaki dolap. Üst raf."

Viskimi buldu ve kendine bir bardak doldurdu. Yakasını tekrar çekiştiriyor. Dışarıda bunaltıcı bir hava var ama Isaac'ın üzerinde üç

parçalı bir takım elbise var. "Ne olursa olsun," diyorum, "keşke olmasaydım."

Bardağı boşaltıp kendine bir bardak doldururken dudağı alaycı bir mizahla kıvrılıyor. "Yeni öğrendim. Hemen ardından buraya geldim."

"Onunla yüzleştin mi?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Sen bana söyledikten hemen sonra Cordelia'ya sordum. İnkâr etti."

"Hmm."

"Ama bir kez şüphelenecek kadar şey öğrendiğimde, işaretleri aramak kolaydı. Az önce onu bu konuda zorladım. Pasta tatmak için beni bir fırınla buluşmaya sürükledikten hemen sonra. Burası neden bu kadar sıcak? Anthony, hala kaloriferi açık mı tutuyorsun? Temmuz ayındayız."

"Ağustos'un ilk günü," diyorum, "ve ısı kapalı."

"Beni asıl üzen ne biliyor musun? Beni sevdiğini sanıyordum. Coşkulu, karasevdaı bir şekilde değil. Hiç öyle olmadık. Ama bağlandığımız hayatı sadık kalacak kadar sevdiğini düşünmüştüm. Ben de aynı fedakarlığı yaptım."

"Doğru."

"Özür dilerim, bu arada," diyor Isaac. Koltuktan kalkıyor ve bana bir bardak viski doldurup uzatıyor. Sıkıntılı olsa da tavırları kusursuz. "Bana geldin ve her şeyi dosdoğru anlattın ama ben sana inanmadım."

"Neden istemediğini anlayabiliyorum. Son iki yıldır pek de iyi bir kardeş olamadım."

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hayır, pek sayılmaz."

"Farkındayım," diyorum. "Ceketini çıkar, Isaac. Eriyor gibi görünüyorsun."

"Evet, çünkü lanet fırından bir taksi bulamadım ve buraya kadar yürüdüm." Ama ona söylediğim şeyi yapıyor ve onu kanepenin arkasına fırlatıyor. "Birlikte olmamızdan hiç hoşlanmadın."

"Hayır," dedim. "Hiç yapmadım."

"Bu yüzden senin bir pislik olduğunu düşünmüştüm." "Öyle olduğunu biliyorum."

Elini saçlarında gezdirerek, "Acaba aramızda en akıllı sen miydin?" diye soruyor. "Acaba yaşlı Rupert Jacobs hâlâ golf sahalarına ortak olmamızı isteyecek mi? Bu üzücü mü? Beni aldattığını itiraf ettiğinde düşündüğüm ilk şeyin, iş anlaşmamızı da mahvetmiş olabileceği için kızmak olması mı?"

"Bence," diyorum dikkatle, "bu ilişki hakkında bilmeniz gereken her şeyi size anlatıyor."

Uzun bir süre bana baktı. "Değişmişsin."

Başımı sallamak, kelimeleri bulmak kolay. "Isaac, senden, ailemden çok uzun süre uzak kaldım. Elbette değiştim."

"Evet," diyor, gözleri temkinli bakıyor. "Bunun için üzgünüm."

Aynı gözler daralıyor. "Eğer bunu sadece bana acıdığın için söylüyorsan..."

Gülüyorum, kendimi tutamıyorum, çünkü onun yerinde olsam ben de böyle düşünürdüm. Benim damarlarımda dolaşan gurur, onun damarlarında da aynı güçte, özel günler için seni seviyorum'ları saklayan ve yatmadan önce aile mirası hakkında hikayeler anlatan ebeveynler tarafından bize yetiştirildi.

"Anthony," diye yakınıyor, bardağını yere bırakarak. "Hayır, hayır," diyorum. "Sana acımıyorum. Özür dilerim."

"O zaman neden gülüyorsun?"

"Çünkü birbirimize çok benziyoruz. Tanrım, Isaac. Bu yüzden uzak durdum!" Yüz hatlarında belirgin bir kafa karışıklığı var. Tekrar koltuğu işaret ediyorum,

viski bardağımı kaldırıyorum. Oturdu, hala bana bakıyor.

"Bakın, iki yıl önce okumam zorlaştığı için bir gözlükçüye gittim. Gözlük reçetesi vermek yerine beni bir doktora gönderdi. Döndü

"Görme yetimi

kaybediyorum." Bana

bakıyor. "Ne?"

"Görme yetimi kaybediyorum. Hızla kötüleşiyor, ya da bana öyle

söylüyorlar."

Bakışlarında hiç acıma yok ve bu beni güçlendiriyor. Isaac'ın tepkisi ailem için bir ölçüt. O dayanabiliyorsa, onlar da dayanabilir.

"Ciddi değilsin," diyor.

"Ölüm kadar ciddi," diye cevap veriyorum, alaycı bir şekilde

gülümseyerek. "Keşke öyle olmasaydım." Isaac bardağına bakar. Elinde bir kez çeviriyor,

İki kez. Büyükbabamın içki dolabına girdikten sonra yaptığı bir şey aklıma geldi. On iki yaşındaydı. Elinde kaçak mallarla öylece oturuyordu ve ben onun çok havalı olduğunu, kontrolü ele aldığını ve ne yapacağını bildiğini düşünmüştüm.

"Bu yüzden uzak durdun," diyor.

Başımı salladım. "Şu ana kadar sana söylemeye cesaret edemedim.

Söyleyemedim, gerçekten. Yüksek sesle."

Bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Umarım bunu doğru şekilde anlarsın Anthony," diyor. "Ama keşke onun yerine nişanlın seni aldatmış olsaydı."

Buna gülüyorum. İşte buradayız, ikimizin de hayatı darmadağın. "Evet. Doğruyu söylemek gerekirse ben de öyle."

Isaac ertesi gün akşam yemeğine geliyor. Aramayı yapan oydu, otuz dakika sonra geldi. İncelemesi için buzdolabımı açıyorum ve o başını sallıyor. "Buradaki hiçbir şey birbirine uymuyor. Paket servis mi kullandın?"

"Kendim seçtim," diyorum.

"Berbat. Bir şeyler sipariş edelim."

Bir gece aramızdaki her şeyi düzeltmeyecek. Geçmişte söylediğim şeylerin, öfkenin ve mantıksızlığın, telefonu kapatmanın... neler olup bittiğini paylaşarak geri alınmayacağını biliyorum.

Ama bu bir başlangıç.

O gittikten sonra çöpü çıkardım ve mutfak tezgahını sildim. Bastonu saklandığı yerden çıkarıp mutfak tezgahına geri koyuyorum.

Isaac biliyor. Tristan biliyor. Sadece kalan iki iş ortağımız ve ailem kaldı.

Telefonum çalıyor ve içindeki ismi görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Üç hafta oldu. Üç hafta ve kendi kendime uyguladığım bu sürgünle kendi kalbimi kesiyormuşum gibi hissediyorum.

Bunun gerekliliğini birden fazla kez sorguladım.

Ancak dn Ivan'la körlük yolculuğu hakkında konuştuktan sonra o kadar bitkin düşmüştüm ki on iki saat boyunca yataktan ıkamamıştım.

Cevap veriyorum. "Selam, bebeğim."

"Merhaba," diyor. Kk bir kelime. Gözlerimi kapatıyorum, hattın karşısındaki sıcak sessizliği dinliyorum. "Nasılsın?"

"Güzel," dedim.

"Bana ne yaptığınızı anlatabilir misiniz?"

Mutfak tezgahından uzaklaşıyorum. Onun yerine koltuğuma uzanıyorum ve yanımda, kolumun altında yattığını hayal ediyorum.

"Anthony?"

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Ama anlatırsam devam edemeyeceğimden korkuyorum."

"Değişiklikleri yapmaya devam edelim mi?" "Evet."

"Neden?"

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Diğer hatta Summer var. Benden ve sorunlarımdan asla kaçmayan Summer. zgrce glen ve seven. "nk bu çok zor. Bunlardan birini yaptığım anda bir taksiye atlayıp sana gitmek istiyorum. Dairende kaybolmak istiyorum. Lavabonun üstündeki rafta uyumsuz fincanlarını dzenleyişini izlemek istiyorum."

"Onlar koleksiyon parçaları," diye mırıldanıyor.

"Ama eğer orada olursam, Summer, asla ayrılmam. Bunu artık biliyorum. Kk mutfak sandalyene oturacağım ve senden o kupaların her birinin arkasındaki hikayeyi açıklamayı isteyeceğim çünkü tutkulu olduğun bir şey yüzünden parladığında karşı konulmaz oluyorsun. Kapıdan çıkıp kendimi dzeltmeyeceğim."

"Düzeltilmeye ihtiyacın yok,"

diyor. "Benim var. Bunu bana sen de gösterdin."

"yle mi? Anthony, seni olduğun gibi seviyorum."

"Ben de seninleyken olduğum kişiye seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Ama her zaman o adam olmak istiyorum. O olmak için çalışıyorum bebeğim."

Her şeyi görmemişti. Beni ailemden koparıırken görmemişti. İş ortaklarıma. Restoranlardaki rastgele garsonlara. Umarım hiç görmek zorunda kalmaz.

Ve ona karşı kendimi riske atamam.

Diğer hattan hafif bir burnunu çekme sesi geliyor. "Burada olacağım," diye söz veriyor. "Hazır olduğunuzda."

"Uzun sürmeyecek," diye yemin ediyorum. Uzun sürseydi hayatta kalamazdım.

"Seni özledim," diyor. "Tahmin ettiğimden çok daha fazla. Sen yatağında yokken geceleri uyumak bile zor geliyor."

"Siktir, bebeğim, biliyorum. Yataktan bahsettiğini duymak bile beni heyecanlandırıyor."

Gülüşü göğsümü sıkıyor. Bu sese hayatımda havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var. O plastik baston gibi bana yol gösteriyor. "Ben de bunu özlüyorum," diyor. "Hem de çok."

"Yakında."

"Güzel, çünkü seni özleyen tek kişi ben değilim. Ace de özlüyor." "Bundan emin misin?"

"Ah evet. Şu anda yanımda yatıyor ve yemin ederim, ne zaman bir şey söylesen kulakları ."

"Selam dostum."

"Evet, kulakları ."

Ben gülüyorum, o da katılıyor, ses benim için her şey. Her şey. "Tahmin et ne oldu?" diyor. "Bir şey yapmaya karar verdim."

"Oh?"

"Evet. Cumartesi günü Posie ile açık mikrofon gecesine gideceğim. Performans sergilemek için."

"Öyle mi?"

"Evet. Midem iflas edecekmiş gibi hissediyorum ve daha Pazartesi günü."

Oturur pozisyona geçiyorum. "Sende bu var. Şarkı söylediğini duydum. Arkadaşların şarkı söylediğini duydu. Summer, sen harikasın."

"Mhm. Evet."

"İyi şarkı söylemenin ne kadar nadir olduğunu biliyor musunuz? O kalabalıktaki tek bir kişi bile '*ben bunu daha iyi yapabilirim*' diye düşünmeyecek."

"Orada başka sanatçılar da olabilir."

"O zaman sahnede sizinle birlikte olmayı ne kadar çok istediklerini düşünecekler."

"Harikasın, biliyorsun," diyor iç geçirerek. "Eskiden hiç böyle değildim. Gösteri yapmayı *severdim*. O aşkı yeniden bulmak istiyorum."

"Yapacaksın," diyorum. "Yapacağından hiç şüphem yok. Peki ya Summer?" "Evet mi?"

"Sizi önemseyen insanlar yargılamazlar, ya ? Onları umursamıyorsun." "Bu

konuda haklısın."

"Elbette . Nerede?" "Açık mikrofon gecesi mi?"

"Evet."

"Cumartesi günü Barella diye bir yerde." Sesinde belli belirsiz bir umut . "Birkaç arkadaşımı davet ettim ama hâlâ yer var mı?"

Onun duymak istediği kadar kötü sözler söylemek istiyorum. Orada olacağıma, dinleyeceğime, destek olacağıma söz veriyorum. Birinin yanında olma şansı bir sorumluluktur ama ağır değildir. Özgürleştiricidir. İhtiyaç duyulduğunu ve istendiğini bilmek, ihtiyaç duymak ve karşılığında birini istemek.

Ama kendimi kontrol edebildiğimi bilmeden bunu onun için yapamam. "Yapabilirsem orada olacağım," diyorum ona. "Eğer hazırsam."

" değil. Bir şeyleri gerektiğini biliyorum." "Yine de çözüyorum. Günden güne."

"Güzel," diye mırıldanıyor.

Bakışlarım oturma odasındaki masamın üzerine fırlattığım gazeteye takılıyor.

Ona uzandım. "Times'ın kopyası yanında mı?"

"Evet," diyor. "İşten gelirken çantama koymuştum. Dur ben alayım..."

Bu arada açıyorum. Sayfaları tarıyorum. "On ikinci sayfayı aç," diyorum. "Dünyayı senin için kasvetli hale getirmeme izin ver."

Yine gülüyor. "Sen dünyayı kasvetli yapmıyorsun. Eğlenceli hale getiriyorsunuz." "Bu şekilde görebildiğine sevindim."

"Yapabilirim. Okuduğum bir şey aklıma hemen seni getirdi..."

"Büyük Kuş Farkındalık Haftası?"

"Çok komik," diyor, sesi hafif. "Hayır, Bergdorf Goodman'la ilgiliydi. Bana gönderdiğin elbiseleri düşündürdü."

"Hatırlıyorum."

"Anthony, bunu randevularında gerçekten çok yapıyor musun? Çok sıradanmış gibi gösterdin."

Bir elimi enseme gezdiriyorum. "Daha önce de yaptım, evet. Ama çok fazla kadınla değil."

"Yani orada kısa sürede randevularınız için en yeni stilleri hazırlamaya hazır kişisel bir alışverişçiniz yok" diyor. Alay ediyor, sesinde zahmetsiz bir sıcaklık var.

Benimkini yumuşatıyor. "Summer, onları kendim seçtim."

"Birinden senin için yapmasını istemedin mi?"

"Hayır, oraya kendim gittim. İlk uyarı bayrağı bu olmalıydı, gerçekten."

"Uyarı bayrağı mı?"

"Sana aşık olduğumu" söyledim. "Bunun yerine, orada durup yeni tanıştığım bir kadını kokteyl elbiseleri içinde hayal ederek bir öğleden sonrayı iyi değerlendirdiğimi söyledim kendime."

Gülüyor. "Ah Anthony, keşke bilseydim."

"Belki de yapmaman daha iyiydi. O zamanlar benimle ilgilenmiyordun."

"Onu bilemem," diyor. "İlk günden beri ilgimi çekiyorsun."

"Meraklandın, ha?"

"Evet. Sadece seni gerekiyordu."

"Ve çözdün mü?"

"Oraya geliyorum," diye mırıldanıyor. "Ama sanırım bunu yapmak için seninle çok daha fazla zaman geçirmem gerekecek."

"O zaman beni asla anlamayacağından emin olsam iyi olur," diyorum.

Telefonu kapattığımızda, bugünlük bu kadar yeter diyesim geliyor. Kulağımda onun sözlerinin ve sesinin hatırasıyla yatağa gitmek. Daha önce pek çok kez olduğu gibi beni rahatlatmasına izin vermek için.

Ama yapılması gereken bir şey daha var.

Aramayı yaparken ne yaptığımı düşünmeme izin vermiyorum. Karşıdan gelen kadın sesi beni şaşırtıyor.

"Anthony Winter?" Layla sorar.

"Evet, benim. Merhaba," diyorum. "Benden haber aldığınıza şaşırdıysanız anlarım."

"Öyleyim," diye itiraf ediyor. "Meraktan bahsetmiyorum bile. İçimden bir ses iki ay önceki randevumuz için aramadığını söylüyor."

"Hayır, aslında söylediğin bir şey için aramıştım. Bir şey... şey." Boğazımı temizliyorum. "Yeni bir hastayı kabul edecek vaktiniz var mı?"

Sessizliği onu şaşırttı. Ama sonra sesine profesyonel bir not karışıyor.
"Beni bir terapist olarak görmek istiyorsun."

"Var, evet. Eğer bu konuda rahat olursan."

"Olur," diyor. "Yerim var."

O gece yaptığım son şey beni bile şaşırtıyor. Ama atılmış not defterini çıkarıp bir kalem bulduğumda, mutfak masamın yanına oturup Summer'ı düşünüyorum. Onun sözlerini, hayata bakışını ve dünyasını renklendiren bulaşıcı iyimserliğini. Boş kâğıda bakıyorum ve her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Sonra da başlığı yazıyorum.

Yapılacaklar listesi.

YAZ

Zihnim tamamen boş ve bluzumun altında soğuk terler tenimi kaplıyor. Şarkı sözlerinden herhangi birini hatırlayıp hatırlamayacağım merak konusu.

Posie omzuma yaslanıyor. "O gerçekten çok iyi," diye fısıldıyor.

Sanırım öyle, ancak derme çatma sahnedeki şarkıcıya pek dikkat etmedim. Akustik gitar çalıyor ve sesi dört viskiyi fazla kaçırmış gibi çıksa da, sözlerine daha fazla ağırlık katıyor. Tüm bar ona eşlik ediyor.

Posie, "Sesleriniz birlikte harika çıkar," diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum ve düşünceli bir *hmm* sesi çıkarıyorum. Diğer tarafımda Brittany Ella'ya fısıldıyor ve tahmin etmem gerekirse şarkıcının bekâr olup olmadığını merak ediyorlar. Bunların hepsi normal. Bu, Posie ve benim sık sık içine düştüğümüz bir durum. Bazen haftalık olarak. Sahneye çıkmaya doyamıyorduk. Kafamdaki şüphe sesi bana ait değil. Robin'in manipülatif sesi, alaycı yorumlar.

Ve onların susturulması gerekiyor.

Posie sinirlendiğimi hissetmiş olmalı, çünkü bir bakıyorum önümde kocaman bir bardak su duruyor. Yarısını içip boğazımı temizliyorum.

Eski günlerdeki gibi ikimiz onun dairesinde bir akşamı pratik yaparak geçirmiştik. Sadece, bir zamanlar ben parmak arası terlik giyyordum, kanepe ikinci eldi ve gitar kutusu grup çıkartmalarıyla kaplıydı.

O zamandan beri büyüdük.

Whiskey-Voice, salonu ayağa kaldıran bir alkışla sözlerini bitirir. Tepkiler karşısında afallamış görünse de yarı gülümseyerek başını eğiyor ve

sahneden.

İşte bu
kadar.

Sinirlerim boğazımda bir top gibi, beni boğuyor. Tek bir ses bile çıkaramıyorum.

"Bu biziz," diye fısıldıyor Posie.

Kaslarım bilinçli bir düşünce olmadan, bağlantısız bir şekilde hareket ediyor ve beni dağınık, cesaret verici alkışlar arasında sahneye çıkarıyor. Mikrofonu Whiskey-Voice'dan indirmem gerekiyor ve kalabalık yerine ona odaklanmak iyi geliyor. Boğazımı temizleyip Posie'ye bakmak da öyle. Tüm bu insanlara şarkı söylememe gerek yok. Sadece ona ve gitarının melodisine şarkı söylemeliyim.

Ama kalabalığı tararken, burada olmasını umduğum o yüzü ararken, daha fazlasını beklediklerini biliyorum.

Bir tanıtım istiyorlar.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum. Sessizlik uzuyor ve kahkahalar yayılıyor, sanki bunu bilerek yapıyormuşum gibi. Gülümsüyorum ve kahkahalar artıyor. Beni güçlendiriyorlar. "Hadi ama çocuklar. Buraya stand-up yapmaya gelmedim."

Işıklar karartılıyor ve içimdeki dehşet kendini küçük bir topun içine hapsederken, anılar devreye giriyor. Bunu daha önce de yapmıştım. Bu benim olayım.

Whiskey- Voice'a bakarak, "Takip etmemiz gereken zor bir işimiz var," diyorum. "Bunun için teşekkürler bu arada."

Kıkırdamalar arasında selam veriyormuş gibi yapıyor. Ayaklarımı yere basarak gülümsüyorum. "Ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Benim adım Summer, bu da Posie."

Küçük bir el sallıyor.

"Bugünün radyo hitlerinden daha iyi ne var?" diye sordum. "Cevap? Hepsi. Aynı anda çalınan. Bakalım kaç tanesini tanıyabileceksin?"

Posie'ye başımı sallıyorum ve o da çalmaya başlıyor, elleri gitarının telleri üzerinde geziniyor. Tanıdık notalar çıkıyor. Ağzımı açıp gözlerimi kapatıyorum ve kelimeler geliyor.

Korkuyu sinsice atlatıyorlar ve bunun için sesleri daha kötü çıkmıyor. Şarkı söylüyorum, kalabalığın tepkilerini izliyorum, ta ki biz bir olana kadar. Ben şarkı söylüyorum, onlar dinliyor, hepimiz o anın içindeyiz.

Başka bir şarkıya geçip bir dancehall hitinin nakaratını seçtiğimde dikkatlerini çekiyorum. Keskin bir akor değişimiyle tekrar popüler bir balada zahmetsizce geçiş yapıyoruz.

Ünlü bir rap şarkısından iki cümle eklediğimizde kahkahalar yükseliyor. Armoniler yazın en hit şarkısının nakaratına doğru kayıyor ve ben şarkı söylüyorum, topuklarım ritme eşlik ediyor. Enerjiden oluşuyorum, çok fazla enerjiden, gözlerindeki sevinci görüyorum ve şarkıyla bütünleşiyorum.

Onu o zaman fark ettim.

Arka tarafta, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Gözleri benim üzerimde. Sevgili yüzüne bakıyorum ve sesimin kendi başına bir hayat aldığını hissediyorum, kelimeler zahmetsiz ve şimdi ona şarkı söylüyorum. Sanki o da duyuyormuş gibi gülümsüyor.

Gösteri hazır olduğumdan daha erken bitiyor. Son nota çalıyor ve insanlar alkışa boğuluyor, bazı kahkahalar atılıyor ve yüksek perdeden bir *bravo!*

Posie ve ben aynı şekilde teatral selamlar veriyoruz. Hoppa bacaklarla sahneden inerken birbirimize sırtıtıyoruz. O beni kucaklamak için kendine çekiyor, ben de onu kucaklıyorum. "Çok eğlenceliydi!"

Omzuma doğru güçlü bir şekilde başını sallıyor ve arkasına yaslandığında sırtıtıyor. "Bayıldılar."

Öyle görünüyor. Koltuklarımıza dönerken iki adam bize *harika bir iş çıkarıyor* ve barmen zaten orada, bizim ve arkadaşlarımız için ücretsiz bir tepsi shot hazırlıyor.

Arkadaşlarım sarılmak için ayağa kalkıyor. Ben de karşılık veriyorum ama gözlerim arkadaki uzun gölgede.

"Summer?" Posie soruyor. "İğneni ister misin?"

"Hemen döneceğim," diyorum, çoktan insan kalabalığının arasından ilerlemeye başlamıştım.

Birisi sesimin harika olduğunu mırıldanıyor ve ben de teşekkür ederek onlara bakıyorum.

Sonunda, kimse kalmadı.

Kollarına doğru yürüdüm. Kemiklerimi kırarcasına sarılmak için beni kendine çekiyor ve ben de yüzümü göğsüne gömüp onun tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Eli ensemın etrafında kıvrılıyor, ikimiz tek bir kişi olmaya çalışıyoruz.

"Harikaydın," diye mırıldanıyor Anthony saçlarıma doğru. "Kesinlikle nefes kesici."

Göz kapaklarımanın altında yanan mutluluk gözyaşlarına karşı savaşıyorum.

"Sen geldin."

"Uzak kalamazdım, sen şarkı söylerken olmazdı. Ve seni bu kadar özlediğimde."

"Gün sayıyordum," diye itiraf ediyorum.

"Saatleri sayıyordum." Beni yavaşça bırakıyor ama gitmeme izin vermiyor. Koyu renk gözleri duygularla sıcacık. Burada, bu kadar insanın arasında bile açık bir yüz. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sen olduğun için Summer. Kendimi beklediğin için." "Ben daha da uzun süre beklerdim."

Dudakları kıvrılıyor ve bakışları yüzümde geziniyor. Tekrar ezberlemeye çalıştığını biliyorum. Bunu çok yapar, ayrıntıları içine çeker.

"Nasılsın?" diye sordum. "Dürüstçe mi?"

"Dürüst olmak gerekirse," diye tekrarlıyor, "korkunçtu. Şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi."

Bunu duymak istiyorum. Gittiği yerleri, anlattığı insanları. Konuştuğu doktorları. Ama şimdi olmaz, burada olmaz, bana böyle mutlulukla bakarken olmaz. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissederken olmaz.

"Artık buradasın," diye fısıldıyorum.

"Evet ve bir daha asla gitmeyeceğim. Sen beni istediğin sürece."

"Sonsuza kadar," diyorum.

Elini cebine ve bir kâğıt parçası çıkarıp elime tutuşturuyor. "Bana kendi listemi yazmamı söylemiştin," diyor. "Hayatta yapmak istediğim şeyler."

Düzgünce katlanmış kâğıda bakarken gözlerim doluyor, tek bir şey bile söyleyemiyorum.

Anthony'nin sesi yumuşar. "Bana eskiden kim olduğumu ve gelecekte yine kim olmak istediğimi hatırlattın. Vizyon olsun ya da olmasın."

Kağıdı açtım. Keskin kenarlı el yazısında kısa bir liste var. İlk satır çoktan çizilmiş.

~~Sevdiğim kadına nasıl hissettiğimi söyle-~~

"İlkinin üstünü çizmekle kendimi aştım," diye mırıldanıyor. "Henüz tam olarak yapamadım."

Yanağımı kavrayıp başparmağını alt dudağımda gezdirirken nefes alamıyorum. "Seni seviyorum Summer. Pek çok nedenden dolayı. Olduğun kişi olduğun için. İyiğin, tatlılığın ve gülümsemelerin için. İyimserliğinin için. Ama aynı zamanda kötü günlerin, güvensizliklerin ve bir keresinde teslimatçıya sinirlendiğin zaman için de."

Hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum, o da daha geniş gülümsüyor. "Evet, özellikle de bu. Çok sinir bozucu olsa bile her yerde bir umut ışığı bulmanı seviyorum. Bana ihtiyacın olmamasını seviyorum. Beni istiyorsun. Arada bir fark var."

"Her gün, her zaman hak ettiğin erkek olacağıma söz veremem. Bir gün artık seni göremeyeceğim ve bu beni korkutuyor Summer. Bununla her zaman iyi baŗa çıkmayacağım. Ama deneyeceğim. Bu hayatı elimden geldiğince iyi yaŗayacaęım. Bana  lmediğimi,  l yormuŗım gibi davranmayı bırakmam gerektiğini söyleyen sendin. Haklıydın. Çünkü k r olsam bile seni tutabileceğim iki elim,  pebileceğim bir ağzım ve sana dokunabileceğim parmaklarım olacak ve bu bana yetecek. Her zaman yeterli olacak."

Yüz hatlarını se emeyene kadar gözlerim bulanıklaŗıyor. Bu beni onun ağzını aramaktan alıkoymuyor. "Ben de seni seviyorum."

Boğazında kısık, sert bir sesle beni öpüyor, kolları etrafımda sıkılaŗıyor. Listesinin geri kalanı elimde buruŗuyor ve ben gülüyorum, onu öpüyorum, aynı zamanda geri itmeye  alıŗıyorum. Baŗını sallıyor ve beni tekrar öpüyor, tekrar öpüyor.

Halka açık sevgi gösterileri ona değildi, ama buradayız.

"Listenin geri kalanını okumam gerek," diyorum.

Elleri kal alarımnda, ağzı kulağımda. "Bu gece daha sonra okuyabilirsin," diye mırıldanıyor ve bu sözlerde bir vaat var. "ŗimdilik beni arkadaŗlarınla tanıştırmak ister misin?"

"Gibi...?"

"Evet," diyor, gözleri parlıyor. "Erkek arkadaŗın olarak."

Kendi elimle onun elini buluyorum ve onu bara doğru götürüyorum, sanki u uyormuŗım gibi hissediyorum.

YAZ

Kalbim küt küt atarken telefonu teyzemle kapatıyorum. Tatilde bile çalışmayı bırakamıyor. Onu suçlayamam. İşler bu kadar iyi giderken olmaz.

"Anthony?"

"Buraya gel!"

Telefonumu mutfak tezgahının üzerine bırakıp yalınayak verandaya çıkıyorum. Havuzun kenarındaki şezlonga uzanmış, elinde okuma tableti. Ace, gölgeli terasta onun yanında tüylü, altın bir yılan.

Güneş Anthony'nin tenini koyu kahverengi bir bronzluğa boyamış ve saçları tuzlu su ve rüzgârla karışmış. Alnının ortasında küçük bir çatlak var. Buna bayılıyorum. Konsantre olurken, çalışırken ya da okurken hep ortaya çıkıyor.

"Nasıl gitti?" diye soruyor.

"İnanılmaz," diyorum. "Fantastik. Mükemmel!"

Tableti yere bırakıyor. "Tamam, şimdi merak ettim."

"Uygulama lansmanı öncesinde işe alacağımız yeni kişilerin eğitiminden sorumlu olmamı istemiş olabilir."

Anthony ayağa kalktı ve bana eliyle işaret etti. Yaklaşıyorum, güçlü kolları beni belimden yakalıyor. "Tabii ki sana soruldu. Harika bir eğitmen olacaksın."

"Öyle mi
düşünüyorsun
?"

"Kesinlikle."

"Bence bu gerçekten eğlenceli olabilir. Kılavuzlar oluşturabilirim. Belki bir ekip oluşturma egzersizi de olabilir. Bu önemli, değil mi?"

Gülümsüyor. "Çok."

Elimi tuzla pürüzlendirilmiş saçlarında gezdiriyorum. "Bu arada sana selam söylememi istedi. Jerome da öyle."

Yüzündeki şüpheli ifade beni güldürüyor. "Tamam, kabul ediyorum, Jerome'un bunu gerçekten söylediğini sanmıyorum. Ama Vivienne söylediğini iddia ediyor, ben de kabul ettim."

"Hımm," diyor beni kucağına çekerek. Bir bacağımı onun iki yanına yerleştiriyorum ve şezlong ağırlığımızın altında gıcırıyor. "Bizimle bir sorunu olmadığına emin misin?"

"Eminim," diyorum ve yanağına alaycı bir öpücük konduruyorum.

"Kesinlikle." "Hiç aldırış etmedi."

"Hiç aldırış etmedi. Bunu sana kendisi söylemedi mi?"

"Evet," diye itiraf etti. Birkaç hafta önce ofiste teyzemle bizim hakkımızda konuşmuştu. Takım elbise giymişti. Çok profesyoneldi, çünkü söylediği gibi bana karşı niyetinin ciddiyetten başka bir şey olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Ona babamdan elimi istemediğini söyledim. Göz kırpıp *henüz değil demişti* ve benim nutkum tutulmuştu.

"Ama," diye devam ediyor Anthony, "bana bir şey söylerken sana özel olarak başka bir şey söyleyebilir."

"Aslına bakarsan, bana özel olarak bazı şeyler söyledi," diyorum kollarımı boynunun arkasında kenetleyerek.

"Oh?"

"Sonunda iyi bir adam bulduğum için mutlu söyledi."

Anthony bunun üzerine gözlerini kapatır. İltifat kabul etme konusunda hâlâ iyi değildir. "Doğru."

"O yaptı," diye ısrar ediyorum. "Biliyorsun, doksanlı yıllarda Soho'daki dairesinde çöpçatanlık şirketi kuran kadın bu. Eksantrik, zarif, özgür ruhlu aşkın kişileşmiş hali."

"Yani burnunun dibinde yeğenini baştan çıkarmamı gerçekten umursamıyor."

"Beni baştan , değil mi?"

"Evet," diyor. "Bu daha ilk görüşmemizde belli olmadı mı? Bana başka kadınlar ayarlamakta ısrar eden sendin." "Hmm. Senin de beni baştan çıkardığını bildiğini sanmıyorum."

"Bu konuda her zaman çok nettim," diyor sırtarak. Ama kalçalarındaki ellerinin yumuşak okşayışı bana bu sözlerde kısmen doğruluk payı olduğunu söylüyor. I

Onu öpüyorum, o da beni öpüyor, tadı öğle yemeğinden sonra hazırladığım sangria gibi. Ama hala dikkati dağınık. Dudaklarını yavaşça ve dikkatlice kullanıyordu.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bu *senin* için sorun değil mi Summer? Patronun olmam konusunda?" Gülümsüyorum. "Vivienne benim patronum."

Gözlerini deviriyor, ben de gülüyorum ve dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum. "Evet, benim için sorun yok."

"Sen olmasaydın bir yolunu bulurduk," diyor. "Bunu biliyorsun." "Evet," diye mırıldanıyorum. "Bunu biliyorum. Eğer senden biriyle çıkmak *senin* için sorun değilse

çalışanlar?"

"Sen benim çalışanım değilsin. Vivienne'in çalışanısın."

"Doğru. Ayrıca," diyorum, "sen çok kontrollü bir patronsun."

Anthony ellerini çıplak belime koyup beni sıkıca kavıyor. "Öyle miyim?"

Gülüyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Beni yavaşça ve derinlemesine öpüyor, yaz sonu güneşiyle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık uzuvlarıma yayılıyor. Mutluluk bugünlerde her zaman mevcut bir ilaç gibi geliyor, her an ulaşılabilir.

Memnuniyet dolu bir inilti çıkarıyor ve başını köprücük kemiğime yaslıyor. Parmaklarımı omuzlarının genişliğinde gezdiriyorum, teni dokunuşlarımda altında güneş gibi sıcak. "Ne okuyordun?"

"Mmm. Aynı kitap." "Anı kitabı mı?"

"Evet. Şu anda Braille alfabesiyle yaptığı yolculuğu anlatıyor."

"İyi mi?" Ben soruyorum. Yaptığı ayarlamalar, öğrendiği şeyler yasak bir konu değil. Ama bazen hassas bir konu olabiliyor.

"Evet. Yine de öğrenmek lanet bir kabus gibi görünüyor."

Tırnaklarımı yumuşakça sırtında gezdiriyorum ve zevkle iç çekerek beni daha sıkı kavıyor. "Öğrenmek için zamanın var," diyorum. "Yine de yıllar sürebilir. Doktor onlarca yıl kısmi görme yetini koruyabileceğini söyledi."

Anthony, Dr. Johnson'ın neşeli sözleri hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyan bir tonda, "Doktor çok şey söylüyor," diye yorum yapar. "Ama," diyor sesi daha da güçlenerek, "ben buna odaklanmıyorum. Gelecek için hazırlanıyorum ama bugünü kucaklıyorum."

"Fal kurabiyesi gibi konuşuyorsun," diye takılıyorum ama kalbim bu sözlerle kabarıyor. Başından beri inanmasını istediğim şey buydu.

"Belki de satın almam gereken bir sonraki şirket budur." "Kesinlikle," diye katılıyorum. "Ya da bir astroloji firması?"

"El falı bakma işi" diye öneriyor. "Belki bir yaşam koçluğu danışmanlığı?"

"Biliyor musun, sanırım görme yetimi kaybettikten sonra kişisel gelişim kitapları yazarak kariyer yapabilirim."

Ben gülüyorum ve o da katılıyor, gözleri benimkilerde karanlık ve sıcak. Burada tamamen benimle olmak. Hapishane olarak satın aldığı evde, ama burada birlikte geçirdiğimiz hafta bir gösterge ise, bu ikimizin de memnuniyetle katlanacağı bir ceza.

Eli kürek kemiklerimin arasındaki kaslara hafifçe bastırıyor. "Hâlâ ağrıyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Şimdi çok daha iyiyim." "Hâlâ o kadar eğlenceli mi?"

"Çok daha fazla," diyorum, "şimdi benimle yapıyorsun."

Anthony kıkırdıyor. "İkimiz de harika değiliz."

Bu kesinlikle doğru. İkinci kez rüzgâr sörfü yapmak ilkinden daha kolay olmamıştı ve iyi olduğum bir şey olacağından da şüpheliydim ama Anthony'yle birlikte denemek kadar iyi bir fırsattı.

"Peki ya sen? Ağrın yok mu?" Elimi kollarında ve altındaki güçlü kaslarda gezdiriyorum. Ben de bir keresinde onunla ağırlık kaldırmaya gitmiştim. Tekrar yapmayı planladığım bir şey değil. Ağrı kelimesi ertesi gün kaslarımdaki ağrıyı tanımlamak için nazik bir tanım.

Anthony şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Hayır." "Tabii ki hayır. Sporcu olan sensin."

Kıkırdıyor. "Sen koşucusun." "Tamam, iyi. İkimiz de atletikiz."

"Öyleyiz. Ama özellikle iyi olduğumuz bir spor var," diyor gözleri parlayarak. "Bir takım sporu."

Ona sırtıttım. "Oh, biz olimpiyat altın madalyası sahibiyiz."

"Yarışmamıza bile izin vermezler," diyor alt dudağıımı ısırarak. "Bu diğer tüm yarışmacılara haksızlık olur."

"Sportmenliğe aykırı."

Elleri aşağı kayıyor ve kıcımlı kavırıyor. "Çok," diye kabul ediyor. "Buna izin veremeyiz."

"Anlaştığımıza sevindim," diyorum. "Artık bir sonraki Olimpiyatlar için antrenman yapmamıza gerek yok."

"Ama eğitim çok eğlenceli!"

Gülüyorum ve onu tekrar öpüyorum ve bu sefer kıvılcımlanan sıcaklık midemin derinliklerine yerleşiyor. Onunla tanıştığımndan beri yanması hiç durmadı.

Her ne kadar istesem de, bu gece gitmemiz gereken bir yer var ve onun da dikkatini bu konuya vermediğini biliyorum. Bu yüzden kollarına yaslanıyorum ve bacaklarımı sırtına doluyorum.

"Yani," diyorum.

İç çekiyor. "Yani."

"Dün benim yapılacaklar listem için bir şey yaptık. Şimdi de sizin listenizdeki bir şeyi yapacağız."

Gözlerini kapatır. "Biliyorum. Aslında iki tane."

"İkisini aynı anda yapmak istediğine emin misin? Yalnız gitmek istersen sorun değil."

Elleri kalçalarımnda sıkılaşıyor. "Hayır, seni orada istiyorum." "O zaman oradayım," diyorum. "Bunu biliyorsun."

"Evet. Tanrım, Summer, ağlayacaklar. Annem gözyaşlarına boğulacak."

Başımı omzuna yasladım. "Bu senin hatan değil Anthony. Onların tepkilerinden siz sorumlu değilsiniz."

Aynı fikirde olmadığını belli eden alçak bir mırıldanma sesi çıkarıyor.

"Değilsin," diyorum. "Bunu sen seçmedin. Senin için üzülecekler Çünkü sizi seviyorlar ve acı çektiğinizi görmek istemiyorlar, ancak acının nedeninden siz sorumlu değilsiniz."

"Evet," diye nefes alıyor. "Haklısın."

Öyle olduğumu biliyorum. Ama bir hafta önce kardeşiyle kısa bir süre içki içerken tanıştığımnda, Winter ailesinde büyüklerini hayal kırıklığına uğratmama ihtiyacının ne kadar derin olduğunu görmüştüm. Bu, kardeşlerden birinin kendini mahvetmesine ve sevmediği bir kadınla evlenmeye karar vermesine yol açmıştı. Anthony'nin rekabet edebilmek için kendi başına yola çıkmasına ve kalıcı görme kaybı teşhisini kabul etmektense ailesine zarar vermesine yol açmıştı.

Kendi ailemi ve onların bir gün eve geri dönüp iyi bir adamla evleneceğime dair umutlarını düşünüyorum. Belki de annemin birkaç ay önce ima ettiği gibi dışının oğluyla. Ama mutlu olmak onların benim için tek dileğiydi.

"Eğer çok uzun süre kalmayacaksak Ace'i burada bırakabiliriz," diyorum. "Birkaç saat tek başına kalmak ona iyi gelir."

Anthony başını sallar. "Onu da getirelim. Zaten ailemi kız arkadaşım ile tanıştıyorum ve onlara görme yeteneğimi anlatıyorum. Meraklı bir golden ve halıların üzerindeki biraz kürkle başa çıkabilirler."

"Pekâlâ. Ace geliyor."

Tekrar başını sallıyor, gözlerinde bir sürü duygu var. Tüm bunların altında şimdi tanıdığım bir korku var, aylar önce bana söylediklerinin kalıntıları. İnsanlara anlattığında, gerçek oluyor. Anında olur.

"Uzun süre bundan kaçtım," diye mırıldanıyor. "İşler zorlaştığında koşmak hayat kurtarıcı olabilir."

Başımı salladım. Sanırım son iki yıldır bu onun hayatını kurtarmıştı. "Ama bu uzun vadeli bir strateji değil."

"Hayır, değil," diyor. "Isaac de orada olacak. O zaten biliyor." "Doğru.

Geçen hafta iş ortaklarınız da bunu iyi karşılamadı mı?" "Carter bana üç ayrı kez ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Sonra da şirket için hiçbir fark yaratmayacaktı. Hem o hem de Tristan benim bir şekilde bilgisayarın arkasında kör bir beyin olabileceğim fikrine kapılmış görünüyorlar."

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin."

Anthony . "Beni çok fazla düşünüyorsun."

"İmkânsız," diyorum. "St. Clair ne dedi?"

"Sadece sessizdi. Bütün zaman boyunca."

"Tek kelime etmedi mi?" Dördü arasındaki en agresif iş ortağı, ifade edecek bir fikri olduğunda nadiren sessiz kalırdı ve bunu yaptığı da her zaman en sert terimlerle ifade ederdi.

"Sonuna kadar değil. Sonra sadece elimi sıktı. Kaybım için üzgün olduğunu söyledi."

"Senin kaybın mı?"

"Evet," diyor Anthony omuz silkerek. "Garip olan şu ki, sanırım gerçekten bunu kastetti."

"Huh," dedim. St. Clair'le sadece iki kez karşılaşmıştım ama bana hiç sempatik gelmemişti. Bazı insanlarda, stresli ve çok çalışan yüzünün altında bir insan olduğunu anlayabilirsiniz. Victor'da ise bakışlarındaki soğukluk kemiklerine kadar işlemiş gibiydi.

"Sonrasında iyi hissettin mi? Onlara anlatmak?"

Anthony, "Mide bulandırıcı hissettim," diye itiraf ediyor. Birkaç hafta önce bunu yapacağını sanmıyorum. "Ama artık bitti. Biliyorlar."

"Biliyorlar," diye katılıyorum.

Beni kucağında kaydırıyor, bir koluyla tutuyor ve saatine bakıyor. "Duş almalıyız."

Kararlılığına rağmen sesinde bir ağırlık var. Ama yapacağı şey gerekli. Bu aynı zamanda yapılacaklar listesinde beni sevdiğini söylemenin hemen ardından yazdığı ikinci şey. *Hayatımdaki insanlara teşhisimi söylemek*. Bunun altında kalbimi ısıtan bir şey vardı. *Summer'ı ailemle tanıştırmak*.

Bu yüzden bunu yapıyoruz ve sonra listesindeki daha hafif şeylere geçmekte özgür olacak.

Duşumuz, yaptığımız gibi paylaştığımız, uzun süren bir ilişki. Omuzlarındaki gerginlik birleşmemizin verdiği zevkle azalıyor ve ağzı benimkinde yumuşak ve nazik. Ama ailesinin Montauk'taki yazlık evine yaklaştığımızda kaşları yeniden çatılıyor.

Kaldırımında yan yana duruyoruz. O, en güzel anılarından bazılarını barındıran bir eve bakıyor. Ben, üç katlı bina ve kiremit kaplı cephesi karşısında dehşete düşmüş durumdayım. Ace bacaklarımızın arasına sıkışmış, aramızda sakın ve akli başında olan tek kişi.

"Pekâlâ," diyor Anthony ve elime uzanıyor. "Hadi yapalım şunu."

EPILOG

Bir yıl sonra

"Hayır," dedim. "Kal."

Topuklarımın dibinde kıvranan altı golden retriever yavrusu beni dinlemiyor. Sarkık, kocaman kulaklarına rağmen komutları dinlemiyorlar. Henüz dinlemiyorlar. Bir gün, en iyi eğitilmiş köpeklerden bazıları olacaklar, rehberliklerine ihtiyaç duyan insanlara yoldaşlık edecekler.

Ama şu anda yedi haftalıklar ve tam bir cümbüş .

Bir elim köpek kapısında, "Buraya giremezsiniz," diyorum onlara. "Beni gizlice geçmeye çalışmayı bırakacak mısınız?"

Anneleri köpek yatağındaki yayılmasından bana kahverengi gözlü bir bakış atıyor. Yorgun, annelik gururunun resmiydi. *Kendi başınasın*, diyor bakışları bana. *Artık kuyruğumla oynamadıkları için mutluyum.*

Köpek kapısından çıkmayı başardım ama yalnız değilim. Çiçeği burnunda bir kaçış sanatçısı kapıya doğru çılgınca bir koşu yapıyor, kıpırdanarak dışarı çıkıyor ve kocaman patileriyle bacaklarımı aşıyor.

"Oh, hayır yapamazsın!" Üzerine çullanıyorum, ama o yanlara doğru yuvarlanarak ulaşamayacağım bir yerde duruyor. Minik dili ağzından öyle bir sarkıyor ki... Tamam. Çocuk yetiştirdiklerinden çok daha fazla köpek yetiştirmiş ebeveynlerim olabilir ama ben de bağışık değilim. Bir köpek yavrusu size o bakışla vurduğunda erirsiniz.

Bu yüzden eriyorum.

Onu kucağıma alıyorum ve minik burnunu avucuma dayayarak memnun bir şekilde kıpırdanıyor. Onu yanıma alıp mutfaktan geçiyorum ve arka bahçeye açılan kapıdan çıkıyorum. Annemle babam meşe ağacının altındaki her zamanki sandalyelerinde oturuyorlar, iki yetişkin köpekleri de sandalyelerinin altına yayılmış.

Anthony üçüncü bir sandalyede, onların karşısında oturuyor.

Uzun bacakları önünde uzanıyor, şortunun içinde belli oluyor. Onu ailemin yanında şort giyebileceğine ikna etmem uzun zaman almıştı -resmi kıyafet gerekmiyordu- ve işte burada, bronz bacakları sergileniyor. Eli Ace'in kürküne gömülü.

Bir çift reçeteli güneş gözlüğü gözlerini kapatıyor. Azalan görüşünü durdurmak için hiçbir şey yapmasalar da, okumayı biraz daha kolaylaştırıyorlar. Kötü bir ruh halindeyken yaptığı tüm karamsar tahminlere rağmen henüz kör değil.

Doktor görme kaybının şu anda durduğunu söylüyor ama ne kadar süreceğini bilmiyoruz. *İlk defa bir plato sonsuza kadar sürerse mutlu olacağım*, demişti Anthony. Bugünlerde Dr. Johnson'la daha iyi anlaşıyor.

Annem Anthony'nin söylediği bir şey karşısında kahkahalara boğuluyor. Dudakları o yarım gülümsemeyle kıvrılıyor ve güneş gözlüklerinin altından gözlerinin şaşkın olduğunu biliyorum. Annemle babam onu seviyor.

Sanırım onlar tarafından sessizce hayrete düşürüldü.

Köpekleri, dağınık kitapları ve gürültülü oyun geceleriyle bu ev, Winter ailesinin şehirdeki konağı ya da Montauk'taki konutundaki dingin sessizlikten kilometrelerce uzakta. Bir keresinde ailesinin evinde, bir hizmetçinin oryantal bir halının saçaklarını taradığını görmüştüm.

Tarama. Saçaklar. Bir halının.

Ailemin evinde, saçaklardan geriye bir şey kalmışsa ya da köpek dişleri tarafından kemirilmişse şanslısınız demektir.

Kucağımdaki yavru köpek yumuşak bir miyavlama çıkarıyor ve kıpırdanıyor. Masadaki üç köpek de başlarını kaldırıyor. Sadece Ace'in kuyruğu sallanmaya başlıyor, diğerleri son yavrunun maskaralıkları yüzünden.

"Orada her şey yolunda mı?" diye soruyor annem.

"Yıkılmışlar," diyorum. "Her an yıkılabilir."

"Ha-ha," diyor babam. İnşaat şortunu giymiş, cepleri evi tamir etmek için ihtiyaç duyduğu aletlerle dolu. Her zaman sıkılması gereken bir vida vardır.

"Yanında birini getirmeye dayanamadın mı?"

Parmaklarımı yavru köpeğin yumuşak başının üzerinde gezdiriyorum ve o da kolumun kıvrımına sokuluyor. "Yeni bir yavrun olduğunda ne kadar sık ziyaret ettiğimi hiç fark ettin mi?"

"Summer," dedi annem. "Düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?"

Anthony'nin yanındaki sandalyeye çöküyorum ve ona geniş bir gülümseme veriyorum. "Belki."

Gülüyor. "İşte benim kızım."

"İyi ki köpekleri seviyorsun," der babası Anthony'ye. "Sevmeseydin Summer'a uyum sağlaman zor olurdu."

Anthony kolumun üzerinden eğiliyor ve tek parmağını yavru köpeğin başındaki yumuşak tüylerin üzerinde gezdiriyor. Karşılığında yumuşak bir yalama alıyor. "Summer ve Ace ile aynı anda tanıştım," diyor. "Bunun bir paket anlaşma olduğunu hep biliyordum."

"Bir fiyatına iki tane," diyorum.

"Mhm. İkisi de altın."

Kucağımdaki yavru köpek kıpırdanıyor, bacakları kolumu itiyor. Anthony'ye doğru sürünüyor.

"Terk edilmiş," diyorum.

Anthony kıkırdıyor ve yavru köpeğin kendisine doğru yerleşmesini izliyor, bir elini köpeğin sırtına koyuyor. Neredeyse kıvrılmış vücudu kadardı.

"Senden hoşlanıyor," diyor annem. "Kız mı?" Anthony sorar.

"Annem her zaman anlar," diyorum. "Nasıl bana sorma."

Gülüyor. "Sanırım bu işin doğasında var. Yavruları ilk birkaç hafta boyunca çok sık görmekten bahsetmiyorum bile. Aynı görünüyorlar, ama sadece kardeşlerin görüldüğü şekilde. Onları birbirinden ayırmayı kolaylaştıran küçük tuhaflıklar var."

Babam başını sallar. "Bu arada, bunu başarabilen tek kişi o. Bana göre yetişkin olana kadar tüm altınlar birbirine benzer, o zaman bile birbirlerine benzerler."

"Nasıl karar veriyorsun?" Anthony hala yavru köpeğe bakarak soruyor. "Hangileri sevgi dolu ailelere evlatlık verilecek ve hangileri Vakıf tarafından eğitilecek?"

Annemin sesi, bakışları benim olsa bile, gerçekçi. "Rehber köpeklerin belirli bir mizaca sahip olması gerekir. Dikkatli, öğrenmeye hevesli, çalışmaya istekli ve övgüyle büyüyen. Yavrularla birkaç hafta sonra, bu özellikleri en çok sergileyen iki ya da üç tanesini tespit etmek kolaydır."

"Hmm," diyor Anthony, anneme bakarak. "Eğitimleri ne kadar sürüyor?"

"Onları yavru olarak yetiştiriyoruz ve genç yetişkinler olduklarında altı ay boyunca Vakıfta eğitime katılıyorlar."

"Sonra eşleriyle eşleştiriliyorlar," diyorum. "Mezun olmadan önce birlikte eğitimden geçecekler."

"Birlikte mi mezun oldular?" Anthony soruyor. Başparmağı yavru köpeğin altın rengi kürkünün üzerinde yavaş daireler çiziyor.

"Evet," diyor annem ve bu kez sesi sıcak. "Clive ve ben son sekiz yıldır her mezuniyette oradaydık. Değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diyor babam. "On bir köpeğimiz rehber köpek oldu." Seslerinde bariz bir gurur var ve annemin o sahnede yetiştirdikleri köpekleri, sevmeye başladıkları ve karşılığında onları seven yoldaşlarının yanında otururken her gördüğünde ağladığını biliyorum.

"Bu gelecek için düşündüğün bir şey mi?" Annem Anthony'ye soruyor. "Eğer düşünüyorsanız, yavrularımız arasında size uygun bir köpek bulmaktan memnuniyet duyarız."

Nefesimi tutuyorum ama Anthony sadece başını sallıyor. "Bunu düşündüm," diyor. "Görme kaybı açısından henüz o noktaya gelmedim ama geldiğimde bunu yapacağım."

"Yapacak mısın?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, dönüp bana bakıyor. Gözlerinde sadece sıcaklık var. "Evet. Zaten Ace var. Bir köpek daha nedir ki?"

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor annem. Ayağa kalkıyor ve kot pantolonunu fırçalıyor. "Biraz daha limonata isteyen var mı? Clive?"

Babam ona baktı. "Şey, ben... evet. Evet, . Seninle geleceğim. Anthony, bir bira daha?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

"O zaman ben de kendime bir tane alırım." Bir elini annemin sırtına koyuyor ve yan yana eve doğru yürüyorlar. Cooper ve Hera yayıldıkları yerden kalkıyor ve kuyruklarını alçaltarak onları takip ediyorlar.

"Şey," diyor Anthony yanımda. "Bu çok zekiceydi."

Gülümsüyorum. "Bir rehber köpek, ha?"

Kucağındaki yavru köpeğe bakıyor ve bir kolunu omuzlarıma dolamak için çıkarıyor. "Bastondan daha güzeller."

"En azından daha

tatlı." "Sevmesi

daha yumuşak."

Kıkırdıyorum. "Biraz daha az terbiyeli, ama sanırım hayatta kalacaksın."

"Ben de öyle," diyor. Eli omzumun etrafında kıvrılıyor. "Ne zaman gitmek istiyorsun?"

Saatime baktım. İkiyi biraz geçiyor. "Yakında. On beş dakika içinde mi?" "Kulağa hoş geliyor."

"Tristan ve Freddie'nin ne zaman geleceğini biliyor musun?" Hafta sonu için Catskills'de bitişik kulübeler kiraladık ve temiz dağ havasını solumak için sabırsızlanıyorum. Ace de öyle, gerçi o bunu henüz bilmiyor. Tristan'ın oğluyla en son tanıştığında, ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok sarılma ve oyun zamanı aldı.

"Sanırım çoktan yapmışlar. Bu öğleden sonra Joshua'yı yürüyüşe çıkarmak istediler," diyor Anthony.

Kucağında uyuklayan yavru köpeği sarsmamak için omzumla göğsüne hafifçe vuruyorum. "Gördün mü? Catskills'de yürüyüş yapmak gayet kabul edilebilir bir aktivite. Hayatınızı riske atmanıza gerek yok."

"Beyaz su rafting'i yaparak hayatımızı riske atmıyoruz."

"Manşeti şimdi görebiliyorum. New York'un en başarılı milyarderlerinden ikisi sulara gömüldü, kederli kız arkadaşları kıyı şeridinden çaresizce onları izliyor. New York Eyaleti büyük bir kurtarma çalışması başlattı."

"Bu başlık çok uzun," diyor Anthony. "Eğer bunu bana *Times*'tan okuyor olsaydınız, yeni bir editör tutmaları gerektiğini söyledim."

"Anthony," diye itiraz ediyorum.

Gülüyor, sesi derin ve özgür. "Dikkatli olacağım," diyor. "Güven bana, ölmek istemiyorum ve Tristan da kesinlikle istemiyor. Ayrıca, içimde hem senin hem de Freddie'nin katılacağına dair bir his var."

"Ne? Bu senin ölmeden önce yapılacaklar listesindeki dileğin, benim değil."

"Evet," diyor sırtarak, "ama sen hiçbir zaman meydan okumalardan geri adım biri olmadın."

Onun yanına yerleşiyorum. "Gururuma nasıl hitap edeceğini çok iyi biliyorsun." "Tıpkı senin benimkine nasıl hitap edeceğini bildiğin gibi."

Bana bir öpücük konduruyor.

eli kolumdan aşağı kayıyor. Elini kaldırıyor ve ben bileğimdeki elmas Cartier saate bakıyorum. "Sonunda bunu takmayı kabul ettiğine sevindim bu arada."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu da aşırı pahalı hediyelere alışmaya başladığın anlamına geliyor. Ayrıca, bunu senin için aldım."

"Benim için almadın."

"Evet, baktım. O broşürde baktığınız tek şey buydu."

"Yağmur ormanlarını kurtarıken mi?"

"Evet, bir de bu açıdan düşünün" diyor. "O saati takan siz dünyada gerçek bir fark yaratıyorsunuz."

Ses tonundaki kuruluk karşısında kendimi tutamayarak gülüyorum. Dudağı kıvrılıyor ve tekrar saate bakıyor. "Ayrıca," diyor, "bir gün sana bu parmağın için pahalı bir şey vereceğim, tam burada. Saat iyi bir alıştırma."

"Anthony..."

"Summer," diyor. Başımı kaldırıyor ve dudaklarıma tek bir öpücük konduruyor, göğsüme yayılan ve kalbimi ısıtan bir öpücük. "Ama endişelenme. Seni de bu sürece dahil edeceğim."

"Beni sürece dahil etmek mi?"

"Evet. Sizi sandığım kadar iyi tanıyorsam, sanırım klasik bir yüzüğü tercih edersiniz."

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye mırıldanıyorum, çıplak yüzük parmağıma bakarak. "Yüzüğünü takmayı çok isterim."

Daha önce de ima etmişti ama işte burada, yüksek sesle söyledi. Boğazım duygularla doluyor. Ve Anthony biliyor, çünkü her zaman biliyor ve beni kendisine doğru bastırıyor.

Dudakları şakağıma değiyor. Kucağındaki yavru köpeğe bakıyorum ve sadece kendisi olarak bizi nasıl bu kadar rahat hissettirebildiğini merak ediyorum.

"Yaz," diye mırıldanıyor.

Çenesine bir öpücük konduruyorum. "Çok komik. Opat'e satın aldığında pek mutlu olmamıştım. Bizi kurtardığını biliyordum ama bir şeyleri değiştirmenden korkuyordum."

"Bir şeyleri değiştirdim," diyor.

"Evet, ama daha iyisi için."

Kıkırdıyor. "Daha iyisi için değiştirmek zorundaydım. Bana başka seçenek bırakmadın." "Mmm."

"Bilgin olsun," diyor saçımın bir tutamını geriye doğru tarayarak, "ben de bundan pek memnun değildim."

"Bunu açıkça belirttiniz."

"Opat'e giden Acture ortağı olduğumu sana hiç anlatmış mıydım?"

"Hayır. Burada bir hikaye mi var?"

Kucağındaki köpek yavrusu esniyor ve o da gülümseyerek yere bakıyor. "Aslında var. Bunun için poker oynadık."

"Sen... poker mi oynadın? Kazanan O pate mi aldı?"

Bana bir bakış attı. "Hayır," diyorum omzuna vurarak. "Sakın bana kaybedenin o olduğunu söyleme."

"Öyleydi ve ben kaybettim. Tristan'ın evindeydik ve ışıktandırma çok iyi değildi. Takım elbiseleri karıştırdım."

"Oh."

"Acı çekiyordum," diyor. "Bunu kabul ediyorum. Ama mesele şu ki, o oyunu kaybetmiş olabilirim ama sonunda yine de kazandım. O pate her zamankinden daha iyi durumda ve ben burada, kucağında geleceğin rehber köpeği ve yanımda senle oturuyorum. Ben O pate'i kurtardım ama sen de beni kurtardın."

Gözlerimi ayıramıyorum. Bana hiç şu an olduğundan daha yakışıklı gelmemişti. "Kendini kurtardın," diye mırıldanıyorum. "Geleceği kucaklayarak."

"Geleceği kucaklamak," diye yineliyor. "Ne kadar zamanımız olursa olsun ve önümüze ne çıkarsa çıksın."

HIKAYE DEVAM EDİYOR

Serinin bir sonraki kitabında Victor St. Clair, mirasını güvence altına almak için aşırı önlemler almak zorunda kalıyor.

Asistanıyla evlenmek gibi.

Ancak Cecilia Myers kabul etse de, bu iyilikten değildir. Hayır, kibirli, huysuz ve düpedüz zalim patronunu hiç sevmiyor.

Evlilik kılığına bürünmüş bir iş anlaşması.
Daha azı değil, kesinlikle daha fazlası değil.

Değil mi?

Eylül 2021'de yayınlanacak!

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

New York Milyarderleri Serisi

Patronun Dışında Düşün

Tristan ve Freddie

Patron tarafından kurtarıldı

Anthony ve Summer

Seattle Milyarderleri Serisi

Milyar Dolarlık Düşman

Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar

Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av

Ethan ve Bella

Milyar Dolarlık Nişanlı

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

Rogue

Lily ve Hayden

Buz Gibi Patron

Faye ve Henry

Red Hot Rebel

Ivy ve Rhys

Standalones

Kibirli Patron

Julian ve Emily

Bak Ama Dokunma

Grant ve Ada

Kırık Kahraman

Oliver ve Lucy

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarder kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

En sevdiği şeyler arasında geniş omuzlu kahramanlar, gece geç saatlere kadar süren sohbetler, çok pahalı şarap ve sizi ayağa kaldıran romanlar var.

Zekice ve seksi romantizm - bunlar onun ana temaları!

Güncellemeler ve bonus içerik için [haber bültenine](#) katılın.
www.oliviahayle.com.
Olivia ile bağlantı kurun

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.